P. G. Wodehouse

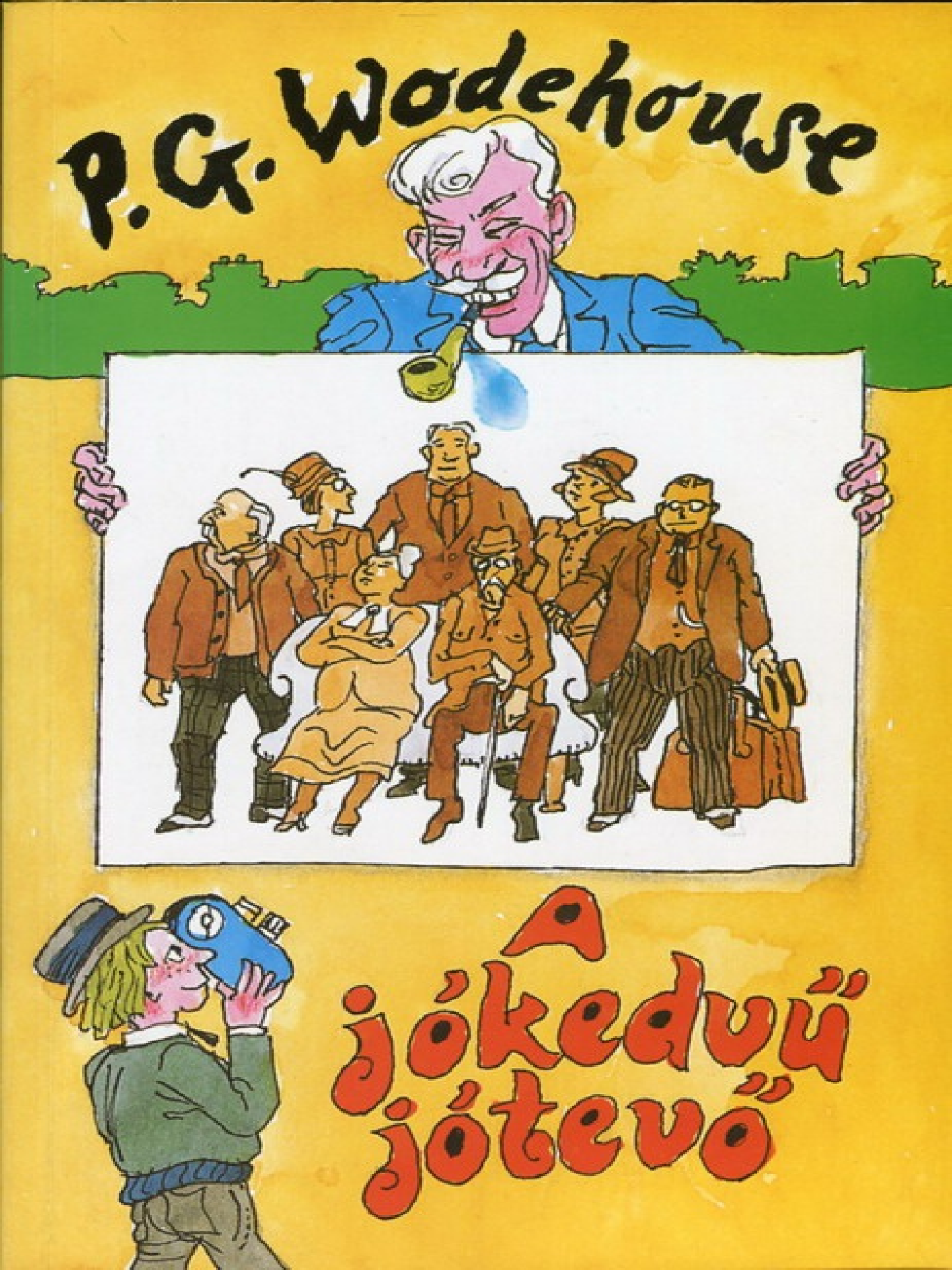

A jókedvű jótevő

P. G. Wodehouse

A JÓKEDVŰ JÓTEVŐ

Fordította
Révbíró Tamás

A Fedélrajzot és az Illusztrációkat
Hegedűs István készítette

Európa Könyvkiadó Budapest, 1998
Kötetünk a következő kiadás alapján készült:
P. G. Wodehouse: Service With A Smile
Penguin Books, 1966
Copyright By The Trustees Of The Wodehouse Estate
Hungarian Translation © Révbíró Tamás, 1998
Hu Issn 0139-4029

ELSŐ FEJEZET

1

A délelőtti nap sugara lesütött a blandingsi kastélyra; Emsworth kilencedik grófjának, Clarence-nek ősi fészkében a bentlakók a reggelit megemésztvén különféle dolgokkal foglalatoskodtak. A pontosság kedvéért akár meg is tarthatjuk a névsorolvasást.

Beach, a komornyik a szobájában Agatha Christie-t olvasott; Voules, a sofőr a kapu előtt várakozó kocsiban gumit rágott. Dunstable hercege, aki meghívás nélkül érkezett hosszabb látogatásra, és semmi jelét nem adta, hogy valaha is távozni akarna, a sárga szalon előtti teraszon a Times hasábjait silabizálta, Lord Emsworth unokája, George pedig a tizenkettedik születésnapjára kapott filmfelvevőgéppel a kastély parkjában kalandozott. Bár ez enyhe közérdeklődésnél többre nem számíthat, mégis tény, hogy épp egy nyúlcsaládot örökített meg a nyugati erdőnél.

Lord Emsworth húga, Lady Constance a budoárjában levelet írt amerikai barátjának, James Schoonmakernek. Lord Emsworth titkárnője, Lavender Briggs Lord Emswortht kereste. Maga Lord Emsworth pedig Mr. Schoonmaker leánya, Myra kíséretében Blandings Császárnőjének főhadiszállása felé tartott. A Császárnő Lord Emsworth kimagasló kocája volt: háromszoros ezüstérmes a Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállításon a hízók versenyében. Lord Emsworth azért vitte magával a leányt, mert az utóbbi napokban kedvetlennek látta, és saját tapasztalatából tudta, hogy a reggeli után a Császárnőnél tett látogatás helyreállítja az ember kedélyét, orcájára visszavarázsolja a rózsákat.

– Ott az ólja – mondta Lord Emsworth, miközben a boglárkával és százszorszéppel telipettyegetett mezőn sétáltak át, és ünnepélyes mozdulattal előremutatott. – Az pedig, aki mellette áll, az állatgondozóm, Wellbeloved.

Myra Schoonmaker, aki lehorgasztott fővel ment mellette, mintha egy kedves, drága barát koporsóját kísérné, egykedvűen a jelzett irányba pillantott. Csinos lány volt; apró termetű, karcsú és kecses, és még csinosabb lett volna, ha valamivel vidámabb. Homlokát ráncolta, ajkát összeszorította, és George Cyril Wellbelovedra függesztett nagy, barna szemében olyan szomorúság tükröződött, amilyet a dakszli tekintetében látni, ha megjelenik az ebédlőasztalnál a szokásos tíz százalékáért, és azt tapasztalja, hogy senki sem vet neki koncot.

– Úgy néz ki, mint egy martalóc – jelentette ki, miután mérlegre tette George Cyrilt.

– Mi? Há? Tessék? – mondta Lord Emsworth, mert nem ismerte ezt a szót.

– Én ebben az emberben egy pillanatig sem bíznék meg.

Lord Emsworth megvilágosodást élt át.

– Á, szóval már hallott róla, hogy bizonyos idővel ezelőtt itt hagyott, és elszegődött a szomszédomhoz, Sir Gregory Parsloe-hoz. Méltatlan és botrányos viselkedés volt, semmi kétség, de hát ezektől kitelik az ilyesmi. Manapság hiába keresné az ember a régi feudális szellemet. De hát ez már a múlté, és én nagy szerencsémnek tartom, hogy vissza tudtam szerezni a fickót. Rendkívül rátermett ember.

– Hát én addig sem bíznék meg benne, ameddig fel tudok emelni egy elefántot.

Lord Emswortht bármikor máskor fölöttébb érdekelte volna, vajon meddig bír Myra fölemelni egy elefántot, és ennek kipuhatolása érdekében lelkes kérdezősködésbe fogott volna. Most azonban az út végén a Császárnő várta, és a lordot ez jobban foglalkoztatta, semhogy el akart volna mélyedni a kérdésben. Amennyire képes volt sietni, annyira sietősre fogta, és szelíd pillantású szeme csak úgy ragyogott az előtte álló ünnepi pillanatoktól.

Az ól kerítésének vetve hátát, George Cyril Wellbeloved figyelte a közeledőket, és meglepetésében halk füttyentés hagyta el ajkát.

– Tyű, az árgyélusát! – mondá, halhatatlan lelkéhez címezve szavait. – Hogy az a fűzfán fütyülő rézangyal ne sirassa!

Kifakadására ama tény késztette, hogy társadalmi feljebbvalója, aki általában igencsak hanyagul öltözködött, és akit mind közönségesen egész Shropshire élenjáró szégyenfoltjaként tartottak számon, ezúttal tetőtől talpig makulátlan eleganciában pompázott. Még az úri szabók szaklapjának, Az Elegáns Férfi című orgánumnak legélesebb hangú kritikusa sem talált volna fanyalognivalót Lord Emsworth megjelenésének visszafogott nagyszerűségében. A jelenség megdöbbentette mindazokat, akik hozzászoktak, hogy a lordot kitérdesedett flanelnadrágban és lyukas könyökű vadászkabátban lássák, fején olyan kalappal, amelyet a legkevésbé kényes ízlésű csavargó is fintorogva utasított volna vissza.

Nem holmi hirtelen kitört arszlánkodási késztetés idézte elő a kilencedik gróf külső burkolatának megváltozását, kanászkápráztató látványossággá változtatva őt. Miként Myra Schoonmakernek már elmagyarázta, midőn a hallban borongó leánnyal összetalálkozott: azért viseli e rémségeket, mert a tíz-harmincötös vonattal Londonba készül. Húga, Connie elrendelte ugyanis, hogy vegyen részt a parlamenti ülésszak megnyitásán. Hogy a parlamenti ülésszak miért nem képes az ő segítsége nélkül megnyílni, azt fel nem foghatta.

A visszavonultan élő főrendek között is a legvisszábbvonult lévén, Lord Emsworth heves utálatot érzett London iránt. Sohasem értette, hogy barátja, Lord Ickenham mi örömét leli e rettenetes város meglátogatásában. Az utóbbi azt hangoztatta ugyan, hogy London a legjobbat hozza ki belőle, hogy ez az egyetlen hely, ahol lelke kitárul, mint a szirmát bontó virág, és eredendő szívjósága maradéktalanul kiteljesedhet, de Lord Emswortht ez mindig zavarba ejtette. Ő semmi egyébre nem vágyott, mind a blandingsi kastélyra, még akkor is, ha jelen van benne a húga, Constance, a titkárnője, Lavender Briggs és Dunstable hercege, sőt még akkor is, ha Connie az ő vétóját felülbírálva engedélyezi, hogy a Gyülekezet Gyermekeinek Egylete a tó partján üssön tábort. Sokan kedvelik a Gyülekezet Gyermekeit, de Lord Emsworth nem tartozott ezek sorába; bosszankodott is erősen, hogy Connie milyen felelőtlenül engedett szabadjára a parkban és kapcsolt részein

vagy ötszáz példányt közülük, akik mind egyszerre visítoznak.

De ezen a reggelen nem jutott hely elméjében e fiatalkorú martalócokat illető morbid gondolatoknak. Erősen gyanakodott, hogy ezek egyike volt az, aki a közelmúltbeli iskolai ünnepély alkalmával egy elhajított császárzsemlével leütötte fejéről a cilinderét; most azonban a Császárnővel való közeli találkozás előérzetében nem volt ideje visszamerengni a múlt sérelmei felé. Az embernek nem rossz gondolatok járnak a fejében, ha ezzel a csodasertéssel készül enyelegni.

A jószág főhadiszállásához érve oly sugárzó arccal tekintett George Cyril Wellbelovedra, mintha az valami nagyszabású, színes szuperprodukció volna. Ez azért volt különös, mert a sertések ura, miként arra Myra Schoonmaker is utalt, nem kínált gyönyörködtető látványt a szemnek. A tekintete baljós volt, az orra – a Market Blandings-i Lúd és Gúnár kocsmában lefolytatott politikai vita következtében – törött, és mindenütt jó sok sár borította. A szaga is meglehetősen erősnek minősült. Lord Emsworthot azonban a föld eme gyermekére tekintve nem a külseje vagy a jelenlétében tapasztalható aroma varázsolta el. Az ejtette izgalomba, hogy a sertésgondozók fejedelme újra itt van, ismét ő ápolja a Császárnőt. Lehet, hogy George Cyril olyasvalakire emlékeztet, akinek kézre kerítésére nagy erőket mozgósít a rendőrség, és mihamarabbi letartóztatásában reménykedik, de kiváló tehetségét senki sem vitathatja. Ért a disznókhoz.

Lord Emsworth tehát sugárzott, és amikor megszólalt, ezt azon a módon tette, ahogy a konferenciák alkalmával találkozó államférfiak szokták: a legteljesebb szívélyesség jegyében.

– 'Reggelt, Wellbeloved.

– 'Reggelt, mylord.

– A Császárnő jól van?

– Mint a pinty, mylord.

– Jól eszik?

– Mint a parancsolat, mylord.

– Pompás. Rendkívül fontos – magyarázta Lord Emsworth Myra Schoonmakernek, aki üres tekintettel nézte a nemes jószágot –, hogy az étvágya rendben legyen. Maga is olvasta persze Wolff-Lehmannt, jól emlékszik, hogy a Wolff-Lehmann-féle takarmányozási előírások szerint az egészséges sertésnek a napi táplálékkal ötvenhétezer-nyolcszáz kalóriát kell magához vennie, ebből négy font öt uncia a fehérje és huszonöt font a szénhidrát.

– Ó? – felelte Myra.

– A lenmagban van a titok. Meg a krumplihéjban.

– Ó? – felelte Myra.

– Tudtam, hogy érdekelni fogja – folytatta Lord Emsworth —, és persze a lefölözött tejben. Két éjszakát Londonban kell töltenem, Wellbeloved. A maga gondjaira bízom a Császárnőt.

– Szívemen fogom viselni a sorsát, mylord.

– Nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű – mondta Lord Emsworth, és talán egy darabig folytatta volna még, mert ha egyszer elkezdte azt mondogatni, hogy nagyszerű, nehezen bírta abbahagyni, de ekkor egy újonnan érkező csatlakozott kis csoportjukhoz: egy magas, fensőbbséges, fiatal nő, aki ijesztően csontkeretes szemüveg mögül tekintett a világra. Hideg pillantással mérte végig a kilencedik grófot, mint egy szigorú nevelőnő, aki illetlenségen kapja a gondjaira bízott emberpalántát.

– Bocsánatot kéhek – mondta.

A hangja ugyanolyan hideg volt, mint a szeme. Lavender Briggs elítélte Lord Emsworthot, mint ahogy elítélte minden munkaadóját, különösen Lord Tilburyt, a Mammut Kiadóvállalat tulajdonosát, akinél Lord Emsworthot megelőzően alkalmazásban állt. Titkárnőként híven elvégezte teendőit, de gyötrelmes volt számára, hogy bérrabszolgaként kell dolgoznia. Maga is vállalkozásba szeretett volna kezdeni, egy gépíróiroda vezetőjeként. Lehetetlenségnek látszott azonban, hogy valaha is meg tudja szerezni az ehhez szükséges tőkét; éjjel ez a tény zavarta álmát, nappal ettől volt az elutasítónál is elutasítóbb. Ő is, akárcsak George Cyril Wellbeloved, erősen kommunisztikus nézeteket vallott (az utóbbinak ezért is törték el az orrát); környezetében görbe szemmel nézte a nála gazdagabbakat. Megesett, hogy henye pénzeszsáknak nevezte őket.

Lord Emsworth, aki sétapálcája végével vakargatta a Császárnő hátát – az ezüstérmes fölöttébb méltányolta ezt a figyelmességet –, összerezzent, és úgy fordult meg, ahogy Shalott úrnője fordulhatott, amikor reá szállott az átok. Titkárnője hangjában, ha váratlanul érte a lordot, mindig volt valami, amitől a lord ismét kisfiúnak érezte magát, akit rajtakaptak, miközben lekvárt lopott.

– He, mi? Á, helló, Miss Briggs. Szép reggelünk van.

– Pontos-san. Lady Constance ahha kéht, hogy éhtesítsem: hamahosan indulnia kell, Lohd Emswohth.

– Mi? Mi? Még rengeteg időm van.

– Lady Constance-nek ehhől eltéhő a véleménye.

– Már becsomagoltam, vagy nem?

– Pontos-san.

– Na hát akkor.

– A kocsi a kapu előtt váhakozik, és Lady Constance ahha kéht…

– Á, jól van, jól van – mondta Lord Emsworth ingerülten, s utána megtetézte még egy*jól vannal*. – Mindig van valami, mindig van valami – motyogta, és közben újra elmondta magában: összes eddigi titkárja közül, beleértve a sötét emlékezetű Kiváló Baxtert is, senki nem tudott úgy kiölni belőle minden életörömet, mint ez a visszataszító némber, akinek alkalmazásához az ő határozott tiltakozása ellenére Connie a szokásos önfejűségével ragaszkodott. Mindig a sarkában van, mindig szekírozza, mindig felbukkan valahol, és azt akarja, hogy csináljon valamit. Lavender Briggs, Connie, a herceg és a tó körül visongó, süvöltöző fiúcskák lassanként elviselhetetlenné tették a blandingsi életet.

A lord még egy utolsó, hosszú pillantást vetett a Császárnőre, aztán elbotorkált, és közben arra gondolt – mint már oly

sokan őelőtte –, hogy a Parlament megnyitásának az lenne az eszményi módja, ha valaki bombát helyezne el alatta, és megnyomná a gombot.

2

Dunstable hercege, miután mindent elolvasott a Times-ból, amire kíváncsi volt, és felhagyott a keresztrejtvény megfejtésére tett bátortalan kísérlettel, bement a teraszról, és Lady Constance lakosztálya felé tartott. Beszélgetőpartnert keresett, és jóllehet Connie-t hülyének tartotta, mint minden nőt, a semminél azért ő is jobb lett volna.

A herceg nagydarab, testes, kopasz ember volt, az orra előreugrott, a szeme kidülledt, bozontos, fehér bajusza olyan volt, amilyet hadseregtábornokok és rozmárok viselnek előszeretettel. Olyankor, ha épp nem mások lakába hívta meg önmagát, Wiltshire-ben tanyázott, ahol távolról sem örvendett népszerűségnek; szomszédai körülbelül olyannak tekintették, mint tengeri fürdőhelyen a cápát: olyasvalaminek, amit minden körülmények között, a lehető legsürgősebben el kell kerülni. Parancsoló modora, zsarnoki természete elejét vette annak, hogy barátságokat kössön vagy hatást gyakoroljon másokra.

Céljához érve kopogás nélkül benyitott. Lady Constance-t az íróasztalánál találta, s így rivallt reá: – Hő!

Mikor ez az egytagú szó felharsant közvetlenül a háta mögött, ráadásul olyan hangon, amelyet általában a fogathajtó szakma nyugat-amerikai képviselői tartanak fenn maguknak, Lady Constance akkorát ugrott, mint pisztráng a patakban. De hát háziasszony volt. Visszafojtotta bosszúságát — amire egyébként semmi szükség nem lett volna, hiszen látogatója kora gyermeksége óta sohasem vette észre, ha bosszantott valakit —, letette a tollat, és aránylag derűs mosolyt erőltetett magára.

– Jó reggelt, Alaric.

– Mi az, hogy jó reggelt? Mintha ma még nem is beszéltünk volna – mondta a herceg, akiben tovább erősödött a lady alacsony szellemi színvonaláról kialakult meggyőződés. – A reggelinél már találkoztunk, nem? Hülyeség ilyet mondani. Semmi értelme. Mit csinálsz?

– Levelet írok.

– Kinek? – kérdezte a herceg, mert sohasem engedte, hogy tudnivágyásának gátat szabjanak a konvenciók.

– James Schoonmakernek.

– Kinek?

– Myra apjának.

– Ja, az a jenki, akivel a minap Londonban találkoztam – mondta a herceg, mert eszébe jutott az az ebéd a Ritzben, amikor kéretlenül helyet foglalt az asztaluknál. – Az a pofa, akinek olyan a feje, mint egy úritök.

Lady Constance hevesen elpirult. Felkavaróan szemrevaló asszony lévén arcának jól állt a pír. A herceg kivételével mindenki más észrevette volna, hogy holmi úritökök felelőtlen emlegetése nincs ínyére. James Schoonmaker igen jó barátja volt; hébe-hóba még azzal a gondolattal is eljátszott, hogy ha az óceán köztük nem állna, James Schoonmaker ennél több is lehetne számára. Válasza élesen csattant.

– Nem is olyan a feje, mint egy úritök!

– Szerinted inkább vöröshagymára hasonlít? – mérlegelte a herceg. – Lehet, hogy igazad van. Mindegy, akkor is egy idióta.

Lady Constance arcán felerősödött a pirosság. Kettejük kapcsolata vagy negyven évre tekintett vissza; kezdetén a lady még copfot, a herceg pedig – a tömegek erőszakos fellépését kockáztatva – a kis Lord Fauntleroyhoz illő öltözéket viselt; az azóta eltelt idő alatt Lady Constance nem először vágyott arra, vajha a jó modor ne akadályozná, hogy hozzávágjon egy tömör tárgyat e férfiú kopasz fejéhez. Súlyos levélnehezék hevert épp a könyöke mellett; kimagaslóan megfelelt volna a céljainak. Az úri nevelőnők általi gondos neveltetés azonban gátat szabott a fizikai önkifejezésnek, ezért a lady inkább a fensőbbségességhez folyamodott.

– Óhajtottál valamit, Alaric? – kérdezte azon a hideg hangon, amellyel bátyját, Clarence-t oly sokszor sikerült megfélemlítenie.

Dunstable hercege azonban Lord Emsworthnél kevésbé volt fogékony a dermesztő hangütésre. A többi ember hangjából kicsendülő hidegség sohasem zavarta. Hosszú élete során sok mindennek elmondták már, de soha senki nem nevezte érzékeny mimózának.

– Beszélgetni akartam valakivel. Úgy látom, ebben a nyomorult házban senki sincs, akivel el lehetne beszélgetni. Lehet, hogy nem is jövök ide többet. Az imént Emsworttot próbáltam szóra bírni, de csak bámult rám, akár egy féleszű.

– Talán nem hallotta, hogy szóltál hozzá. Tudod, Clarence milyen álmatag, milyen szórakozott.

– Álmatag? Szórakozott? A nyavalyát! Egyszerűen hülye!

– Ez nem igaz!

– Dehogynem. Azt hiszed, nem vagyok képes megállapítani? Az apám is hülye volt. A bátyám, Rupert is. Meg az unokaöcséim. Nézd csak meg Rickyt. Verseket ír, és hagymalevessel kereskedik. Nézd meg Archie-t. Festőművész. És Emsworth még rosszabb, mint ezek közül bármelyik. Csak bámult rám, és meg se mukkant, aztán otthagyott. Az a lány, a Clarissa Senkiházy volt vele.

– Myra Schoonmaker.

– Mindegy. Az is egy hülye.

– Úgy látszik, szerinted mindenki hülye.

– Ez az igazság. Manapság ritkán lehet olyannal találkozni, akinek legalább annyi intelligenciája lenne, mint egy csótánynak.

Lady Constance elkínzottan felsóhajtott.

– Lehet, hogy igazad van. Kevés csótányt ismerek. És miből gondolod, hogy Myra szellemileg visszamaradott?

– Egy árva szót sem lehet kihúzni belőle. Csak bámul az emberre.

Lady Constance összevonta szemöldökét. Ifjú vendége magánügyeit nem akarta olyan ember előtt felfedni, aki alighanem széltében-hosszában terjeszteni fogja, de úgy érezte, hogy a leány elmeállapotának jó hírét meg kell óvnia.

– Myra mostanában rosszkedvű. Volt egy szerencsétlen szerelmi ügye.

Ez már érdekelte a herceget. Mindig is olyan kíváncsi volt, mint egy macska. Felfújta a bajuszát, a szemét kidüllesztette.

– Mi történt? Otthagyta a fickó?

– Nem.

– Ő hagyta ott a fickót?

– Nem.

– Hát valaki csak otthagyott valakit!

Lady Constance arra gondolt: ha már ennyit elmondott, akár elmondhatja az egészet is. Különben ez az ember itt fog kérdezősködni egész délelőtt, márpedig a levelet mindenképpen be akarta fejezni.

– Én vetettem véget a dolognak – mondta kurtán.

A herceg ismét felfújta bajuszát.

– Te? De miért? A fészkes fenének avatkozol bele olyasmibe, amihez semmi közöd!

– Dehogy nincs közöm. Amikor James Schoonmaker visszament Amerikába, az én gondjaimra bízta a lányát. Én vagyok felelős érte. Amikor tehát megtudtam, hogy összemelegedett azzal az emberrel, csak egy dolgot tehettem: magammal hoztam a lányt Blandingsbe, hogy a férfi ne férhessen hozzá. Se pénze, se jövője, semmije sincs. James sosem bocsátotta volna meg nekem, ha Myra feleségül megy hozzá.

– Láttad valaha a fickót?

– Nem. És nem is akarom.

– Alighanem egy bugris, aki suksükölve beszél, és kakaót vacsorázik buktával.

– Myra szerint nem olyan. Harrow-ban és Oxfordban végzett.

– Na, ez betett neki – mondta a herceg, aki Etonba és Cambridge-be járt. – Harrow a Föld söpredéke, és az oxfordiak még annál is rosszabbak. Nagyon jól tetted, hogy kiragadtad a karmai közül.

– Szerintem is.

– Szóval ezért császkál mindig úgy, mint egy gyászhuszár? El kéne terelni a figyelmét a pasasról. Ha valaki más kezdené érdekelni…

– Nekem ugyanez jutott eszembe. Meg is hívtam a kastélyba Archie-t.

– Miféle Archie-t?

– Az unokaöcsédet.

– Szűzanyám! Azt a nyikhajt?

– Egyáltalán nem nyikhaj. Nagyon jóképű, elbájoló fiú.

– Ugyan kit bájol el? Engem ugyan nem.

– Én azt remélem, Myrát el fogja bájolni. Hiszek a genius loci erejében.

A hercegnek az idegen szavak nem képezték erősségét, de úgy gondolta, érti, miről van szó.

– Szerinted ha rászáll, esetleg kiütheti a nyeregből a buktazabálót? A leányzó papája milliomos, mi?

– Sokszoros, úgy tudom.

– Akkor mondd meg a kis Archie gyereknek, hogy hajtson rá, mint a szélvész – jelentette ki a herceg nagy nyomatékkal. Unokaöccse a Mammut Kiadóvállalat alkalmazásában állt – ez a hatalmas cég Anglia lakosságának csökevényesebb elméjű milliói számára szolgáltatott napi, heti és havi olvasnivalót –, de oly alacsony beosztásban, hogy a hercegnek még mindig apanázzsal kellett kiegészíteni a jövedelmét. Márpedig ha egy dolog volt a világon, amit e szűkmarkú férfiú szívből utált, az a jövedelmek apanázzsal való kiegészítése volt. Leírni a fiút a fizetési listáról – a szeme is kidülledt, ahogy elképzelte ezt a ragyogó lehetőséget. – Mondd meg neki, hogy ne kímélje a faradságot – lelkesedett. – Mondd meg, hogy gyürkőzzön neki, és mozgasson meg minden követ. Mondd meg… A fenébe! Bújj be, hogy a nyavalya törjön ki!

Kopogtak az ajtón. Lavender Briggs lépett be; maga volt a rátermettség és a szemüvegesség.

– Megtaláltam Lohd Emswohtht, Lady Constance, és szóltam neki, hogy a kocsi előállth.

– Ó, köszönöm, Miss Briggs. Hol találta meg?

– Az ólnál. Kíván még valamit?

– Nem; köszönöm, Miss Briggs.

Alig csukódott be az ajtó, a herceg hangosan kifakadt.

– Az ólnál! – harsogta. – Sejthettük volna! Akárhol keresed, mindig lenn van az ólnál, és olyan odaadóan bámulja azt a kocát, mint más a sztriptízt. Direkt beteges, hogy valaki így imádjon egy disznót. Nincs valami a Bibliában az izraelitákról, akik egy disznót imádtak? Nem, az aranyborjú volt, de akkor is. Én mondom neked…

Elhallgatott. Ismét megnyílt az ajtó. Lord Emsworth állt a küszöbön, szelíd arcán zaklatottság tükröződött.

– Connie, nem találom az esernyőmet.

– Jaj, Clarence! – sóhajtott fel Lady Constance azzal az elkeseredett sóhajjal, amelyet a családfő oly sokszor váltott ki belőle, és fivérét sietve a hallban álló szekrényhez vezette. Lord Emsworth is jól tudhatta volna, hogy esernyője ebben a szekrényben lelt otthonra.

A herceg, hogy magára maradt, kis ideig ténfergett a szobában, rágta a bajuszát, és kidülledt szemmel vizslatta környezetét. Fiókokat húzgált ki, könyveket nézegetett, festményeket mustrálgatott, tollakkal, papírvágó késekkel vacakolt. Kézbe vette Mr. Schoonmaker fényképét, és megállapította: igaza volt, amikor a fickó fejét úritökhöz hasonlította. Elolvasta

Lady Constance félig megírt levelét. Miután kimerített minden szórakozási lehetőséget, amivel a szoba szolgálni tudott, leült az íróasztalhoz, és átadta magát a Lord Emsworthot és disznaját célzó gondolatoknak.

– Napról napra – állapította meg meggyőződéssel – többet van együtt azzal a hájas döggel, és napról napra hülyébb. Márpedig a herceg megítélése szerint Lord Emsworth már a kezdet kezdetén is épp elég hülye volt.

3

Mikor a kocsi kigördült a kapu elől, és belsejében, esernyőjét szorongatva, ott ült Lord Emsworth, Lady Constance fáradtan, görnyedten állt, mint aki egy hadihajót bocsátott vízre. Beach, a komornyik, aki szintén segédkezett gazdája úti előkészületeiben, tiszteletteljes együttérzéssel tekintett rá. Ő is tudatában volt a Lord Emsworth útnak indításával szükségszerűen együtt járó feszültségnek.

Megjelent Myra Schoonmaker, és virággal nem volt ugyan tele, de ettől eltekintve úgy festett, mint Ophelia a negyedik felvonás ötödik jelenetében, Shakespeare Hamlet című, jól ismert színdarabjában.

– Ó, jó napot – mondta tompa hangon.

– Jé, hát itt van, kedvesem – mondta Lady Constance, és viharvert roncsból egyszeriben átvedlett vendéglátóvá. – Mik a tervei ma délelőttre?

– Nem is tudom. Talán megírok egy-két levelet.

– Egyet még nekem is be kell fejeznem. Épp az apjának írok. De nem lenne sokkal kellemesebb kint a szabadban egy ilyen gyönyörű napon?

– Nem is tudom.

– Miért nem?

– Nem is tudom.

Lady Constance sóhajtott. A vendéglátónak azonban kötelező a derű, így tehát derűsen folytatta.

– Lord Emsworthot kísértem ki éppen. Londonba utazik.

– Igen, nekem is mondta. Nem nagyon volt boldog.

– Hát nem – mondta Lady Constance, és arcán sötét kifejezés suhant át. – De néha a Lordok Házában is adódnak kötelezettségei, melyeknek eleget kell tenni.

– Hiányozni fog neki a disznó.

– Két napig meglesz a társasága nélkül.

– A virágai is hiányozni fognak neki.

– Londonban is rengeteg a virág. Csak ki kell… Szent Isten!

– Mi baj?

– Elfelejtettem figyelmeztetni Clarence-t, hogy ne szedjen virágot a Hyde Parkban. Be fog sétálni, és letépi a virágokat. Egyszer már majdnem letartóztatták emiatt. Beach!

– Milady?

– Ha Lord Emsworth holnap telefonál, hogy börtönbe került és óvadékra van szüksége, mondja meg neki, hogy azonnal vegye fel a kapcsolatot a Shoesmith, Shoesmith, Shoesmith és Shoesmith ügyvédi irodával a Lincoln's Inn Fielden.

– Igenis, milady.

– Én nem leszek itthon.

– Igenis, milady. Pontosan megértettem.

– Biztos, hogy nem emlékszik a cég nevére.

– Fel fogom frissíteni őlordsága emlékezetét.

– Köszönöm, Beach.

– Örömömre szolgál, asszonyom.

Myra Schoonmaker a háziasszonyra meredt. A hangja kissé remegett.

– Nem lesz itthon, Lady Constance?

– Át kell mennem Shrewsburybe a fodrászomhoz, és néhány barátommal ott ebédelek. Persze vacsorára megjövök. Most viszont befejezem végre azt a levelet az édesapjának. Megírom, hogy csókoltatja.

– Legyen szíves — mondta Myra, és egyenest Lord Emsworth dolgozószobájába sietett a telefonhoz. A szeretett férfi száma szívébe vésve állt. Az illető átmenetileg Oxfordban megismert barátjánál, Lord Ickenham unokaöccsénél lakott, akinek Pongo Twistleton volt a neve. Az utóbbi időben azonban nem kínálkozott alkalom, hogy Myra feltárcsázza e számot.

Leült a készülékhez, aggódó tekintettel az ajtót kémlelve, mert Lord Emsworth elutazott ugyan, de Lavender Briggs minden pillanatban betoppanhat, és hallgatta, hogy a messzi Londonban kicseng a hívás, majd megszólal egy hang.

– Drágám! – mondta Myra. – Te vagy az, drágám? Itt én vagyok, drágám!

– Drágám! – mondta a hang rajongva.

– Drágám – folytatta Myra –, csodálatos dolog történt, drágám. Lady Constance holnap fodrászhoz megy!

– Tényleg? – felelte a hang kissé tanácstalanul, mintha gazdája azon tanakodna, jó-e ide az a megjegyzés, hogy a ladynek remélhetőleg szép időhöz lesz szerencséje.

– Nem fogod fel, bogárszálam? Elmegy Shrewsburybe, egész nap távol lesz, úgyhogy fel tudok surranni Londonba, és összeházasodhatunk!

A vonal túlsó végén egy pillanatra csend támadt. Az ember akár azt is hihette, hogy a hang gazdájának elakadt a lélegzete. Miután visszanyerte, imígyen szólt:

– Értem.

– Nem is örülsz?

– Dehogynem.

– Nem úgy hangzott. Hallgass ide, drágám! Amikor Londonban jártam, jól körülnéztem, hol vannak anyakönyvvezetők, csak a biztonság kedvéért. Találtam egyet a Milton Streeten. Találkozzunk ott holnap, pontban kettőkor. Most le kell tennem, drágám. Bejöhet valaki. Csókollak, drágám.

– Csókollak, drágám.

– Akkor holnap!

– Jó, drágám.

– Csókollak, drágám.

Ha a Market Blandings-i telefonközpontban hallgatózott valaki, gondolta Myra, miközben letette a kagylót, hát legalább lesz miről beszélgetnie a tea meg az aprósütemény mellett.

MÁSODIK FEJEZET

1

– Most viszont – jelentette ki Pongo Twistleton, miközben elnyomta cigarettáját a hamutartóban, és hangjában halk öröm csendült – el kell húznom a csíkot. Találkozóm van.

Nagybátyját, Lord Ickenhamet látta volt vendégül ebédre a Parazita Klubban, s ezt az időtöltést fölöttébb kellemesnek találta, mert partnere, akárcsak Lord Emsworth, jelenlétével ékesítette a parlament megnyitását, és ott szerzett élményeiről fölöttébb szórakoztató modorban számolt be. A rokon maró kritikával ismertette a menetet vezető négy főméltóság, a Rouge Croix, a Bluemantle, a Rouge Dragon és a Portcullis külalakját, de Pongo mégsem emiatt örvendezett legjobban, hanem azért, mert délutáni programja miatt nem fenyegette az a veszély, hogy vendége magával ragadja az általa kellemes és tanulságos délutánnak nevezett istenkísértésre. Ezektől a délutánoktól azelőtt mindig meghűlt a vér Pongo ereiben. Emlékezetében különösen eleven maradt az az alkalom, amikor sok évvel azelőtt agárversenyre mentek együtt.

Frederick Altamont Cornwallis Twistletonról, Ickenham ötödik grófjáról egy felkészült kritikusa egyszer azt mondta: élete késő délutánján is megőrizte ifjonti derékbőségét, s ezzel együtt a derűs lelkesedést, a kissé beszívott diák romlatlan, friss világszemléletét. Akik ismerték, sohasem vonták volna kétségbe e megállapítás helyességét. Fiatal korában, mielőtt a családjában bekövetkezett halálesetek miatt örökölte volna a grófi címet, Amerikában élt, és különböző időszakokban volt cowboy, csapos, riporter, kutatott arany után a Mojave-sivatagban, és nem volt olyan farm, csapszék, szerkesztőség vagy pusztaság, amelyet meg ne próbált volna élettel megtölteni. Haja már őszbe csavarodott, de még most is igyekezett, amennyire erejéből telt, fölleveníteni környezetét. Gyakran mondogatta: szeret kedvességet, fényt sugározni maga körül, illetve – ahogy más alkalmakkor fogalmazott – arra törekedett, hogy jókedvű jótevő legyen. Magas, előkelő megjelenésű férfi volt, vidám bajuszt viselt, élénk szemében kalandvágy csillogott. Unokaöccsére függesztett tekintetében most csalódottság és szemrehányás volt felfedezhető, mintha nem erre számított volna egy vérrokontól.

– Itt hagysz? De miért? Azt reméltem, hogy…

– Tudom — szólt közbe Pongo —, egy kellemes és tanulságos délutánt reméltél. Hát a kellemes és tanulságos délutánnak lőttek. Találkoznom kell valakivel.

– Kutyaügyben?

– Nem annyira agárügyben, mint inkább…

– Akkor hívd fel, és mondd le azt a találkozót.

– Azt nem lehet.

– Ki az illető?

– Bill Bailey.

Lord Ickenham láthatólag meglepődött.

– Hát visszajött?

– Tessék?

– Úgy tudtam, hogy elhagyta otthonát. Mintha még arra is emlékeznék, hogy a feleségét eléggé megviselte a dolog.

Pongo látta, hogy bácsikája összezavarta a dolgokat, ahogy idősebb urak szokták.

– Ó, ennek a srácnak igazából nem Bill a neve. Azt hiszem, Cuthbertnek keresztelték. De ha valakit Baileynek hívnak, szinte muszáj Billnek nevezni.

– Hát persze. *Noblesse oblige*. A barátod?

– Szívbéli. Együtt voltunk Oxfordban.

– Mondd meg neki, hogy jöjjön ide.

– Nem lehet. Azt beszéltem meg vele, hogy a Milton Streeten találkozunk.

– Az hol van?

– Dél-Kensingtonban.

Lord Ickenham összeszorította a száját.

– Dél-Kensingtonban? Ahol sötét sikátorokban mezítlen jár a bűn, s az ököljog parancsol? Koptasd le ezt az embert. Rossz útra fog vinni.

– Nem fog ő engem rossz útra vinni. És miért? Hát először is azért, mert lelkész, másodszor pedig azért, mert most házasodik. A Milton Street-i anyakönyvi hivatalban van a találkozónk.

– Te vagy a tanú?

– Igen.

– És ki a menyasszony?

– Amerikai lány.

– Csinos?

– Bill áradozik róla.

– Mi a neve?

– Schoonmaker.

Lord Ickenham ugrott egyet a széken.

– Nagy ég! Csak nem a kicsi Myra Schoonmaker?

– Hogy kicsi-e, azt nem tudom. Sosem láttam. De Myra a neve, az biztos. Miért, talán ismered?

Lord Ickenham jóvágású arcán gyengéd kifejezés jelent meg. Elérzékenyülve megpödörte bajuszát.

– Hogy ismerem-e? Sokszor még meg is fürdettem. Persze nem mostanában, hanem sok évvel ezelőtt, amikor még New Yorkban kerestem a kenyeremet. Jimmy Schoonmaker a cimborám volt akkoriban. Mostanában nemigen járok át Isten országába, a nagynénéd nem támogatná, gyakran törtem is a fejem, vajon mi lehet Jimmyvel. Amikor még kapcsolatban álltunk, megfogadta, hogy nagymenő üzletember lesz belőle. Bár még aránylag fiatal volt, a szájával el tudott kapni egy feldobott szivart, a kezével nem is ért hozzá, márpedig mindannyian tudjuk: ez a legelső lépés ahhoz, hogy valaki megalapozza pénzmágnási státusát. Gondolom, mostanra már ő a Wall Street cápája, és sértve érzi magát, ha legalább kéthetenként nem kutakodik nála egy szenátusi vizsgálóbizottság. Hanem azért ez furcsa.

– Mi furcsa?

– Hogy a lánya anyakönyvi hivatalban köt házasságot. Azt gondoltam volna, hogy hatalmas parádét csapnak, nyoszolyólányokkal, püspökökkel, az összes cugehőrrel.

– Értem már, mire gondolsz. – Pongo óvatosan hátranézett. Senkit sem látott hallótávolságon belül. – Ezt gondoltad volna? Csakhogy Bill frigyét mély hallgatásnak kell öveznie. Szerelmük útját nem rózsákkal kövezték ki. A pokol erői akadályokat gördítettek elébük.

– S milyen erők légyenek ezek?

– Igazából csak egy erőt kellett volna mondanom. Ismered is. Lady Constance Keeble.

– A drága Connie? Mily bűvös emlékeket ébreszt bennem e név! Vajon emlékszel-e arra, amikor te meg én a blandingsi kastélyba utaztunk, én Sir Roderick Glossop elmegyógyásznak adtam ki magam, te pedig Basil voltál, az unokaöcsém?

– Emlékszem – rázkódott össze Pongo. Az említett látogatás miatt hónapokon át rémálmai voltak.

– Boldog, boldog idők! Mérhetetlenül élveztem az ott tartózkodást. Bárcsak megismételhetném. Az az egészséges levegő, a kellemes társaság, az a néhány üdítő látogatás Emsworth disznajánál; mindez így együtt mérhetetlenül jólesett, és elsimította orcám redőit. De hogy kerül a képbe Connie?

– Eltiltotta őket egymástól.

– Még most sem értem a forgatókönyvet. Hogy került olyan helyzetbe, hogy ezt megtehesse?

– A következő történt. Ő és Schoonmaker régi haverok – ezt Billtől tudom, tehát hitelt érdemlőnek fogadhatjuk el –, Schoonmaker azt akarta, hogy a lánya pár hónapot Londonban töltsön, úgyhogy idehozta, és Lady C. gondjaira bízta.

– Eddig világos.

– Mármost a londoni szezon kellős közepén Lady C. egyszer csak rájött, hogy a madárka Bill-lel találkozgat. Mikor azt is megtudta, hogy Bill lelkész, úgy felkapta a vizet, mint egy malomkerék.

– Nem kedveli a lelkészeket?

– Erre kell gondoljak.

– Különös. Engem sem kedvelt. Nehéz ennek a nőnek megfelelni. Mi baja lehet a lelkészekkel?

– Nem keresnek eleget. Billnek egy vasa sincs.

– Kezdem érteni. Alacsony sorból való a kérő. Érdekes, milyen sok embernek vannak előítéletei az alacsony sorból való kérők iránt. Az én esetem is ezt példázza. Amikor Jane nénédnek udvaroltam, a szülei valóságos csapásnak fogták fel a dolgot, de bezzeg fülig vörösödtek, amikor egy szép napon minden teremtmények legnemesebbje, igazi gróf lett belőlem, akinek négy keresztneve van, és nyolcágú koronát tart a földszinti kredencben. Az apja mélyen elítélt, mert italmérőként dolgoztam akkoriban; csak úgy emlegetett, hogy „az a csavargó”, de menten megváltozott, amikor bejelentkeztem a lakásán a Park Avenue-n: a fejemen korona, hónom alatt a Debrett-féle nemesi almanach. Megkaptam az áldását, még szivarral is megkínált. Gondolom, Bill Baileynek semmi esélye rá, hogy gróf legyen belőle.

– Semmi, hacsak le nem mészárol vagy ötvenhét nagybácsit és unokatestvért.

– Lelkész lévén, persze nehezen szánná el magát erre. És Connie milyen eljárást követett?

– Magával rángatta szerencsétlen teremtést Blandingsbe, és azóta is ott tartja, gyakorlatilag házi őrizetben; minden lépését figyeli. De ez a Myra, úgy látszik, értelmes, talpraesett leányzó, ugyanis amint megtudta, hogy Lady Constance Shrewsburybe utazik fodrászhoz, és vacsoráig nem is tér vissza, felhívta Billt, hogy tudassa: egész nap szabad lesz, tehát felruccan Londonba, és így összeházasodhatnak. A Milton Street-i anyakönyvi hivatalban beszélték meg a találkozót, ahol a dolgot gyorsan és csekély költséggel nyélbe lehet ütni.

– Értem. Nagyon ravasz. Szerintem különben is ez a lányszöktetéses menyegző a legjobb. Semmi hajcihő, semmi felhajtás. Kinek van szüksége arra, hogy egy sereg püspök zavarogjon körülötte? Különben is, ha az ember egy püspököt látott, mindet látta. – Lord Ickenham elhallgatott. – No – mondta aztán az órájára pillantva –, azt hiszem, ideje indulnunk. Nem akarok elkésni.

Pongo összerezzent. Érzékeny fülének ez nagyon úgy hangzott, mintha egy kellemes és tanulságos délután kezdetét jelentené. Nagybátyja néhány évvel ezelőtt épp ezen a hangon vetette föl az ötletet, hogy esetleg bekukkanthatnának az agárversenyre, mert az emberek lelkületének tanulmányozására az a legjobb módszer, ha egyszerű kis szórakozásaik közben elvegyülünk közöttük.

– Indulnunk? Velem akarsz jönni?

– Persze. Két tanú mindig jobb, mint egy, a kicsi Myra pedig…

– Nem garantálhatom, hogy kicsi.

– Myra pedig, akármekkora legyen is, sosem bocsátaná meg nekem, ha nem állnék mellette, hogy fogjam a kezét, amikor a kivégzőosztag felsorakozik.

Pongo beharapta alsó ajkát, miközben fürge elméjében hányta-vetette a dolgot.

– Hát nem bánom. De aztán semmi hecc!

– Édes fiacskám! Álmomban sem jutna eszembe a léhaság ilyen szent alkalommal. Persze ha ez a Bill Bailey méltatlannak bizonyul, megálljt parancsolok az eseményeknek, ahogy minden jóérzésű ember tenné a helyemben. Miféle

fickó egyáltalán? Gondolom, halvány és törékeny, talán kissé beteges kinézetű, és éles tenorhangon szokta előolvasni a mai napra rendelt szövegrészt.

– A fenét halvány és törékeny. Oxfordban három évig bokszolt az egyetemi válogatottban.

– Komolyan?

– Az ellenfelei helyét sóval hintették be.

– Akkor nem lesz baj. Keblemre fogom ölelni a srácot.

Várakozásai teljesültek. A tisztelendő Cuthbert Bailey azonnal elnyerte elismerését. Ha már pap, legyen tetemes, ez volt az elve, és Bill családi kiszerelésű változatnak bizonyult egyértelműen; az ember el tudta képzelni, amint a gyülekezet tévelygőjének választási lehetőséget kínál: vagy hajlandó meglátni az igazság fényét, vagy kaphat egyet a szeme alá. Útban a Milton Street felé Pongo, hogy előbbi szavainak nyomatékot adjon, elmesélte nagybátyjának: Bill Bailey a közelmúltban a kelet-bottletoni egyházkerületben lelki gyakorlatot tartott, és általános megbecsülést vívott ki a hívek körében; Lord Ickenham azonnal átlátta, mi lehetett ennek az oka. Ő maga is a legnagyobb tisztelettel kezelte volna ezt a fiatalembert, akiről messziről látszott, hogy képes a lendületes balhorgot erőteljes jobbegyenessel megtoldani. Szőrszálhasogató kritikusok talán úgy érezték volna Bailey tiszteletes úr láttán, hogy a szent hivatáshoz jobban illenék, ha kevésbé nézne ki úgy, mint a nehézsúlyú világbajnoki cím trónkövetelője, de kemény vonásait, dagadozó vállát nem lehetett félelemmel vegyes tisztelet nélkül nézni. És ugyanígy nem lehetett nem szeretni nyilvánvaló, egyszerű becsületességét. Lord Ickenham úgy látta: a kis Myra helyesen cselekedett, amikor leásott a nyers külső alá, egészen a gyengéd lélekig.

Kellemes beszélgetésbe elegyedtek, de az első néhány szó után Lord Ickenham számára egyértelművé vált, hogy Isten ifjú szolgája szerfölött ideges. Ennek okát sem volt nehéz felderíteni. Vagy húsz perc eltelt, és a menyasszonynak nyoma sem volt; márpedig az esküvő napján a vőlegény lelki nyugalmát semmi sem tudja úgy feldúlni, mint ha arája nem jelenik meg a találkozón.

Tíz perc múlva Bill Bailey felállt, darabos arcán mély elkeseredés tükröződött.

– Nem jön el?

Lord Ickenham azzal a teljesen elhibázott kijelentéssel igyekezett megnyugtatni, hogy még korán van. Pongo, aki szintén szeretett volna segíteni, azt mondta: kimegy és körülnéz a járdán, nem látja-e közeledni a lányt. Távozása időben egybeesett egy mélyről jövő nyögéssel a fiatalember részéről.

– Biztos én riasztottam el!

Lord Ickenham együttérzően, de értetlenül vonta fel szemöldökét.

– Elriasztottad? Mivel?

– Azzal, ahogy a telefonban beszéltem vele. Tudja, kicsit vadnak találtam az ötletet. Úgy éreztem, nem helyes, hogy egy ilyen rendkívüli fontosságú lépést átgondolatlanul határozzon el. Hiszen én oly keveset tudok nyújtani neki. Arra gondoltam, talán várnunk kellene addig, míg vikárius lesz belőlem.

– Most már tudlak követni. Fenntartásaid voltak?

– Igen.

– Meg is mondtad neki?

– Nem, de észrevehetett valami furcsát a hangomban, mert megkérdezte, hogy talán nem örülök?

– Mire te azt felelted…

– „Dehogynem!”

Lord Ickenham megcsóválta a fejét.

– Ennél azért jobbat is kitalálhattál volna. Vagy esetleg azt mondtad: „De-e-e-hogynem!”, nyomatékkal és elnyújtva? Mintegy örömteli hangon, dallamos lejtést csempészve bele?

– Sajnos nem. Tudja…

– Tudom. Fenntartásaid voltak. Kitört belőled a lelkész. De le kell küzdened ezt a késztetést. Csak nem képzeled, hogy az ifjú Lochinvarnak voltak fenntartásai? Ismered az ifjú Lochinvarról szóló költeményt?

– Ó, hogyne. Gyerekkoromban még szavaltam is.

– Én is, és dörgő tapsvihart arattam vele, bár egyes kritikusaim szerint még jobb teljesítményt nyújtottam akkor, amikor azt szavaltam, hogy „Felek fárnyán a Hefperuf hajója meffe fállt”. Akkoriban hiányt szenvedtem metszőfogakból. De a fenntartásaid ellenére idejöttél a házasságkötödébe.

– Ide.

– Leküzdötted fenntartásaidat?

– Le.

– Megértelek. Magam is ugyanezt tettem. Ha egymás mögé raknánk mindazokat a fenntartásokat, amelyeket annak idején leküzdöttem, Londontól elérnének Glasgow-ig. Á, Pongo – mondta Lord Ickenham, mikor unokaöccse megjelent az ajtóban. – Van valami jelentenivalód?

– Semmi a világon. Egyetlen nő sincs, ameddig a szem ellát. De elmondom, mi jutott eszembe, amíg a láthatárt kémleltem, Bill.

– Lehet, hogy ugyanaz, ami nekem – mondta Lord Ickenham. – Hogy Lady Constance esetleg meggondolta magát, és mégsem ment el Shrewsburybe a fodrászhoz.

– Úgy van. És ha a lady jelen van, a madárka…

Bill elnagyolt vonásain bosszúság jelent meg.

– Ne nevezd madárkának.

– És ha a lady jelen van, sorsüldözött mátkád természetesen nem szökhet el. Holnap alkalmasint levelet kapsz tőle, mely magyarázatot ad a helyzetre, és terveket javasol a következő hasonló alkalomra.

– Igen, talán tényleg erről van szó. – Bill kissé földerült. – Bár azt gondolná az ember, hogy akkor legalább egy táviratot azért küldhetett volna.

Lord Ickenham atyailag megpaskolta a vállát.

– Édes fiam, hogyan? A Market Blandings-i postahivatal két mérföldre van a kastélytól, és Pongo szerint a lány minden lépését figyelik. Jó, ha a levelet át tudja juttatni a barikádon anélkül, hogy felgőzölnék és elkoboznák. Én a helyedben egy percig sem aggódnék.

– Megpróbálom – mondta Bill, és akkorát sóhajtott, hogy a helyiség beleremegett. — Mindegy, nincs értelme, hogy itt szobrozzak. Az idegeimre megy ez a hely. Köszönöm, hogy eljöttél, Pongo. Önnek is köszönöm, Lord Ickenham. Sajnálom, hogy kárba veszett az idejük.

– Kedves fiam, a kellemes társaságban eltöltött idő sohasem vész kárba.

– Persze, persze. Az is igaz. Hát akkor én megyek.

Ahogy az ajtó becsukódott mögötte, Lord Ickenham felsóhajtott, nem oly erőteljesen, mint Bill az imént, de jókora adag együttérzéssel. Lelkében gyászolta Isten ifjú szolgáját.

– Rémes – mondta. – A vőlegény számára mindig súlyos megpróbáltatás ráhangolódni az esküvői ceremóniára; ez még a legkeményebbeket is igénybe veszi, de ha már túljutott ezen, és az ara nem jön elébe félúton, akkor bizony izzó vas hatol a lélek mélyéig. És nyilván az sem tudható, mikor enyhül legközelebb az őrzők figyelme, ha enyhül egyáltalán. A fogolyszökés nem egyszerű vállalkozás, ha a kulcsokat Connie tartja magánál.

Pongo bólintott. Ő is gyászolta balsorstól sújtott barátját.

– Nem bizony — felelte. – Bill sajnos bajban van. És a helyzetet tovább súlyosbítja, hogy Archie Gilpin is Blandingsben tartózkodik.

– Kicsoda?

– Dunstable herceg unokaöccse.

– Ricky Gilpin testvére?

– Ő. Ismered talán?

– Nem. Dunstable-t persze ismerem, és találkoztam már Rickyvel is, de ez az Archibald csukott könyv számomra. Ki mondta neked, hogy Blandingsben van?

– Ő maga, személyesen. Tegnap összefutottunk, akkor említette, hogy a délutáni vonattal utazik. Már akkor elég baljós jelnek tartottam.

– Éspedig miért?

– A fenébe is, gondolj bele, ott van összezárva a lánnyal; ki tudja, nem akar-e átváltani Billről őrá? Archie rém jóképű fickó. Amit Billről nem lehet elmondani.

– Hát nem. Billről inkább mondanám, hogy érdekes arca van, mint azt, hogy szép. Kissé emlékeztet egy volt kollégámra Wyomingból, ahol ifjabb éveimben egy farmon tehénfegyelmezőként álltam fizetett alkalmazásban; az említett egyénről egy másik kollégám, egy tehetséges nyelvújító azt mondta: olyan arca van, hogy megáll tőle a falióra. Nem vitás, hogy Bill is tucatszám állítja meg az órákat. De biztosra veszem, hogy a kis Myra, akit annak idején törülközőbe bugyoláltam és az ölemben ringattam, nem válhatott olyan lánnyá, aki a külsejük alapján ítéli meg az embereket.

– Sosem lehet tudni. A lányok általában kedvelni szokták a tetszetős külsőt. És a külsejétől eltekintve is: Archie festőművész, márpedig a művészekben van valami, ami úgy hat az ellenkező nem tagjaira, mint a macskagyökér a macskákra. Ráadásul Archie-val épp most szakított a menyasszonya, ezt véletlenül onnan tudom, hogy találkoztam egy ürgével, aki ismeri a lány egyik ismerősét.

– Komolyan?

– Millicent Rigby a lány neve. Archie a Lord Tilbury alkalmazottja, a Mammut Kiadóvállalat egyik újságjánál dolgozik, a lány pedig Tilbury titkárnője. Ez a fickó azt mesélte, hogy az ismerőse közvetlenül a Rigby lánytól hallotta, hogy beintett Archie-nak. Érted már, mit jelent ez?

– Nem teljesen.

– Használd az eszedet, Fred bácsi! Tudod, mit csinál az ember, ha ejti a szívszerelme. Fogja magát és megkéri valaki másnak a kezét, csak azért, hogy megmutassa a lánynak, nem ő az egyetlen galuska a levesben.

Lord Ickenham bólintott. Sok év eltelt már azóta, hogy a fent leírt módon cselekedett, de hát Árkádiában élt ő is.

– Fiatalok, fiatalok… – dünnyögte maga elé, és összerázkódott, amikor eszébe jutott az a borzadályos nőszemély ott Greenwich Village-ben, a gyöngysoraival, a fityegőivel meg a bodorított hajával, akinek szandálba bújtatott lába elé helyezte a szívét, amikor Jane, Pongo nénikéje másodízben szakította meg vele a kapcsolatot.

– Most már értelek. Archibald ilyenformán valóban fenyegetést jelent; Bill helyzete csakugyan ad okot némi aggodalomra. Igaz is, hol tudnám megtalálni?

– Épp nálam lakik. Miért?

– Arra gondoltam, időnként meglátogathatnám, hogy kicsit felvidítsam. Elvihetném például egy agárversenyre…

Pongo úgy megremegett, mint a nyárfalevél. Mindig úgy remegett meg, mint a nyárfalevél, valahányszor emlékeztették arra a délutánra, amelyet Lord Ickenham társaságában az agárversenyen töltött. Pedig, mint arra nagybátyja gyakran rámutatott, ha az a rendőr egy kicsit értelmesebb, beérte volna egyszerű dorgálással is.

2

A minden hájjal megkent arisztokraták, ha a kötelesség arra szólítja őket, hogy jelenlétükkel tiszteljék meg a Parlament megnyitó ünnepségét, öltözéküket és koronájukat a Moss Fivérek nevű, nélkülözhetetlen ruházati cégtől kölcsönzik a Covent

Gardennél; ez a vállalkozás azzal kérkedik, hogy képes felöltöztetni bárkit bármivé, olyannyira, hogy utána bátran elmehet bárhová. Egyedül ők segíthetnek abban, hogy nyakon ne csípjék. Lord Ickenham, miután elvált unokaöccsétől, bőrönddel kezében ehhez a céghez tért be. Visszaadta a bőrönd tartalmát, kiegyenlítette a szerény összegű számlát, s ekkor, ugyancsak bőröndöt cipelve belépett egy magas, hajlott, ernyedt figura, akinek láttán Lord Ickenham örömkiáltást hallatott.

– Emsworth! Kedves barátom, micsoda öröm, hogy újra látom! Maga is visszahozza az álruháját?

– Há? – felelte Lord Emsworth, mert ha váratlanul megszólították, mindig azt mondta: „Há?" – Á, helló, Ickenham. Maga is Londonban van?

Lord Ickenham biztosította afelől, hogy igen, mire Lord Emsworth közölte, hogy ő is. Ilyenképpen ezt megbeszélték.

– Maga is ott volt ma reggel? — kérdezte Lord Emsworth.

– Ott bizony – felelte Lord Ickenham —, és nagyszerűen néztem ki. Nem hiszem, hogy volna még egy lord egész Angliában, aki előkelőbben fest ebben a hosszú izében meg a mókás kalapban, mint én. Épp amikor elindult a menet, hallottam, hogy a Rouge Croix odasúgja a Bluemantle-nek: „Ne nézz oda, de ki az a fickó?", mire a Bluemantle visszasúgja: „Halvány sejtelmem sincs, de biztos, hogy valami nagymenő." De azért ugye jó kibújni ebből a maskarából, és pláne jó újra látni magát, Emsworth. Hogy van a Császárnő?

– Há? Remekül, remekül, remekül. A sertésgondozóm, Wellbeloved gondjaira hagytam; benne tökéletesen megbízom.

– Nagyszerű. Akkor gyerünk, locsoljuk meg a gégénket, és beszélgessünk. Tudok egy jó kis helyet itt a sarkon — mondta Lord Ickenham, aki, lett légyen akárhol, mindig tudott egy jó kis helyet a sarkon. – Eléggé fáradtnak néz ki, mintha ez a ma reggeli cécó kimerítette volna. Egy szódával meglöttyintett whiskytől újra csillogni fog a szeme.

A sarki jó kis helyen üldögélve Lord Ickenham némi aggodalommal szemlélte asztaltársát.

– Bizony – mondta – igazam volt. Maga nem azonos egykori napsugaras önmagával. Ez a parlament megnyitás kivesézi az embert. Általában ki is szoktam hagyni, ahogy nyilván maga is. Ma mi szél hozta oda?

– Connie rászorított.

– Értem. Azt hiszem, kevés olyan abszolút kétkezes rászorító van a világon, mint Lady Constance. De igen bájos asszony.

– Connie? – hökkent meg Lord Emsworth.

– Lehet, hogy nem mindenkinek a zsánere – mondta Lord Ickenham, megérezvén partnere hangjában a hitetlenkedést. – De mondja el, hogy mennek a dolgok a blandingsi kastélyban! Gondolom, simán. Nekem mindig is olyannak tűnt a maga kis kalyibája, mint egy földi paradicsom.

Lord Emsworth nem volt képes keserű kacajra, de bégetésszerű hangot hallatott, amely a tőle telhető legjobban megközelítette a keserű kacajt. Földi paradicsomnak nevezni Blandings kastélyát, ahol a húga, Constance, a herceg, Lavender Briggs és a Gyülekezet Gyermekeinek Egylete mind szabadon szaladgál, a lord ezt ironikusnak találta. Egy darabig némán töprenkedett.

– Nem tudom, mit csináljak, Ickenham – mondta aztán, a sötét gondolatsor végére érve.

– Úgy érti, hogy most? Igyon még egyet.

– Nem, nem, köszönöm, tényleg. Részemről igencsak szokatlan, hogy ilyen korai időpontban szesztartalmú serkentőt fogyasztok. A blandingsi kastélyban uralkodó állapotokra utaltam.

– Nem fenékig tejföl?

– Iszonyatos. Van egy új titkárnőm, ennél szörnyetegebb még sosem volt. Még Baxternél is rosszabb.

– Ezt alig tudom elhinni.

– Biztosíthatom. Egy Briggs nevű perszóna. Üldöz engem.

– Szabaduljon meg tőle.

– De hogyan? Connie vette fel. Ráadásul Dunstable herceg is nálunk lakik.

– Micsoda? Már megint?

– Ráadásul a Gyülekezet Gyermekeinek Egylete a parkban táborozik, állandóan visítoznak, üvöltöznek, és szerintem közülük az egyik volt az, aki császárzsemlyével megdobta a cilinderemet.

– A cilinderét? Ugyan mikor volt magán cilinder?

– Az iskolai ünnepélyen. Connie az iskolai ünnepélyen mindig rám erőlteti a cilindert. Teaidőben bementem a büfésátorba, hogy megnézzem, minden rendben van-e, és ahogy ott megyek az asztalok között, az egyik fiú egy császárzsemlyét vágott a cilinderemhez, le is verte a fejemről. Semmivel nem lehet meggyőzni arról, hogy nem a Gyülekezet Gyermekeinek egyike volt a tettes.

– De persze nincs olyan bizonyíték, amely a bíróság előtt is megállná a helyét.

– Há? Nem, nincs.

– Az baj. Nos, ez a helyzet élénken emlékeztet az Ördögszigeten uralkodó körülményekre; nem lep meg, hogy nehezen tudja megőrizni önuralmát, mint jó pásztor a nyájat. – Lord Ickenham tekintetében különös fény lobbant. Unokaöccse, Pongo azonnal felismerte volna. Az a fajta fény volt, amely olyankor szokott kigyulladni, mikor Lord Ickenham javaslatot tett egy kellemes és tanulságos délután közös eltöltésére. – Úgy látom, magának most leginkább egy harcedzett szövetségesre van szüksége, aki térdre kényszeríti a titkárnőt, mélyen a szemébe nézve leigázza Connie-t, leveszi a válláról a herceget, és egyáltalán, kedvességet, fényt sugároz.

– Ah! – sóhajtott fel Lord Emsworth, és elmerengett ezen az utópisztikus képen.

– Akarja, hogy magával menjek Blandingsbe?

Lord Emsworth összerezzent. Csíptetője, mely lelki megrázkódtatások alkalmával mindig leesett az orráról, adagio tempójú táncba kezdett a zsineg végén.

– Megtenné?

– Semmi nem szerezhetne nagyobb örömet. Mikor utazik haza?

– Holnap. Ez rém rendes volna magától, Ickenham.

– Ugyan már. Mi, grófok, tartsunk össze. Már csak egyetlen dolgot. Ugye nem bánja, ha magammal hozom egy barátomat? Nem kérném különben, de az illető most tért vissza Brazíliából, és eléggé elveszettnek érezné magát Londonban nélkülem.

– Brazíliából? Brazíliában élnek emberek?

– Méghozzá elég gyakran, azt hiszem. Ez a fickó jó néhány évet lehúzott odaát. A paradióiparban dolgozott. Azt nem tudom pontosan, hogy tulajdonképpen mi volt a szakmája, de azt hiszem, a préselőben dolgozott, ő adta meg a dióknak azt a jellegzetes alakját. Persze lehet, hogy tévedek. Szóval magammal vihetem?

– Hogyne, hogyne, hogyne. Örömmel, örömmel.

– Bölcs döntés. Ki tudja, lehet, hogy még jól is jön az ügy szempontjából. Esetleg beleszeret a titkárnőbe, és magával viszi Brazíliába.

– Igaz.

– Vagy valami titkos ázsiai méreggel elteszi láb alól a herceget. De számtalan egyéb módon is segíthet. Biztos vagyok benne, hogy öröm lesz a jelenléte. Teljesen szobatiszta, és házi koszton is elél. Melyik vonattal utazik holnap?

– A tizenegy-negyvenötössel a Paddingtonról.

– Számítson rá, hogy ott leszünk, kedves Emsworth – mondta Lord Ickenham. – És nemcsak ott: ami engem illet, ott leszek a gáton, minden viszontagságra készen. Megyek is, felhívom a barátomat, hogy kezdjen csomagolni.

3

Pongo Twistleton néhány órával ezután a Parazita Klub dohányzójában épp egy vacsora előtti testszövet-regenerálót fogyasztott, amikor a pincér arról értesítette, hogy egy úr a hallban vele szeretne beszélni, és Pongo lelki békéjét sötét árnyék felhőzte be. Ha a Parazita Klub tagjait urak keresték a hallban, igen gyakran kiegyenlítetlen számlákról, törlesztési esedékességekről esett szó, és Pongo tudta, hogy az ő ügyei is némiképp rendezetlenek.

– Alacsony és köpcös? – kérdezte szorongva, mert eszébe jutott, hogy Hick és Adrián urak képviselőjéről, akiknek fejedelmi summával tartozott holmi ingek, zoknik és egyéb alsóruházat ellenértékeként, ilyen személyleírás adható.

– Távolról sem. Magas és szemet gyönyörködtetően karcsú – mondta egy szívélyes hang a háta mögött. – Sudár; talán ez az a szó, amelyet keresek.

– Á, helló, Fred bácsi – könnyebbült meg Pongo. – Azt hittem, valaki más vagy.

– Megnyugodhatsz: nem vagyok valaki más. Első, utolsó és egyetlen Ickenham, szolgálatodra! Vettem a bátorságot, hogy besétáljak, kedves Pongo, bízván abban, hogy unokaöcsém szívesen lát. Mi, Ickenhamek gyűlölünk hallokban várakozni. Sérti büszkeségünket. Mit fogyasztasz? Rendelj nekem is egyet. Azt hiszem, meszesíti az ereimet, de én sok mésszel szeretem. Bill nem tartott veled ma este?

– Nem. El kellett mennie Kelet-Bottletonba összeszedni pár cuccot.

– Az utóbbi időben nem is találkoztál vele?

– Nem. Nem mentem vissza a lakásba. Meghívhatlak vacsorára?

– Épp ezt akartam javasolni. Egy darabig úgyis ez lesz az utolsó lehetőséged. Holnap elutazom a blandingsi kastélyba.

– Hogy mit csinálsz?

– Miután elváltunk egymástól, belebotlottam Emsworthbe, és megkért, hogy menjek le néhány napra, vagy esetleg hosszabb időre. Bajban van szegény ördög.

– Mi a baja?

– Gyakorlatilag minden. Van egy új titkárnője, aki pokollá teszi az életét. Dunstable hercege beépítette magát a kastélyba. Lady Constance elszedte a kedvenc kalapját, és odaajándékozta a rászorulóknak; Emsworth azóta állandó félelemben él, hogy mikor kaparintja meg a lyukas könyökű vadászkabátját is. És mindennek a tetejébe még a Gyülekezet Gyermekei is megszállták.

– Mi?

– Láthatod, mennyi dolgom lesz, ha segíteni akarok rajta. Ki kell találnom valami módszert, hogy megszabadítsam a túltengő titkárnőtől…

– A Gyülekezet Gyermekei?

– …vissza kell juttatnom a herceget Wiltshire-be, ahova való, meg kell fegyelmeznem Connie-t, és el kell hintenem az istenfélelem magvait a Gyülekezet Gyermekeiben.

– Hogyhogy a Gyülekezet Gyermekei?

– Te sosem voltál a Gyülekezet Gyermeke?

– Nem én.

– Hát a fiatalabb nemzedék tagjai közül sokan azok. Bandákba verődnek a legtöbb vidéki egyházkerületben. Úgy hívják magukat: a Gyülekezet Gyermekeinek Egylete. Connie megengedte nekik, hogy a tóparton táborozzanak.

– És Emsworth nem szereti őket?

– Az anyjukon kívül senki sem szereti őket. Nem, görbe szemmel tekint rájuk. Eléktelenítik a tájat, bárdolatlan lármájukkal megmérgezik a levegőt, és, mint mesélte, a legutóbbi iskolai ünnepély alkalmával egyikük egy császárzsemlyével leverte a cilinderét.

Pongo helytelenítőleg csóválta a fejét.

– Nem kellett volna iskolai ünnepélyen cilindert viselnie – mondta. Emlékezett még arra a két alkalomra, amikor lelkészek leányai, akik bájaikkal hatottak reá, hasonló megmozdulásokra magukkal vitték. Az egyik ilyen eset a Somerset

megyei Maidén Eggesfordban történt, amikor a falubeli lelkeket pásztoroló P. P. Briscoe tiszteletes leánya, Angelica Briscoe iránt érzett nagy szerelme odáig juttatta, hogy a fejét zsákba dugta, és hagyta, hogy az aprónép botokkal böködje. Ez az emlék sohasem törlődött ki emlékezetéből. – Cilindert! Szent Isten! Ez valóságos provokáció!

– Kényszer hatása alatt cselekedett. Szívesebben viselt volna szövetsapkát, de Connie ráerőszakolta a cilindert. Tudod, milyen meggyőző ereje van.

– Kemény teremtés.

– Szerfölött kemény. Reméljük, hogy Bill Baileyt megkedveli.

– Mit csinál?

– Ó, hát még nem mondtam? Bill is eljön velem Blandingsbe.

– Tessék?

– Bizony, Emsworth volt olyan kedves, és őrá is kiterjesztette a meghívást. Holnap délelőtt a tizenegy-negyvenötössel kelünk útra, s ajkunkon szilaj nóta zeng.

Pongo szemébe kiült az iszonyat. Hevesen összerándult, és hajszál híján kiloccsantotta martiniját, amelyben pedig citromhéjdarabka is úszkált. Bármennyire szerette is nagybátyját, sohasem engedett abból a felfogásból, amely szerint a felnövekvő brit férfilakosság érdekében Fred bácsit láncon kellene tartani, és csak ritkán engedni szabadon.

– De hát az ég szerelmére!

– Valami nyugtalanít?

– De hát nem… mit is akarok mondani… nem teheted ki szerencsétlen Billt ilyen rettenetes tortúrának!

Lord Ickenham felvonta szemöldökét.

– Komolyan mondom, Pongo, ha te tortúrának nevezed azt, hogy egy fiatalember egy fedél alá kerül a lánnyal, akit szeret, akkor kevesebb érzelem szorult beléd, mint gondoltam.

– Addig rendben is van. A szíve csücske, Myra ott lesz a közelében. De mi haszna ebből, ha a megérkezése után két perccel Lady Constance elkapja a grabancát és kihajítja?

– Ilyen fejleményre én nem számítok. Nagyon sajátos elképzeléseid vannak arról, ahogy a blandingsi kastélyban zajlanak a dolgok, fiacskám. Úgy látom, azt a tisztes hajlékot összetéveszted holmi kültelki csehóval, ahol a lengőajtón át állandóan hajigálják kifelé az embereket, hogy csak úgy pattognak a járdán. Semmi ilyesmi nem fog történni. Olyanok leszünk, mint egy nagy család. Béke és jóakarat az egész vonalon. Kár, hogy te nem leszel velünk.

– Nekem itt is jó, kösz – rázkódott össze Pongo, mert eszébe jutott a kastélyban tett előző látogatásának néhány kiemelkedő mozzanata. – De akkor is fenntartom: ha Lady Constance meghallja a Bailey nevet…

– Nem fogja meghallani. Csak nem képzeled, hogy egy magamfajta csalafinta ember megfeledkezik egy ilyen fontos körülményről? Cuthbert Meriwether néven fog bemutatkozni. Megmondtam neki, hogy írja fel és tanulja meg.

– A lady rá fog jönni.

– Nem létezik. Ki mondaná meg neki?

Pongo feladta a küzdelmet. Tudta, hiába vitatkozna, és rájött, hogy a dolognak van előnyös oldala is – jelesül, hogy holnapután már több mint száz mérföld választja el nagybátyjától, akit szeret ugyan, mégis őszbe csavarodik tőle a feje. Ez a gondolat felvidította. A papírforma azt diktálta, hogy nem sok napszállta jő még, mire a vén csibész megint akkora botrányt kever, hogy attól megrendül az emberi civilizáció, és a Hold is vérben ázik, de neki csak az számított, hogy ezt Lord Emsworth vidéki székhelyén teszi, és nem Londonban. Mennyire igaza volt annak a költőnek, aki az ismert himnuszban azt írta: béke, mennyei béke csak akkor adatik, ha távol vannak szeretteink.

– Gyerünk ebédelni – mondta.

HARMADIK FEJEZET

1

Lord Emsworth rendkívül kellemes útitárs volt; ennek egyik okát abban kereshetjük, hogy elindulás után nem sokkal nyugodalmas álomba merült. A vasúti hatóságok adott szava olyan, mint a szentírás: a vonat, amely a lordot és vendégeit Market Blandingsbe vitte, 11.45-kor indult el a Paddington pályaudvar peronja mellől; 12.10-kor Lord Emsworth már lehunyt szemmel dőlt hátra az ülésen, és apró füttyöket hallatott, melyeket időközönként egy-egy horkantással egészített ki. Lord Ickenhamnek ilyesformán alkalma nyílt szót váltani a társaság legifjabb tagjával, nem kellett kockáztatnia azt, amit az összeesküvőknek mindig kerülniük kell: hogy kihallgatják.

– Izgulsz, Bill? – kérdezte, miközben együttérzéssel tekintett Cuthbert tiszteletes úrra. Már az utazás kezdeti szakaszában felfigyelt arra a jelenségre, hogy a fiatalember feszeng, mint egy galvanizált béka, és tekintete fátyolos.

Bill mély lélegzetet vett.

– Úgy érzem magam, mint amikor az első prédikációm előtt fölvánszorogtam a szószékre.

– Nagyon meg tudom érteni. Nincs hasznosabb és tanulságosabb tapasztalat az életbe kilépő fiatalember számára, mint az, ha álnéven vendégeskedik egy vidéki kastélyban, de tagadhatatlan, hogy ez az érzés jelentős mértékben az ember ina felé tereli a bátorságot. Pongo, bár merész felmenőktől származik, ugyanazt érezte, mint te most, amikor mint Sir Roderick Glossop unokaöccsét, Basilt vittem magammal a blandingsi kastélyba. Emlékszem, azt mondtam neki akkor, hogy Hamletre emlékeztet. Ugyanaz a borongós kedély, ugyanaz a határozatlanság, amelyhez az a jól érzékelhető hajlandóság társult, hogy kiszálljon a vonatból és visszagyalogoljon Londonba. Ami engem illet, én hozzá vagyok szokva az ilyesmihez; olyannyira, hogy nem is érzem sportszerűnek, ha valahová a saját nevemen megyek hosszabb vendégségbe. Kiveszett már belőlem a hajdani jellegzetes „macska a forró háztetőn”-érzés, de azért el tudom képzelni, hogy akinek újdonság az efféle élmény, bizonyára nem tartja könnyűnek. Gondolom, a prédikációd sikeres volt.

– Hát a szószéket nem rohamozták meg.

– Túlontúl szerény vagy, Bill Bailey. Lefogadom, hogy a hívek a padsorok között fetrengtek, hordágyon kellett őket elvinni. És azt is tudom, hogy ez a Blandings kastélyában tett látogatásod ugyanilyen sikeresnek bizonyul majd. Talán feltetted már magadban a kérdést: ugyan mit remélek elérhetni ezzel az egésszel. Gyakorlatilag semmi kézzelfoghatót, de azt hiszem, életbevágó, hogy rajta tartsd a szemed ezen az Archibald Gilpinen, akiről már oly sokat hallottam. Pongo azt mondja: művész az illető, és te is jól tudod, milyen veszélyesek ezek. Figyeld erősen. Valahányszor azt javasolja Myrának, hogy vacsora után sétáljanak le a tóhoz megnézni a víz tükrén csillogó holdfényt – meg persze a Gyülekezet Gyermekeinek Egyletét, mert úgy tudom, a tó partján most ezek a gyermekek táboroznak. Csatlakoznod kell hozzájuk.

– Igen.

– Ez a beszéd. És ugyanez érvényes arra az esetre is, ha megpróbálná… a madárkát, ugye, ezt a kifejezést szoktad használni?

– Ezt a kifejezést nem szoktam használni. Ezt Pongo szokta használni, már szóvá is kellett tennem.

– Bocsánat. Ha megpróbálná, így kellett volna fogalmaznom, szíved hölgyét a rózsakertbe hívni, annak is ugyanilyen szilárd eltökéltséggel kell elejét venned. De ezt rád merem bízni. Mondd csak, hogy ismerkedtetek meg?

A kemény arc, mint amilyen Billé is volt, nem képes finom érzelmek kifejezésére, de most valami gyengédséghez hasonló vonás jelent meg rajta. Ha vendéglátójuk ebben a pillanatban nem hallat olyan horkantást, mint amilyet Blandings Császárnője szokott a lenmag láttán, akkor Lord Ickenham ellágyult sóhajnak lehetett volna fültanúja.

– Ismeri a Limehouse Blues című dalt?

– Gyakran éneklem a fürdőkádban. De nem kanyarodtunk el a témától?

– Nem; csak azt akartam mondani, hogy Myra odaát Amerikában hallotta ezt a dalt, és elolvasta a Limehouse-i éjszakák című könyvet is, úgyhogy kíváncsi lett arra a helyre. Úgyhogy egy délután fogta magát, és odament. Mármost Limehouse szomszédos Kelet-Bottletonnal, ahol dolgozom, és éppen arra jártam meglátogatni egy barátomat, aki kificamította a bokáját, amikor a kóristagyerekeket tanította cariocát táncolni, és pont akkor értem oda, amikor valaki ellopta Myra táskáját. Persze megvertem az illetőt.

– Hol temették el a szerencsétlent?

– Ó, nem vertem meg olyan nagyon, épp csak annyira, hogy belássa, táskát lopni nem való.

– És azután?

– Hát, hogy úgy mondjam, egyik dolog jött a másik után.

– Értem. És hogy néz ki Myra mostanában?

– Ismeri?

– Gyermekkorában meghitt kapcsolatban álltunk. Fred bácsinak szólított. Akkoriban rendkívül csinos volt. Remélem, még ma is az.

– Igen.

– Helyes. Oly sok vonzó gyermekkel történik meg, hogy fölcseperedvén elveszti a fonalat, és teljesen szétesik.

– Igen.

– De ő nem?

– Nem.

– Még mindig csinos?

– Igen.

– És képes volnál meghalni egyetlen szál rózsáért, melyet a hajába tűzött?

– Igen.

– Tehát nem fenyeget az a veszély, hogy ha például Lady Constance Keeble szigorúan rád néz, meghátrálsz?

– Nem.

– A társalgási stílusod, kedves Bill – mondta Lord Ickenham elismerőleg –, mély benyomást gyakorol rám, és arra késztet, hogy megváltoztassam eredeti elképzelésemet. Úgy terveztem, hogy a kastélyba érkezvén megemlítem Brazíliát, mire te mindenkit elvarázsolsz az ott átélt kalandjaid tárházából merített bámulatos történetekkel, és egyszeriben te leszel a társaság motorja. Most már látom, hogy nem ez a helyes megközelítés.

– Brazíliát?

– Igaz is, ugye még nem említettem? Emsworth úgy tudja, hogy onnan jöttél.

– Miért pont Brazíliából?

– Nos, az embernek időnként támadnak ilyen ötletei. De épp azt voltam mondandó, hogy meggondoltam magam, mégsem akarlak sziporkázóan szellemes társalgóként feltüntetni. Most, hogy részem volt a veled való beszélgetés örömében, inkább az erős, szófukar embertípushoz sorollak; azok közé, akiknek tekintete a távolba kémlel, és egytagú szavaknál hosszabb kijelentésekre ritkán ragadtatják magukat. Ha tehát valaki Brazíliáról próbál faggatni, csak horkants egyet. Mint a vendéglátónk – tette hozzá Lord Ickenham Lord Emsworthre mutatva, aki éppen ezt cselekedte. – Bizonyos értelemben sajnálom, mert volt néhány jó történetem a brazíliai termeszekről, amelyeknek jó hasznát vehettük volna. Gondolom, te is tudod, hogy mindent fölzabálnak, ami az útjukba esik, akárcsak Blandings Császárnője.

E magasztos név áthatolhatott Lord Emsworth szendergésén, mert felpattant a szeme, és pislogva kihúzta magát.

– Jól hallottam, hogy a Császárnőt emlegette?

– Épp azt mondtam ennek a Meriwethernek, milyen nagyszerű állat az: az egyetlen sertés, amely zsinórban háromszor nyert ezüstérmet a Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállításon. Ugye, Meriwether?

– Igen.

– Azt mondja: igen. A lehető leghamarabb meg kell mutatnia neki a Császárnőt.

– Há? Ó, persze. Igen, hogyne, hogyne, hogyne – mondta Lord Emsworth nagy örömmel. – Maga is velünk tart, Ickenham?

– Nem azonnal, ha nincs ellenére. A Császárnőt senki nem becsüli nálam többre, de úgy érzem, hogy ha megérkezünk a vén kulipintyóba, legelőször egy csésze frissítő teát fogok magamhoz venni.

– Teát? – kérdezte Lord Emsworth, mintha e szó zavarba ejtette volna. – Teát? Ó, teát? Igen, persze, teát. Én a magam részéről nem élek vele, de Connie minden délután teázni szokott a teraszon. Majd ő gondoskodik magáról.

2

Lady Constance egyedül ült a teázó asztalnál, amikor Lord Ickenham odaért. A közeledő láttán a lady letette az uborkás szendvicset, és igyekezett valami üdvözlő mosolyhoz hasonló kifejezést erőltetni arcára. Túlzás lenne azt állítani, hogy örült volna Lord Ickenham jelenlétének, és már el is mondta bátyjának, Clarence-nek, micsoda hibbant ötletnek tartja, hogy meghívta a kastélyba, ráadásul egy barátjával együtt. De – miként arra Dunstable hercegével kapcsolatban gyakran emlékeztette magát – vendéglátó volt, és a vendéglátónak el kell lepleznie érzelmeit.

– Oly jó önt újra látni, Lord Ickenham. Úgy örülök, hogy el tudott jönni – mondta, nem épp összeszorított fogakkal, de távolról sem melegen. – Parancsol egy kis teát, vagy inkább… Keres valamit?

– Nem fontos – felelte Lord Ickenham, miközben tekintete fel-alá járt, mintha valamit hiányolna. – Arra számítottam, hogy találkozni fogok kis barátnémmal, Myra Schoonmakerrel. Ő nem szokta délutánonként teával felfrissíteni magát?

– Myra sétálni ment. Ismeri talán?

– Gyerekkorában meghitt kapcsolatban álltunk. Az apja jó barátom volt.

Lady Constance viselkedésében némileg enyhült a fagyosság. Sohasem lett volna képes elfelejteni, hogy ez az ember egyetlen látogatás alatt mit művelt a blandingsi kastély kolostori békéjével, miközben kedvességet és fényt sugározott maga körül, de James Schoonmaker barátjának meg kell bocsátani. Már-már szívélyes hangon szólalt meg.

– Látta őt az utóbbi időben?

– Fájdalom, sok éve nem. Neki is megvan az a kellemetlen szokása, mint oly sok amerikainak: Amerikában él.

Lady Constance sóhajtott. Ő is elítélte James Schoonmakernek ezt a szeszélyét.

– Mivel drága feleségemnek – hogy igaza van-e ebben vagy téved, ne firtassuk – az a véleménye, hogy nem helyes, ha kiteszem magam New York kísértéseinek, hanem inkább csöndes vidéki életet kell élnem Hampshire grófságban, Ickenham Hallban, így nagy bánatomra útjaink szétváltak. Akkoriban ismertem őt, amikor még egy Wall Street-i cég kisebbségi tulajdonosa volt. Gondolom, ma már a banki világ fejedelme, és felveti a pénz.

– Igen, nagyon sikeres volt.

– Mindig azt jósoltam neki, hogy így lesz. Sohasem láttam ugyan egyszerre három telefonba beszélni, mert azt a magasságot akkor még nem érte el, de nyilvánvaló volt, hogy egyszer eljön majd a nap, amikor minden nehézség nélkül képes lesz rá.

– Nemrégiben itt járt. Akkor hagyta nálam Myrát. Azt akarta, hogy a kislány a szezont Londonban töltse.

– Ez a kedvesség nagyon rá vall. És a gyermek szerette a fővárost?

Lady Constance összevonta szemöldökét.

– Sajnos alig néhány hetet töltöttünk Londonban, utána kénytelen voltam elhozni onnan. Fölfedeztem, hogy kapcsolatba került egy egészen lehetetlen fiatalemberrel.

Lord Ickenham ciccentett, de ebben az egy hangban képes volt döbbenetet és iszonyatot kifejezni.

– Myra azt hajtogatta, hogy eljegyezték egymást. Képtelenség!

– Miért képtelenség?

– Lelkész az illető.

– Ismertem egészen jóravaló lelkészeket is.

– Olyat is ismert, akinek volt pénze?

– Nos, olyat nem. Nem szoktak sokat keresni, igaz? Gondolom, ha valakinek elég fürgék az ujjai, akkor a vasárnapi perselyezés során csurran-cseppen valami, de szolid, tartós bevételnél nem több. Myra maga alatt volt?

– Tessék?

– Érzelmileg zaklatott állapotba került, amikor elszakította választottjától?

– Levertnek tűnik.

– Akkor fiatalok társaságára van szüksége. Rendkívüli szerencse, hogy magammal hoztam a barátomat, Meriwethert.

Lady Constance összerezzent. Lord Ickenham barátjáról, Meriwetherről egészen elfeledkezett.

– Emsworth magával vitte, hogy megnézze a Császárnőt. Úgy gondolta, hogy ez serkentő hatást gyakorol rájuk a hosszú vonatozás után. Ön is kedvelni fogja Meriwethert.

– Gondolja? – mormogta Lady Constance, mert szerfölött vitathatónak vélte ezt a kijelentést. Erősen hajlott arra a véleményre, hogy bárki, akit Ickenham ötödik grófja, Frederick a barátjának nevez, emberi fogyasztásra ugyanolyan alkalmatlan, mint ő maga, az arisztokrácia szégyene. A felfedezés, hogy ez az ember egykor szívélyes viszonyban állt azzal, aki számára oly sokat jelent, egy villanásnyi barátságos érzést csiholt belőle, de a szikra mostanra kihunyt, és csak Lord Ickenham legutóbbi látogatásának emléke maradt meg. Lady Constance nem bánta volna, ha valamivel kevésbé tisztán emlékszik erre. Mint oly sokan, akiknek életútja keresztezte Lord Ickenhamét, ő is szeretett volna fátylat borítani a múltra. Pongo Twistleton megértette volna, mit érez.

– Régóta ismeri Mr. Meriwethert? – kérdezte a lady.

– Gyerekkori ismeretség. Már persze az ő gyerekkoráról van szó, nem az enyémről.

– Úgy hallom, Brazíliából érkezett.

– Úgy ám, akárcsak Charley nénje. Csakhogy – Lord Ickenham hangja itt elsötétült – semmi szín alatt ne emlegesse előtte Brazíliát. Az az ország élete nagy tragédiájának színhelye volt. Ifjú felesége beleesett az Amazonasba, és felfalta egy aligátor.

– Milyen szörnyű!

– Az asszonyka számára igen, az aligátornak persze nem. Gondoltam, jobb, ha előre figyelmeztetem. Lenne kedves továbbadni ezt az információt? Á, üdvözlöm, Dunstable.

A herceg botorkált ki a teraszra, és dülledt szemmel bámult Lord Ickenhamre.

– Helló, Ickenham. Már megint itt van?

– Bizony.

– Megöregedett.

– Lelkileg nem. Szívem ma is olyan, mint egy kisgyermeké.

– Milyen információt kell továbbadni?

– Ó, hallotta, amit mondtam? A barátomról, Meriwetherről beszéltem, akit Lady Constance volt kegyes velem együtt meghívni.

Talán túlzás volna azt állítani, hogy Lady Constance felhorkant, amikor Bill jelenlétének ezt a magyarázatát kellett hallania, de felszisszenni mindenképpen felszisszent. Nem szólt semmit, de eléggé sokat mondott az, ahogyan beleharapott az uborkás szendvicsbe. Az járt a fejében, hogy erről a témáról még mindig tudna mit mondani a bátyjának, Clarence-nek.

– És mi van vele?

– Arra kértem Lady Constance-t, hogy Brazíliáról ne beszélgessen vele. Ugye nem fogja elfelejteni?

– Miért akarnék én vele Brazíliáról beszélni?

– Talán eszébe jutna, amikor megtudja, hogy Meriwether az élete nagy részét ott élte le. És ha szóba hozná Brazíliát, Meriwether fájdalmasan felhördülne, és tekintete a távolba meredne. A felesége beleesett az Amazonasba.

– Jókora hülyeség volt, mit mondjak.

– És felfalta egy aligátor.

– Miért, mire számított a hülyéje? Connie – mondta a herceg, elejtve a témát, amelynek többé nem volt vonzereje számára –, ne tömd már a fejedet, hanem gyere. A kis George fel akar venni bennünket a masinájával. Kinn van a kertben Archibalddal. Ismeri az unokaöcsémet, Archibaldot?

– Még nem — felelte Lord Ickenham —, de mohón várom a pillanatot, amikor szerencsém lehet hozzá.

– Hogy mit csinál? – kérdezte a herceg hitetlenkedve.

– Ha már a maga unokaöccse.

– Á, értem már, mire gondol. De hát abból nem lehet kiindulni. Ő nem olyan, mint én. Ő hülye.

– Valóban?

– Még kevesebb esze van, mint ennek a Connie-nak itten, és még csak mentsége sincs a hülyeségre, mert nem nőnemű. Connie azt reméli, hogy elveszi azt a Senkiházy lányt, de hogy miért akarná bármelyik lány összekötni az életét egy ilyen agyalágyulttal, azt el sem tudom képzelni. Művész. Képeket rajzol. Tudja, milyenek a művészek. Hol az a lány, Connie, az az Izéké? George azt akarja, hogy ő is rajta legyen a filmen.

– Lement a tóhoz.

– Hát ha azt képzeli, hogy odáig lecaplatok érte, nagyon téved – mondta a herceg lovagiasan. – George-nak ki kell

bírnia nélküle.

3

A tó fölötti dombocskán aprócska görög templom utánzata állt; még Lord Emsworth nagyapja emeltette abban az időben, amikor a földbirtokosok kedvelték az aprócska görög templomutánzatokat a birtokukon. Előtte egy márványpadon ült Myra Schoonmaker, és nézte ugyan, de nem látta a Gyülekezet Gyermekeit, akik alant a vízben hancúroztak. Myra nem volt rózsás kedvében. Homlokát ugyanúgy ráncolta, ajkát ugyanúgy összeszorította, mint három nappal azelőtt, amikor Lord Emsworthtt elkísérte a Császárnő óljához.

Merengéséből a márványpadlaton felhangzó lépések rezzentették fel. Megfordult, és egy magas, választékos külsejű, őszülő hajú, kackiás bajuszú férfit pillantott meg, aki meleg szeretettel mosolygott rá.

– Helló, kicsi Myra – mondta.

Úgy szólította meg, mintha régi barátok lennének, de a lány nem emlékezett rá, hogy valaha is találkoztak volna.

– Kicsoda maga? – kérdezte. A kérdés kissé kurtán hangzott; Myra mindjárt meg is bánta, és azt kívánta, bárcsak eszébe jutott volna valami udvariasabb.

A férfi szemrehányó tekintetet vetett rá.

– Akkor bezzeg nem kérdeztél ilyet, amikor a hátadat szappanoztam. „Senki sem tud úgy szappanozni, mint te, Fred bácsi”, mindig ezt mondogattad, és igazad is volt. Értettem a módját.

Myráról lehullottak az azóta eltelt évek; kádban ülő kisgyermekké vált újra.

– Hűha! – sikkantotta túláradó érzelemmel.

– Látom, most már emlékszel.

– Fred bácsi! Nahát, hogy ennyi év után újra találkozunk! Bár lehet, hogy most már Mr. Twistletonnak kell hogy szólítsalak.

– Azzal súlyos illetlenséget követnél el. Nagy utat tettem meg azóta, hogy legutóbb láttuk egymást. Merészséggel és kitartással lépésről lépésre felkapaszkodtam a ranglétrán, mígnem szédítő magasságokba emelkedtem. Talán füledbe jutott a nap folyamán, hogy a kastély Lord Ickenham látogatására készül. Nos, én vagyok az a Lord Ickenham, akiről annyit beszélnek. Nem ám holmi kis pimf báró vagy vikomt, hanem valóságos gróf, papírom is van róla.

– Mint Lord Emsworth?

– Igen, csak okosabb.

– Emlékszem is, apa mondott valamit arról, hogy nagyágyú lettél.

– Nem túlzott. Hogy van?

– Jól.

– Él, mint hal a vízben?

– Igen.

– Nem úgy, mint te, kislányom. Figyeltelek, ahogy itt ültél, és Rodin Gondolkodója jutott rólad eszembe. Bill Bailey járt a fejedben?

Myra összerezzent.

– Csak nem…

– Hogy ismerem-e Bill Baileyt? Hát hogyne. Barátja az unokaöcsémnek, Pongónak, és az én szememben ő a legkülönb lelkész, aki valaha prédikált.

A régi, kedves emlékeket idéző ismerőssel való találkozástól Myra arca megelevenedett, de az öröm kifejezését most fensőbbséges távolságtartás váltotta fel; ilyen arcot vághat egy hercegnő, ha arra kényszerül, hogy az alvilág söpredékének szentelje figyelmét.

– Gondolom, jogod van a véleményedhez – mondta mereven. – Szerintem viszont egy patkány.

Lord Ickenham azt hitte, nem jól hallotta. Tudta, hogy az ifjú szerelmesek mindenféle nevekkel szokták becézni egymást, de arról sosem hallott, hogy e gyengéd nevek között a „patkány” szerepelt volna.

– Patkány?

– Az.

– Miért mondod ezt?

– Azért, amit tett.

– És mi volt az?

– Vagyis amit nem tett.

– Rébuszokban beszélsz. Nem tudnád kicsit érthetőbbé tenni?

– Jó, akkor érthetőbbé teszem. A falhoz állított.

– Még most sem kapiskálom.

– Hát jó, ha az egész sztorira kíváncsi vagy, hát tessék. Felhívtam, hogy Londonba utazom, és összeházasodhatunk, és ő nem jött el az anyakönyvvezetőhöz.

– Micsoda?

– Gondolom, begyulladt. De már abból sejthettem volna, ahogy azt a „dehogynem”-et mondta, amikor megkérdeztem, hogy talán nem örül? Órákon át vártam rá, és nem került elő. És még azt mondta, hogy szeret!

Nem gyakran fordult elő, hogy Lord Ickenham tanácstalanná vált volna, de most úgy érezte, a beszélgetés által rárótt intellektuális nyomás meghaladja erejét.

– Nem került elő? Ugyanarról az emberről beszélünk? Akire én gondolok, az egy törekvő, fiatal egyházi ember, név

szerint Bill Bailey, akinek társaságában tegnap teljes háromnegyed órát töltöttem el az anyakönyvi hivatalban. Én lettem volna az egyik tanúja, hogy emeljem az esemény fényét.

Myra csak bámult.

– Megőrültél?

– Néha ér ilyen vád, de alaptalanul. Csak kissé szertelen vagyok. Miért kérded?

– Nem lehetett ott. Láttam volna.

– Hát igaz, ami igaz, nehéz őt nem észrevenni. Mondhatni, odakapja az ember szemét. De biztosíthatlak…

– A Wilton Street-i anyakönyvi hivatalban?

– Mondd ezt még egyszer.

– Mit mondjak még egyszer?

– A Wilton Streetet.

– Miért?

– Igazolni akarok egy elméletet, amely ebben a pillanatban ötlött fel bennem. Azt hiszem, megtaláltam a megoldást a bennünket kínzó problémára. Ha valaki, különösen akkor, ha zaklatott lelkiállapotban van, a „Wilton” szót hallja a telefonban, könnyen félreértheti „Milton”-nak. Afféle akusztikai csalódás. Bill, az unokaöcsém, Pongo és jómagam a Milton Street-i anyakönyvi hivatalban őrködnénk. Hiányoztál nekünk.

Myra Schoonmaker arcából kifutott a vér. Lord Ickenhamre meredt, és a szeme majdnem annyira kidülledt, mint a hercegé.

– Ezt komolyan mondod?

– Bizony, hogy komolyan. Ott álltunk az oltár előtt…

– Istenem, hogy én mit úsztam meg!

Lord Ickenham nem tudta osztani ezt a nézetet.

– Ebben ellent kell mondanom neked. Bill Baileyvel való ismeretségem rövid múltra tekinthet vissza, de ahogy mondtam, határozottan kedvező benyomást tett rám. Tiszta lelkű embernek láttam. Szerintem Kelet-Bottleton spirituális igényeinek kielégítése ilyen pappal jó kezekben van.

— Ó, én nem ábrándultam ki belőle.

– Akkor miért mondtad, hogy megúsztad?

— Mert rém dühösen értem vissza, hogy így falhoz állított, vagyis hogy azt hittem, és amikor Archie Gilpin megkérte a kezemet, hajszál híján igent mondtam.

Lord Ickenham elkomorult. Ezek a művészek, gondolta, gyorsan dolgoznak.

— De végül nem mondtál igent?

– Nem.

– Hát ne is. Azzal elrontanád Bill látogatását. Márpedig én azt szeretném, ha jól érezné magát a blandingsi kastélyban. Ugye ezt még nem említettem? Talán valahogy kiment a fejemből. Billt idehoztam magammal. Inkognitóban, természetesen. Gondoltam, talán szívesen találkoznál vele. Szeretek kedvességet és fényt sugározni magam körül. Sok panasz ért már emiatt.

NEGYEDIK FEJEZET

1

Lord Ickenhamnek az volt a szokása, hogy ha vidéki kastélyban vendégeskedett, mindenekelőtt keresett valahol egy függőágyat, amelyben reggeli után mély gondolatokba merülve leheverhet. Jóllehet Abu ben Adhemhez hasonlóan ő is szerette felebarátait, mégis változhatatlan alapszabállyá tette, és vasszigorral ragaszkodott hozzá, hogy reggeli után elkerüli őket, mert abban az órában egyedül kívánt meditálni. Aki Lord Ickenham társalgási szellemsziporkáira vágyott, annak ebédig várnia kellett, akkor ugyanis mindenki számára hozzáférhetővé váltak.

A blandingsi kastély parkjában talált is egy ilyen függőágyat, és az érkezése utáni délelőttön ebben heverve úgy érezte, békében van az egész világgal. A nap langyosan sütött. Nyugat felől enyhe szellő fújdogált. A madarak csiviteltek, a méhek döngicséltek, a rovarok zümmögtek, miközben különféle dolgaik után siettek, ahogy a vidéki tájegységek rovarjai szokták. Az istállóudvarban, a bokrok által takarva valaki – alkalmasint Voules, a sofőr – szájharmonikázott. És a távolság által eltompítva, halványan idehallatszó írógépkopogás jelezte: Lavender Briggs, a kötelesség rabja valami titkárnői teendőn ügyködik, hogy megszolgálja a heti borítékot. Lord Ickenham ellazultan, békén átengedte magát az ábrándozásnak.

Sok minden foglalkoztatta elméjét. Mint olyan ember, akinek szakterülete, hogy kedvességet és fényt sugározzon maga körül, gyakorta állt nehezen megoldható probléma előtt, de ritka eset volt, hogy egyszerre ilyen sokkal kellett szembenéznie. Ahogy sorra vette Lady Constance-t, Lavender Briggst, Dunstable hercegét és a Gyülekezet Gyermekeit, be kellett látnia, hogy – miként Pongónak mondta is –, bőven lesz itt tennivalója, és találékonyságát a végsőkig próbára kell tennie.

Mindenesetre örült, hogy ha már így áll a helyzet, legalább Bill Baileyvel nincs gondja, hiszen a fiatalember feloldott minden ellenérzést, és sikeresen beilleszkedett a blandingsi társadalom szűk körébe. Való igaz: Lady Constance enyhén fagyos modorban fogadta, de hát ez várható is volt. A többiek – Lord Ickenham örömmel állapította meg – szívesen látták, különösen Lord Emsworth; Bill alighanem épp a megfelelő szavakkal illethette a Császárnőt, amikor előző este lakhelyén meglátogatták. Lord Emsworth rokonszenve a blandingsi kastélyban természetesen nem sokat nyomott a latban, de azért mégiscsak jelentett valamit.

Épp Lord Emsworth személyén jártatta elméjét, amikor észrevette meditációjának tárgyát, amint átsétál a gyepen, és ettől meglepetten felült. Nem Lord Emsworth jelenléte döbbentette meg, hiszen a vidéki kastélyok tulajdonosainak természetesen korlátlan joguk van birtokukon átvágni a füvön; a meglepődést az okozta, hogy a lord vizes volt. Igazából a „vizes” szó nem is igazán felel meg itt. Lord Emsworth tetőtől talpig át volt ázva, és úgy működött, mint Versailles valamelyik szökőkútja.

Lord Ickenham elcsodálkozott. Tudott arról, hogy vendéglátója olykor megmártózik a tóban, de azt nem sejtette, hogy ezt közvetlenül reggeli után teszi, ráadásul ruhástul. Feladta szokásos politikáját, mely szerint a déli koktélig semmilyen hatalom nem mozdíthatja ki a függőágyból, és a lord nyomába eredt.

Lord Emsworth erős tempót diktált, olyannyira, hogy mindvégig hallótávolságon kívül maradt, és el is tűnt a házban, mire Lord Ickenham odaért volna. Az utóbbi ravaszul úgy okoskodott, hogy a vizes ember alighanem a hálószobája felé tart, ezért utánament. Lord Emsworttot öltözetlenül találta – épp egy törülközővel szárította magát és haladéktalanul föltette neki azt a kérdést, amely bárkiben megfogalmazódott volna az ő helyében.

– Kedves barátom, mi történt? Beleesett a tóba?

Lord Emsworth leeresztette a törülközőt, és egy megfoltozott ingért nyúlt.

– Há? Á, üdvözlöm, Ickenham. Azt mondja, beleesett a tóba?

– Azt kérdeztem, hogy maga beleesett-e.

– Én? Á, nem.

– Ne mondja, hogy verítékben úszott, amikor az előbb odakint láttam a parkban.

– He? Nem, én alig izzadok. De nem estem bele a tóba. Beleugrottam.

– Ruhástul?

– Igen, rajtam volt a ruhám.

– És volt valami konkrét oka annak, hogy beleugrott? Vagy egyszerűen csak abban a pillanatban jó ötletnek tűnt?

– Elvesztettem a szemüvegemet.

– És azt gondolta, hogy a tóban lehet?

Lord Emsworth ráébredt, hogy nem sikerült tökéletesen világossá tennie mondanivalóját. Néhány percig egy nadrággal bajlódott, majd, miután sikeresen belebújtatta hosszú lábait, megmagyarázta.

– Nem arról volt szó. De ha nincs rajtam a szemüvegem, nehezemre esik a nézés. És semmi okom sem volt gyanakodni, hogy az a fiú téves információt közölt.

– Milyen fiú?

– A Gyülekezet Gyermekeinek egyike. Talán emlékszik, beszéltem már róluk.

– Emlékszem.

– Jó lenne, ha valaki megstoppolná a zoknimat – mondta Lord Emsworth, pillanatra elkanyarodva a fő témától. – Nézze, mekkora lyukak. Miről is beszéltünk?

– A Gyülekezet Gyermekéről, az információ-hordozóról.

– Á, igen. Úgy van, pontosan. Nos, az egész ügy rendkívül különös volt. Lementem a tóhoz, hogy megkérjem a gyerekeket, nem tudnának-e egy kicsit kevésbé zajongani; egyszer csak az egyik odaszaladt hozzám, és egy egészen

rendkívüli kijelentést tett. Azt mondta: „Jaj, kérem szépen, tessék megmenteni Willie-t!”

– Valóban szokatlan dolog ezzel kezdeni a beszélgetést.

– A vízben úszott valami, arra mutogatott, én meg arra a következtetésre jutottam, hogy egyik kis pajtása bizonyára beleesett a tóba, és most fuldoklik. Úgyhogy beugrottam.

Lord Ickenham le volt nyűgözve.

– Rém rendes magától. Sokan, akik annyit szenvedtek a kis szörnyetegektől, megálltak volna a parton, és kajánul vigyorognak. És hálás volt a kisfiú?

– Nem találom a cipőmet. Á, igen, itt van. Mit is mondott?

– A kisfiú utána megtörten hálát rebegett?

– Milyen kisfiú?

– Akinek megmentette az életét.

– Ó, éppen arra akartam rátérni. Nem is kisfiú volt. Kiderült, hogy egy úszó fatörzs. Odaúsztam hozzá, kiabáltam, hogy ne kapálózzon, és igencsak bosszús lettem, amikor kiderült, hogy minden erőfeszítésem hiábavaló volt. És tudja, mit gondolok, Ickenham? Erős a gyanúm, hogy az a gyerek valójában nem is volt tévedés áldozata. Meggyőződésem szerint kezdettől fogva tudta, hogy az a dolog ott a vízben nem az egyik kis pajtása, és szántszándékkal rászedett engem. Igen, biztos vagyok ebben, és azt is megmondom, hogy miért. Mert amikor kijöttem a vízből, több más fiúgyermek is ott állt mellette, és mindegyik nevetett.

Lord Ickenham könnyen el tudta képzelni. Sőt, gondolta, akkor is nevetni fognak, amikor majd az unokáiknak mesélik az esetet.

– Megkérdeztem, hogy min nevetnek, és azt felelték, hogy előző délután történt valami mulatságos esemény. Nem adhattam hitelt a szavaiknak.

– Nem csodálom.

– Szerfölött bosszant ez az egész.

– Nem vagyok meglepve.

– Tegyek talán panaszt Constance-nél?

– Azt hiszem, én ennél elmésebb dolgot csinálnék.

– De mit?

– Ó, ez némi fejtörést igényel. Megfontolás tárgyává teszem az ügyet, és ha bármi eszembe jut, értesítéssel leszek. Ahhoz például mit szólna, hogy vadászpuskával kéne leszedni őket?

– He? Ne. Kétlem, hogy az szerencsés volna.

– Gondolja, hogy megjegyzésekre adna okot? – töprengett el Lord Ickenham. – Talán igaza van. De sebaj. Majd kitalálok valami mást.

2

Ha egy vidéki kastély szállóvendége megtudja, hogy vendéglátója, akinek szellemi épsége felől régóta erős kételyei vannak, váratlanul ruhástul beugrott a tóba, nem fojthat vissza bizonyos aggodalmat. Megcsóválja a fejét. Beharapja ajkát, és szemöldökét felvonja. Valami összeroppant, mondja magában, a feszültség túl erősnek bizonyult. Dunstable hercege is így reagált Lord Emsworth mutatványának hírére.

A történetet a lord unokája, George vitte meg neki. George vörös hajú, szeplős ifjonc volt; közte és a herceg között különös barátság bontakozott ki; előfordul ez néha a legvalószínűtlenebb párosításban is. Három megyében együttvéve összesen George volt az egyetlen, aki valóban szeretett Dunstable hercegével beszélgetni. Ha megkérdezték volna, mi vonzza a másikban, bizonyára azt feleli: tetszik neki, ahogy a herceg beszéd közben fújkálja a bajuszát. Ezt a látványt egyszerűen nem tudta megunni.

– Figyelj – mondta, mikor a teraszon üldögélő herceg mellé ért. – Hallottad már a legújabbat?

A herceg épp azon füstölgött magában, hogy úgy látszik, ebben a nyavalyás házban senki sem képes olyanra főzni a tojást, ahogyan ő szereti, de a kérdésre fölrezzent gondolataiból. Amikor megszólalt, hangjában bosszúság csendült. Zsenge életkorának köszönhetően George hangja meglehetősen éles volt; a herceg a váratlanul felhangzó sipítástól megharapta a nyelvét.

– Ne üvölts a fülembe, kölyök. Előbb dudálj, vagy valami. Mit mondtál?

– Hogy hallottad-e a legújabbat.

– A legújabb mit?

– A legújabb címlapsztorit. Nagy hecc. Nagyapa beleugrott a tóba.

– Mit beszélsz?

– Komolyan. Mindenki erről beszél. Az egyik kertésztől tudom, aki látta. Nagyapa a tó partján sétált, aztán egyszer csak megállt, elgondolkodott. Aztán meg fejest ugrott – mondta George, és közben várakozásteljesen szemmel tartotta a herceg bajuszát.

Nem kellett csalódnia. A bajusz akkorát lebbent, mint az orkánban táncoló őszi falevél.

– Beleugrott a tóba?

– Bele hát, te pupák.

– Ne nevezz pupáknak.

– Oké, főnök.

A herceg egy darabig némán pöfögött.

– Azt mondod, a kertész látta, ahogy beugrott a vízbe?

– Igenis, uram.

– Ruhástul?

– Bizony. Azon mód, mint vala, belészökött – tette hozzá George, aki az előző tanévben ötvenszer leírta Shakespeare Julius Caesarjának ismert passzusát, mert egy fehér egeret vitt be az osztályba. – Elég klassz dolog egy ilyen vén szivartól, mint nagyapa, igaz?

– Hogyhogy vén szivar?

– Hát, már majdnem százéves lehet.

– Egyidős velem.

– Jé – mondta George, aki meg volt győződve arról, hogy a herceg már rég átlépte a százas korhatárt.

– De hát mi az ördög vehette rá, hogy ilyet tegyen?

– Gondolom, csak úgy eszébe jutott. Hű, bár ott lettem volna a kamerámmal! – mondta George, azzal folytatta útját. Néhány perc múlva, miután alaposan meghányta-vetette magában a szenzációs fejleményeket, a herceg maga is fölkelt, és elindult, hogy megkeresse Lady Constance-t. A hallottak meggyőzték arról, hogy a helyzet csúcstalálkozót követel.

A ladyt lakosztálya nappalijában találta. Vele volt Lavender Briggs is, állig szemüvegben és jegyzetfüzetben. Titkárnői teendőihez tartozott, hogy ebben az időpontban jelentkezzék eligazításért.

– Hő! – mennydörögte a herceg, mint egy hangrobbanás.

– Ó, Alaric! – rándult össze Lady Constance bosszúsan. – Jó lenne, ha kopognál.

– Hagyjuk ezt az óalaricozást! – mondta a herceg, mert az ilyesmiben mindig határozottan szokott állást foglalni. – Különben is, minek kopogni? Beszélni akarok veled, mégpedig egy őrült fontos magánügyben. Maga kopjon le – vetette oda Lavender Briggsnek. Az alárendeltekkel mindig kurtán szokott elbánni. – Emsworthről van szó.

– Mi van vele?

– Azonnal megmondom, mi van vele, mihelyt ez a tésztaképű nőszemély elhordja az irháját. Nem akarom, hogy itt hegyezze a fülét, hátha kihallgathatja, amit mondok.

– Kérem, hagyjon magunkra, Miss Briggs.

– Kéhem – mondta Lavender Briggs, és öntudatosan visszavonult.

– Komolyan mondom, Alaric – mondta Lady Constance, mihelyt az ajtó becsukódott, és szavaiban az élethosszú ismeretségből fakadó őszinteség csendült —, olyan a modorod, akár egy disznónak.

A herceg erőteljes reakcióval válaszolt a bírálatra. Sonkaszerű kezével rácsapott az íróasztalra, amitől a következő tárgyak borultak fel: egy tintatartó, két bekeretezett fénykép, valamint egy vázába tett rózsacsokor, a fenti sorrendben.

– Disznó! Ez a kulcsszó! Épp a disznóról akartam beszélni veled.

Lady Constance inkább a tintatartóról, a két bekeretezett fényképről, valamint a vázába tett rózsacsokorról beszélt volna, de nem jutott szóhoz. A herceget sosem volt könnyű leállítani.

– Ez van az egész dolog mögött. Pokoli rossz hatást tesz rá. Ne pancsolj már azzal a tintával, hanem rám figyelj. A disznó miatt lett olyan, amilyen lett.

– Ó! És ki lett olyan, amilyen?

– Hát Emsworth, te hülye, ki más? Mit gondoltál, kiről beszélek? Constance – jelentette a herceg a maga messzehangzó orgánumával –, már mondtam ezt neked, de most elmondom megint. Ha azt akarod, hogy Emsworth ne kerüljön dilihází, azt a disznót el kell távolítani az életéből.

– Ne ordíts, Alaric.

– De ordítok. Nagyon komolyan beszélek. Az a disznó rosszat tesz az agyának, nem, mintha eredetileg olyan sok lett volna neki. Emlékszel, amikor azt mondta nekem, hogy a disznaját be akarja nevezni a Derbyre?

– Megbeszéltem vele. Azt mondta, hogy nem mondott ilyet.

– De ha mondom! Tisztán hallottam. És különben sem számít. Azt te sem tagadhatod, hogy félig már megbuggyant, és állítom, hogy a disznó az oka. Az áll a szellemi leépülése hátterében.

– Clarence nincs szellemileg leépülve!

– Nincs, mi? Azt te csak hiszed. És ami ma reggel történt? Hallottál a tóról?

– Persze hogy hallottam a tóról.

– Ott sétált a parton.

– Miért ne sétált volna a parton?

– Nem azt mondom, hogy ne sétáljon a parton. Felőlem addig sétálhat, amíg a nyelve kilóg, mit bánom én. De ha arról van szó, hogy beugrik a vízbe ruhástul, azon már elgondolkodik az ember.

– Micsoda?

– Bizony ezt tette, ahogy a George gyerektől hallom.

– Ruhástul?

– Azon mód, mint vala.

– Még ilyet!

– Nem értem, mért vagy úgy elképedve. Én meg se lepődtem. Elszomorodtam, nem mondom, de meg nem lepődtem. Már régóta számítottam valami hasonlóra. Pont ilyesmi várható egy olyan embertől, akinek az eszét lecsapolta a disznóval való állandó együttlét. Ezért mondom, hogy azt a szörnyeteget el kell távolítani. Szabadulj meg tőle, és még minden rendbe jöhet. Azt nem állítom, hogy Emsworth valaha is épelméjű lehet még, mert csodák ugye nincsenek, de meggyőződésem, hogy ha az a disznó nem foglalkoztatná állandóan, észrevehetően javulna az állapota. Élesebb lenne az esze, ennyire nem lenne hülye. Szólalj már meg, asszony! Ne csak bámulj. Csinálj valamit, csinálj valamit!

– De mit?

– Nyomj oda valakinek két ficcset, hogy rekkentse el valahová azt a szörnyeteget, ne legyen Emsworth hatókörében.

– De Alaric!

– Ez az egyetlen lehetőség. Eladni nem akarja azt a dögöt, kértem tőle egyszer, kértem tőle százszor. „Kápében ötszáz fontot adok ezért a röfögő hájtömegért – mondtam neki –, ha áll az alku, már vitetem is ezt a visszataszító förtelmet haza Wiltshire-be – mondom –, még a szállítás költségét is átvállalom.” De visszautasított, méghozzá eléggé sértő módon. Az az ember nem normális.

– De hát te nem is tartasz disznót.

– Nem hát. Én nem vagyok hülye. De ezért a szörnyetegért mégis kész volnék ötszáz fontot kifizetni.

Lady Constance szeme elkerekedett

– Csak azért, hogy Clarence-en segíts? – álmélkodott. Sosem gondolta volna vendégéről, hogy ennyi önzetlenség szorult belé.

– A fészkes fenét – mondta a herceg sértetten, hogy ilyesmit feltételeznek róla. – Kereshetnék rajta egy keveset. Ismerek valakit, aki megadna kétezret azért az állatért.

– Szent Isten! Ki… Jaj, Clarence!

Lord Emsworth rontott be a szobába, szemlátomást erős felindultság állapotában. Szelíd tekintetű szeme villámlott a csíptető mögött, és úgy remegett, mint egy hangvilla.

– Connie – kiáltotta; látni való volt, hogy betelt a pohár. – Csinálnod kell valamit azokkal a kis pokolfajzatokkal!

Lady Constance sóhajtott. Nem volt ez könnyű délelőtt.

– Miféle pokolfajzatokkal? Csak nem a Gyülekezet Gyermekeire gondolsz?

– He? Igen, pontosan. Sosem lett volna szabad beengedni őket ide. Tudod, min kaptam az előbb az egyiket? Áthajolt a Császárnő óljának kerítésén, ahol különben sem lett volna semmi keresnivalója, egy zsinegre kötött burgonyát lóbált az állat orra előtt, és amikor az utánakapott, elrántotta előle. Lehet, hogy napokra tönkretette az emésztését. Csinálnod kell valamit ez ügyben, Constance. Azt a fiút el kell fogni és szigorúan megbüntetni.

– Jaj, Clarence!

– Ragaszkodom hozzá. Komoly leckét kell adni neki.

– Hogy témát váltsunk – szólalt meg a herceg –, eladná nekem azt az undorító disznaját? Hatszáz fontot adok érte.

Lord Emsworth irtózattal meredt rá. Szeme tüzes sugarakat lövellt a csíptető mögül. Még George Cyril Wellbeloved sem viszolyoghatott ennyire a hercegektől.

– Dehogy adom el. Már százszor megmondtam. Semmi sem vehet rá, hogy a Császárnőt eladjam.

– Hatszáz font. Ez komoly ajánlat!

– Nem kell nekem a maga hatszáz fontja. Rengeteg pénzem van, rengeteg.

– Clarence – váltott témát ezúttal Lady Constance igaz, hogy ma délelőtt ruhástul beleugrottál a tóba?

– Há? Mi? Hogyne, persze. Nem volt idő levenni. De csak egy farönk volt.

– Mi volt farönk?

– A fiú.

– Milyen fiú?

– A farönk. De nem érek rá beszélgetni – mondta Lord Emsworth türelmetlenül, és elsietett, de az ajtóból visszafordulva még egyszer felhívta Lady Constance figyelmét, hogy tennie kell valamit.

A herceg jó néhány ujjnyira felfújta bajuszát.

– Látod? Mit mondtam? Határozottan buggyant. Már a hebegő szakaszban van, bármelyik pillanatban közveszélyessé válhat. De épp arról a fickóról beszéltem, aki kétezret pengetne ezért a dögért. Sok évvel ezelőtt, még fiatal koromban ismertem meg Londonban. Akkor Pyke volt a neve. Tróger Pyke-nak hívtuk. Aztán lapkiadással kezdett foglalkozni, keresett egy csomó pénzt, és nemességet kapott. Most Lord Tilburynek nevezi magát, le is ismered. Azt állítja, járt itt nálatok.

– Igen, rövid ideig vendégeskedett itt. A bátyám, Galahad ismerőse volt. Miss Briggs az ő titkárnője volt, mielőtt hozzánk került volna.

– Nem érdekel Miss Briggs, a fene essen a szemüvegébe.

– Csak megemlítettem.

– Hát ne említsd meg még egyszer. Most miattad elfelejtettem, mit akartam mondani. Aha, igen. A minap a klubban összefutottam Trógerrel, elbeszélgettünk, és én mondtam, hogy idejövök Blandingsbe, mire szóba került a disznó. Úgy látszik, disznókat tenyészt a birtokán, Buckinghamshire-ben, és abban a pillanatban szemet vetett Emsworth kocájára, amint meglátta. Határozottan kijelentette, hogy ad kétezer fontot, ha az a rémség átmegy az ő tulajdonába.

– Hát ez hallatlan!

– Ilyen ajánlat csak egyszer adódik.

– Észhez kell téríteni Clarence-t.

– De hogyan? Én képtelen vagyok. Hallottad az előbb. Te nem fogod elcsórni a dögöt. Patthelyzet. Semmi együttműködés, ez a baj ezen az átkozott helyen. Erősen kétlem, hogy beteszem-e ide a lábam még egyszer. Fogok majd hiányozni, de nem érdekel. Csak magatoknak tehettek szemrehányást. Megyek, sétálok egyet – mondta a herceg, és tett követte szavait.

3

Lord Emsworth lelki alkatában kis helyet foglalt el az agresszió. Élni és élni hagyni — ez volt vezérlő elve. Kevés

kivételtől eltekintve – ezek közé tartozott a húga, Constance, a titkárnője, Lavender Briggs, Dunstable hercege, valamint saját kisebbik fia, Frederick, aki újabban szerencsére Amerikában élt – semmi sem tudta feldühíteni. „Béketűrés” – e szó jut az ember eszébe.

A Gyülekezet Gyermekeinek sikerült áttörnie a páncélzatot; azt vette észre, hogy burjánzik benne a harag, mint egy új, szabadalmazott műtrágyával kezelt dísznövény. Sötét gondolatai mindegyre a fiatalkorú bűnözők körében elszenvedett sérelmei körül jártak.

A cilinder esete fölött hajlandó lett volna elsiklani, mert jól tudta: ha kisfiúk elé ilyen fejfedőt viselő férfit állítanak, és császárzsemle is van a közelben, szinte törvényszerű, hogy elveszítsék józan ítélőképességüket. A derűs kacaj, amely a tóból való kimászás során köszöntötte, késként hasított belé, de komoly erőfeszítés árán még azt is meg tudta volna bocsátani. Az azonban, hogy Blandings Császárnőjének finoman behangolt emésztését felborítsa valaki, zsinegre kötött burgonyát lóbálva az állat orra előtt, és amikor az utánakap, elrántva előle – ez már túlment minden határon. Ahogy Hamlet fogalmazta volna, rút bűn volt, s az égre bűzlött. És mivel az ég nem rótta ki a méltó büntetést – ennek semmi jele nem mutatkozott akkor valaki másnak kell gondoskodnia erről. Lord Emsworthnek meggyőződése volt, hogy ez a valaki csak Ickenham lehet. Ickenhamet azzal hagyta ott, hogy az elgondolkodott a helyzeten. Ki tudja, termékeny elméje talán máris rátalált a bosszú megfelelő módozatára.

Lady Constance lakosztályát elhagyva a függőágy felé vette hát az irányt, és vendége fülébe nyafogta a történteket. Nem is csalódott. Bárdolatlan emberek talán nevettek volna, de Lord Ickenham maga volt a komolyság. Ajkának egyetlen rándulása sem utalt olyasmire, mintha bármi mulatságost találna vendéglátója elbeszélésében.

– Egy burgonyát? – kérdezte.

– Egy jó nagy burgonyát.

– Zsinegen?

– Úgy van, zsinegen.

– És elrántotta?

– Nem is egyszer. Súlyos csalódást okozhatott a Császárnőnek. Szenvedélyesen kedveli a burgonyát.

– És most megtorláson töri a fejét? Arra gondol, hogy indokolt volna egy ellencsapás kivitelezése?

– Há? Úgy van, pontosan.

– Akkor rendkívüli szerencse – mondta Lord Ickenham szívélyesen –, hogy módomban áll olyan helyzetbe hozni, hogy ezt megvalósíthassa. Jól értse meg: pusztán javaslatként vetem fel, de már tudom, én mit tennék a maga helyében.

– Mit?

– A kora hajnali órákban lelopakodnék a tóhoz, és elvagdosnám a sátrak kötelét, ahogy Aldershotban, a középiskolák táborában tettük, amikor még valamivel fiatalabb voltam. Megítélésem szerint ez lovagi visszavágás volna.

– Uram, teremtőm! – jelentette ki Lord Emsworth.

Szavaiban váratlan élénkség csendült. Legördült a válláról negyvenhat esztendő; az a negyvenhat, amely eltelt azóta, hogy az aldershoti táborban etoni diákként maga is részese volt egy ilyen megmozdulásnak. Akkor ugyan nem az adogató, hanem a fogadó oldalon állott. Néhány ifjú haramia, akik allergiásak voltak Etonra, elvágták az őrsátor köteleit, amelyben pihent; élénken felidéződött benne, mit érzett, amikor hirtelen egy vászongubóba csavarodva találta magát. Egész élete – úgy tizenöt esztendős lehetett akkor – lepergett előtte. Ickenham a javaslattal, hogy a Gyülekezet Gyermekei hasonló élményben részesüljenek, ismét tanúbizonyságot tett józan, gyakorlatias észjárásáról.

Egy pillanatig csak úgy ragyogott az arca. Aztán kihunyt a fény. Helyénvaló-e, kérdezte magától, olyan vállalkozásba ártania magát, amelyet Connie minden kétséget kizáróan helytelenítene? Connie-nak démoni tehetsége van ahhoz, hogy rájöjjön a dolgokra; ha rábizonyítja, hogy ezt a jogos bosszútettet ő követte el…

– Még meggondolom ezt – mondta. – Köszönöm szépen az ötletet.

– Szóra sem érdemes – felelte Lord Ickenham. – Gondolja csak meg jó alaposan.

ÖTÖDIK FEJEZET

1

A herceget sétája a Császárnő óljához vitte; ott szivarra gyújtott, és a kerítésre támaszkodva figyelte, amint a jószág elkölti kései reggelijét.

Telt testalkatuktól eltekintve Dunstable hercegének és Blandings Császárnőjének kevés közös vonása volt. Lelkük nem egyesült. Ennek megfelelően a következő tíz percben semmi néven nevezhető eszmecserére nem került sor. A herceg csöndben szívta szivarját, a Császárnő pedig a reá jellemző odaadással fogyasztotta napi táplálékát, melynek teljes tápértéke ötvenhétezer-nyolcszáz kalóriát tett ki.

Lord Emsworth nem hitte volna, hogy ilyesmi lehetséges, de az élvonalbeli sertés látványa okozta a herceg rosszkedvét. Nem elismeréssel tekintett a jószágra, hanem egyre növekvő haraggal. Itt – mondta magában – zabál egy berkshire-i disznó, amely, ha átszállítanák az ő wiltshire-i otthonába, kétezer fontot juttatna simán a bankszámlájára, és semmi remény az átszállítására. E gondolat tőrként hasított szívébe.

Szivarja elért arra a pontra, ahol, ha tovább is kitart mellette, leégette volna a bajuszát. Eldobta, bosszús horkantással fölegyenesedett, és már éppen azon volt, hogy magára hagyja a nemes állatot a fehérjékkel és a szénhidrátokkal, amikor egy hang azt mondta: – Bocsánatot kéhek –, és megfordulva azt a tésztaképű nőszemélyt pillantotta meg, akit épp az imént tett helyre alaposan.

– Menjen el innen – mondta a herceg, szokott, csiszolt modorában. – Nem érek rá.

Jelentéktelenebb nők ettől összeroppanva, megtörten visszavonultak volna, de Lavender Briggs szilárdan állva maradt, méltóságteljes nyugalmából nem zökkent ki. Nem volt oly férfi, lett légyen bár kétannyira kopasz és ősz bajuszú, aki megfélemlíthetett egy olyan lányt, aki Lord Tilbury zászlaja alatt szolgált a Mammut Kiadóvállalatnál.

– Szehetnék néhány szót váltani kegyelmességeddel — mondta halk, egyenletes hangon, amelyet egyedül a kensingtoni neveltetést követő többéves titkárnőképző tud kifejleszteni. – Az töhtént ugyanis – folytatta, tudomást sem véve a herceg arcát elöntő lilás színárnyalatról –, hogy meghallottam, amit az imént Lady Constance-nek mondott Lohd Emswohth disznajáhól.

A herceg wellingtoni orrához bajuszzuhatag csapódott.

– Hallgatózunk, mi? Fülelünk a kulcslyuknál, há?

– Pontos-san – felelte Lavender Briggs, meg sem hőkölve a herceg maró hangütésétől. A maga idejében igazi szakértők is beszéltek vele maróan. – Ön ipahkodott hábeszélni Lady Constance-t, hogy béheljen fel valakit, aki elhabolná az állatot. Őladysége válasza így hangzott… – Lavender Briggs rápillantott egy gyorsírásos jegyzetre a füzetében – „De Alahic!”; jelezve: Lady Constance nem készült fel ahha, hogy fontolóha vegye az ötletet. Ha javaslatát nekem mondta volna el, nem kapott volna ily szikkadt választ.

– Micsodát nem kaptam volna?

A csontkeretes szemüveg mögött egy pillanatra megvető fény csillant. Lavender Briggs olyan körökben szokott mozogni, ahol az irodalmi kitételeket helyből tudták fogadni, a herceg azonban rá sem tudott mozdulni erre az utalásra, s ezzel rászolgált, hogy lesajnálja. Tényszerűen nem nevezte beszélgetőpartnerét műveletlen taplónak, de ahogy ránézett, abból ez volt kiolvasható.

– Idézet. „Ó, mily szikkadt válaszha lel a lélek, ha létünk bizonyosságát fihtatja.” Geohge Mehedith: Modehn szehelem, negyvennyolcadik sthófa.

A hercegnek kissé kóválygani kezdett a feje, de az enyhe szédüléssel együtt akaratlan tiszteletet kezdett érezni a pápaszemes lány iránt. A felszínen ez az egész negyvennyolcadik strófázás csupán újabb bizonyíték volt a másik nemre alapvetően jellemző hülyeségre, de volt valami a nő modorában, ami arra utalt, hogy van még mondanivalója, és abból végül ki fog sülni valami. Ahogy Lavender Briggs folytatta, az érzés erősödött.

– Ha megfelelő üzleti megállapodásha tudunk jutni, én eltávolítom a sehtést, és gondoskodom hóla, hogy eljusson az ön lakcíméhe.

A herceg csak pislogott. Sok mindenre számított, de erre nem. Megnézte a Császárnőt, fölbecsülte, hány tonna lehet, aztán Lavender Briggsre pillantott, aki a hízóval összehasonlítva oly törékenynek tetszett.

– Maga? Ne idétlenkedjen már. Maga nem tud ellopni egy disznót.

– Tehmészetesen segítségül hívok valakit, aki majd elvégzi a munka nehezebbik hészét.

– Kit? Engem ugyan nem.

– Nem is kegyelmességedhe gondoltam.

– Hát kire?

– Ezt inkább nem hatáhoznám meg ennél hészletesebben.

– Értem, mire gondol. Ne szólj szám, nem fáj fejem?

– Pontos-san.

Töprengő csend támadt. Lavender Briggs úgy állt, mint egy szemüveges szobor, a herceg újabb szivarra gyújtva pöfékelt. E percben feltűnt Lord Emsworth; a gyepen át közeledett azzal a jellegzetes, szaggatott mozgással, amely barátait és tisztelőit mindig egy nem eléggé felhúzott játékfigurára emlékeztette.

– A fenébe! – mondta a herceg. – Itt jön Emsworth.

– Pontos-san – felelte Lavender Briggs. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy a megbeszélést kedvezőbb időpontban és helyen kell folytatni. Az összeesküvőknek mindenekelőtt zárt körre van szükségük. – Javaslom, hogy kegyelmességed

később kehessen fel a dolgozószobámban.

– Hát az hol van?

– Beach majd útba igazítja, kegyelmes uham.

A titkárnő dolgozószobája, ahová a komornyik vagy negyedóra múlva elkísérte a herceget, a folyosó legvégén helyezkedett el; kis szoba volt, ablaka a holland kertre nézett. Mint a gazdája, rendezett volt és szigorú, minden léhaság nélkül való. Egy íróasztal állt benne, írógéppel a tetején, egy másik asztal diktafonnal, a falak mentén iratszekrények, az íróasztal mögött egy szék, egy másik pedig előtte, mindkettő kemény és tárgyszerű, valamint – a szépségnek tett egyetlen engedményként — egy cserép virág az ablak mellett. Amikor a herceg belépett, Lavender Briggs az asztal mögötti széken ült. A herceg egy darabig gyanakodva méregette a másik széket, mintha kételkedne abban, hogy képes lesz megtartani a főnemesi rend legnagyobb méretű nadrágját, aztán helyet foglalt rajta.

– Gondolkodtam azon, amit az imént mondott – szólalt meg. – Hogy ellopná nekem azt a disznót. Mármost az a segéderő, akiről beszélt. Biztos, hogy hajlandó lesz beszállni?

– Igen. Voltaképpen két segítséghe lesz szükség.

– Mi?

– Az egyik húzza, a másik tolja. Nagyon nagy a sehtés.

– Aha, értem, mire gondol. Úgy van, nem vitás. Ahogy mondja, nagyon nagy disznó. És tud szerezni második embert is?

– Igen.

– Helyes. Hát akkor kábé ennyi, igaz? Mindenben megállapodtunk.

– Kivéve a feltételeket.

– Mi?

– Ha emlékszik, megfelelő üzleti megállapodáshól beszéltem. A szolgálataiméht tehmészetesen ellenszolgáltatást váhok el. Azon ipahkodom, hogy tőkét gyűjtsek, amellyel leíhóihodát nyithatok.

A herceg körültekintő ember volt, szeretett megnézni minden pennyt, most így szólt: — Leíróirodát, mi? Ismerem az olyat. Teli van írógéppel, és lányok kopácsolnak rajtuk, mint egy falka őrült szögecselő. Hát ahhoz nem kell olyan sok pénz – szögezte le, de Lavender Briggs kiigazította, mondván, hogy oly sok pénzt akar, amennyit csak lehet.

– Ötszáz font stehlinget javasolnék.

A herceg bajusza életre kelt. A szeme kidülledt. Olyan ember benyomását keltette, akit elragadtak az érzelmek.

– Öt… micsodát?

– Ennél alacsonyabb összeghe gondolt?

– Egy tízesre.

– Tíz fontha? – Lavender Briggs szánakozva elmosolyodott, mintha egy ismerőse hibásan idézte volna Horatiust. – Akkoh szép kis phofit mahadna hajta, ugyebáh?

– Mi?

– Lady Constance-nek azt mondta, hogy van egy bahátja, aki kétezeh fontot fizetne az állatéht.

A herceg némán rágta a bajuszát, és bánta már, hogy ennyire belement volt a részletekbe.

– Csak vicceltem – próbálkozott.

– Ó.

– Ártatlan tréfa.

– Valóban? Én au pied de la letthe vettem.

– Au micsoda de micsoda? – kérdezte a herceg, akinek franciatudása éppoly ingatag lábakon állott, mint angol irodalmi ismeretei.

– Én szó szehint vettem azt a kijelentést.

– Akkor hülye volt. Gondoltam, maga is észrevette, hogy csak ugratás az egész, hogy aztán majd nevessünk egy jó nagyot.

– A szavai nem ezt a benyomást tették hám. Amikoh… – belepillantott a jegyzetfüzetbe – amikoh a következőket hallottam: „Ismehek valakit, aki megadna kétezhet azéht az állatéht”, tökéletesen meggyőződtem ahhól, hogy komolyan gondolja minden szavát. Sajnos épp abban a pillanatban megjelent Lohd Emswohth, és el kellett mennem az ajtótól, így nem puhatolhattam ki a bahátja nevét, akihe hivatkozott. Különben közvetlenül vele lépnék éhintkezésbe, és ön sehol sem szerepelne a thanzakcióban. A dolgok jelen állása szehint ön ezehötszáz fonthoz jut a semmiéht – úgy gondoltam volna, hogy az ön szemszögéből nézve ez igencsak kedvező fohdulata az ügyeknek.

Elhallgatott. Elméjében súlyos gondolatok kavarogtak Lord Emsworth illetően. Arra gondolt: mennyire rávall, hogy épp abban a sorsdöntő pillanatban volt képes felbukkanni. Ha alig fél perccel későbbre halasztja érkezését, fény derült volna a bőkezű disznórajongó kilétére, és ő kiiktathatná a közvetítőt. Lavender Briggs lelki szemei előtt fölmerült egy ábrándkép, amint egy súlyos esernyővel jókora lendületet vesz, és kettétöri munkaadója fején. Jól tudta ugyan, hogy mindez merő képzelgés, mégis megnyugtatta kissé.

A herceg ült, és a szivarját rágta. Be kellett ismernie, hogy sok igazság van abban, amit a nő mond. Zsugori ember lévén a csontja velejéig hasított a gondolat, hogy meg kell válnia ötszáz fonttól, de végül is, amint a nő rámutatott, a fennmaradó ezerötszáz is szép summa, és jószerével erőfeszítés nélkül jut hozzá.

– Hát jó – mondta, bár fájtak neki e szavak, és Lavender Briggs ajkának bal csücske kissé megrándult: nála ez jelentette a mosolyt.

– Biztos voltam benne, hogy jobb belátásha téh. Ihjunk egy megállapodást?

– Ne – felelte a herceg; emlékezett rá, hogy a kevés értelmes megjegyzés közül, amelyeket néhai apjától valaha hallott, ez volt az egyik: „Alaric fiam, soha semmit ne foglalj írásba!” – Nem, még csak az kéne! Még hogy írásbeli megállapodást!

Ilyen hülye ötletet még életemben nem hallottam.

– Akkoh kéhem a csekket.

Amennyire ülő ember esetében ez lehetséges, a herceg megtántorodott.

– Micsoda? Előre?

– Pontos-san. Elhozta a csekkfüzetét?

– Nem – derült fel a herceg. Egy pillanatra úgy érezte, hogy ez a körülmény minden gondját megoldja.

– Akkoh majd este ideadja – jelentette ki Lavender Briggs. – Addig pedig mondja utánam. Én, Alahic, Dunstable hehcege, ünnepélyesen megígéhem önnek, Lavendeh Bhiggs, hogy ha ellopja Lohd Emswohth disznaját, Blandings Császáhnőjét, és eljuttatja wiltshihe-i otthonomba, akkoh ötszáz fontot fizetek önnek.

– Hülyén hangzik.

– Ennek elleméhe hagaszkodom a fohmális megállapodáshoz, akkoh is, ha az csupán szóbeli.

– Á, hát legyen.

A herceg elismételte a szavakat, bár változatlanul hülyének tartotta őket. De tudta, hogy kedvében kell járnia a nőnek.

– Köszönöm – mondta Lavender Briggs, és elindult, hogy átfésülje a környéket, és megtalálja George Cyril Wellbelovedot.

2

George Cyril éppen a konyhakert melletti szerszámoskamrában früstökölt, amikor a környezetében állandóan uralkodó, dús disznószag nyomán Lavender Briggs rátalált. Belépett, becsukta az ajtót maga mögött, mire a disznóápoló némi meglepetéssel levette szájáról a sörösüveget. Látta már néhányszor ezt a nőt, azt is tudta róla, hogy kicsoda, de az ismeretségével nem büszkélkedhetett; tanakodni kezdett, vajon minek is köszönheti a megtisztelő látogatást.

Lavender Briggs el is mondta neki, de nem azonnal, mert előbb bizonyos úgynevezett pourparler-nak el kellett hangzania.

– Wellbeloved – szólt megnyitásként –, éhdeklődtem maga ihánt Mahket Blandingsben, és mindenkitől, aki előtt kiejtettem a nevét, azt hallottam, hogy maga tökéletesen megbízhatatlan, semmiféle gátlása sincs, és pénzéht mindenhe hajlandó.

– Ki? Én? – pillogott George Cyril. Azelőtt is sűrűn mondtak már neki hasonlókat, mert szókimondó körökben mozgott, de most, hogy ezekről a kensingtoni ajkakról hangzottak el, kegyetlenebbnek, fájóbbnak hallotta e szavakat. Egy percig vívódott magában, hogy elkenje-e a száját annak, aki így beszél vele, de aztán úgy döntött, nem teszi. Mit lehet tudni, milyen befolyásos barátai vannak a nőnek. Helyette beérte annyival, hogy szenvedélyes mozdulattal széttárta karját, amitől a fészerben még sűrűbb lett a disznószag. – Ki? Én? – ismételte meg kérdését.

Lavender Briggs illatos zsebkendőt húzott elő, és arcára szorította.

– A foga faj? – érdeklődött George Cyril.

– Kissé fülledt idebenn – felelte Lavender Briggs szerényen, majd folytatta a pourparler-t. – Az Emswohth Címeh fogadóban például azt mondták, hogy a nagyanyját is eladná két pennyéht.

George Cyril azt mondta, nincs is nagyanyja, és erős felháborodását fejezte ki a feltételezés miatt, hogy ha a megnevezett rokona nem költözött volna már el a mennybolt csillagai közé, ilyen potom áron képes lett volna áruba bocsátani. Egy jó nagyanya megérhet legalább két ficcset.

– A Tehén és Tücsök nevű kocsmában úgy éhtesültem, hogy maga… az elképzelhető legaljasabb tolvaj.

– Ki? Én? – feszengett George Cyril. Biztosan a szivarok miatt van ez, gondolta. Nem számított rá, hogy eltűnésük miatt őrá terelődik a gyanú. Világos: a kéz nem volt elég fürge ahhoz, hogy becsapja a szemet.

– Sih Ghegohy Pahsloe-Pahsloe házánál pedig, ahol tudomásom szehint szolgált, mielőtt visszatéht volna Lohd Emswohthhöz, a komohnyik kijelentette: maga mindig lopta a cigahettáját meg a whiskyjét.

– Ki? Én? – mondta George Cyril negyedszer is, ezúttal felháborodva. Sir Gregory komornyikja, Binstead mindig úgy jelent meg gondolataiban, mint cimbora, sőt mint megbízható cimbora. Erre most tessék. Akárcsak Zakariás próféta, ő is ezt mondta magában: „Az én barátaim házában ütöttek rajtam.”

– Ehkölcsi színvonaláhól tehát bebizonyosodott, hogy elhanyagolható. Ezéht azt akahom – mondta Lavender Briggs –, hogy lopja el Lohd Emswohth sehtését.

Más ember e szavak hallatán megdöbbent volna; kétségkívül számítani lehetett egy ötödik „Ki? Én?”-re is; csakhogy a titkárnő George Cyril Wellbeloved személyében olyasvalakivel beszélt, aki a nem is olyan távoli múltban valóban ellopta Lord Emsworth disznaját. Hosszú és szövevényes történet volt ez, rossz fényt vetett mindenkire, aki részese volt, e helyt nem is érdemes bővebben kitérni rá. Ennyi említés is csupán azért esett róla, hogy megmagyarázzuk, miért nem húzta ki magát George Cyril Wellbeloved teljes magasságában, és miért nem mennydörögte, hogy semmi áron nem hajlandó elárulni azt, ki bizalmát belé helyezte; ehelyett miért vakarta meg állát a sörösüveggel, és tekintetében miért tükröződött érdeklődés.

– Csórjam el a disznót?

– Úgy van.

– Mért?

– Sose éhdekelje, hogy miéht.

George Cyril Wellbelovedot mégis érdekelte, hogy miért.

– Használja az eszét, kisasszony – érvelt. – Nem lehet valakinek aszondani, hogy csórjon disznót, anélkül, hogy megmondaná, minek csinálja, minek ne. Most éppen kinek köllene a koca?

Lavender Briggs úgy döntött: őszinte lesz. Sportszerű gondolkodású lévén belátta, hogy partnerének ebben igaza van. Még a legaljasabb középkori bérgyilkos is szerette tudni, mielőtt tőrét valakinek szívébe mártotta volna, hogy kinek az érdekében cselekszik.

– Dunstable hehcegnek – felelte. – Az állatot az ő hezidenciájáha kell szállítania Wiltshihe-be.

– Wiltshire-be? – hitetlenkedett George Cyril. – Azt mondta: Wiltshire-be?

– A hehceg ott lakik.

– És hogy jutunk el Wiltshire-be, én meg a disznó? Gyalog?

Lavender Briggs türelmetlenül csettintett.

– Föltételezem, csak van egy hossz híhű bahátja, aki hendelkezik valamilyen motohos jáhművel, és ugyanolyan gátlástalan, mint maga. Ha attól tahtana, hogy gyanúba kevehedik, emiatt nem kell aggódnia. A művelethe koha hajnalban kehül majd soh; senkinek sem fog eszébe jutni, hogy maga akkoh nem aludt otthon, az ágyában.

George Cyril bólintott. Értelmes beszéd.

– Eddig rendbe van. De nem feledkezett meg egy gyakorlati részletről? Ekkora disznót nem bírok egyedül ellopni.

– Lesz egy munkatáhsa, majd ő segít.

– Télleg?

– Pontos-san.

– És őt ki fizeti?

– Ő nem kéh fizetséget.

– Nagy marha lehet. Hát jó, akkor ezt elboronáltuk. Most térjünk át az anyagiakra. Hogy konkrét legyek, mennyi esik le nekem ebből?

– Öt font stehling.

– Öt?

– Mondjuk: tíz.

– Akkor már mondjuk inkább azt, hogy ötven.

– Az hengeteg pénz.

– Szeretem a rengeteg pénzt.

A gyors döntés pillanata volt ez. Lavender Briggs egyetértett a herceggel abban, hogy meg kell nézni minden pennyt, de realista lévén jól tudta: valamit valamiért.

– Nem bánom. Bizonyáha meg tudom győzni a hehceget, hogy hászánjon ennyit. Gazdag embeh.

– R! — mondta George Cyril Wellbeloved, és olyannyira megfeledkezett magáról, hogy kiköpött. – És ugyan mitül lett olyan gazdag? Hogy sanyargatta a szegényeket, és megvonta a kenyeret az özvegyek meg az árvák szájától. De eljön még a vörös hajnal — folytatta, mindjobban belemelegedve kedvenc témájába. – Egy szép napon vérpatak hömpölyög majd a Park Lane-en, és a lámpaoszlopokon elnyomók hulláját himbálja majd a szél. Ez a Dunstable henceg is ott lesz közöttük. És ki fogja megrántani a nyakán a kötelet? Én – méghozzá büszkén!

Lavender Briggs ehhez nem fűzött megjegyzést. Beszélgetőpartnere jövőbeli tervei nem érdekelték, bár elvben egyetértett a hercegek lámpavasra való felfüggesztésével. Pillanatnyilag azonban csak azzal volt elfoglalva, hogy végére ért egy sikeres üzleti tárgyalásnak, és mint jó üzletasszony, emelkedett hangulatba került. Ötszáz font helyett ugyan csak négyszázötven font bevételre számíthat, de hát mindig is tudta, hogy a rezsire költeni kell.

A megbeszélés végére érvén George Cyril Wellbeloved feljogosítva érezte magát, hogy szájához emelje a sörösüveget, és erről Lavender Briggsnek eszébe jutott, hogy hozzá kell tennie valamit.

– És van itt még egy köhülmény – jegyezte meg. – Mostantól nem fogyaszthat szeszes italokat. A vállalkozás, amelyhe készül, hendkívül kényes, és nem kockáztathatjuk a kudahcot. Azt akahom, hogy fühge és ébeh legyen. Tehát az ivásnak vége.

– Kivéve persze a sört.

– Söht sem.

Ha George Cyril nem ült volna egy fölfordított talicskán, bizonyára megtántorodik.

– Sört sem?

– Söht sem.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy sört sem?

– Pontos-san. Magán tahtom a szemem, és megvan a módszehem, hogy mindent kidehítsek. Ha hájövök, hogy ivott, elveszít ötven fontot. Megéhtette?

– Pontos-san – felelte George Cyril Wellbeloved sötéten.

– Akkoh megállapodtunk – jelentette ki Lavender Briggs. – Jól vésse az eszébe.

Kilépett a fészerből; örült, hogy maga mögött hagyhatja a magas disznótartalmú légkört, és elindult a ház felé. A következőkben Lord Ickenham barátjával, Cuthbert Meriwetherrel akart néhány szót váltani.

Lord Ickenham a függőágyában hevert, ajkai közt megnyugtató cigarettával, elméjében hatalmas gondolatokat forgatva, amikor érzelemtől fűtött szuszogás csapott fülébe, és ebből rájött, hogy egyedüllétében megzavarta egy betolakodó. Aztán a szuszogó beért a látóterébe, és kiderült, hogy félelme alaptalannak bizonyult: nem Dunstable hercege volt az illető, hanem ifjú barátnője, Myra Schoonmaker. Az ellen nem volt kifogása, hogy a Myrával való eszmecsere érdekében felfüggessze a gondolkodást.

Udvariasan felállt, és közben úgy vette észre, hogy a gyermeket erősen felingerelte valami. Bősz tekintettel érkezett, és viselkedése az űzött szarvaséra emlékeztetett, midőn a híves patakra kívánkozik. Myra első szavai igazolták, hogy helyzetfelmérése helyes volt.

– Jaj, Fred bácsi! Rettenetes dolog történt!

Lord Ickenham bátorítóan megveregette a vállát. Akik bajukban felkeresték, mindig csúcsformában találták. Varázsa oly erős volt, hogy némelykor – az agárversenyen tett látogatás nem tartozik ide – még unokaöccse, Pongo tépett idegzetét is le tudta csillapítani.

– Ülj le egy függőágyba, kedvesem, és meséld el – mondta. – Ne izgasd fel magad ennyire. Biztos vagyok benne, hogy ha megbeszéljük, ami felzaklatott, kiderül, hogy valami hétköznapi apróság, amire előre felkészül az ember, ha a blandingsi kastélyba jön. Talán már magadtól is rájöttél: a blandingsi kastély nem való nyámnyiláknak. Mi bánt?

– Billről van szó!

– Mit követett el?

– Szegény báránykám, ő semmit. Vele követnek el valamit. Ismered azt a titkárnőt?

– Lavender Briggst? Puszipajtások vagyunk. Emsworth nincs oda érte, de számomra van benne valami kísérteties báj. Az első óvodai tánctanárnőmre emlékeztet, akibe legfogékonyabb éveimben bele voltam zúgva. A belezúgás nem azt jelenti, mintha szerelmes lettem volna bele, inkább tiszteltem és tartottam tőle. És most ugyanezt érzem Lavender Briggs iránt. A minap hosszasan elbeszélgettem vele. Elárulta, hogy leíróirodát akar nyitni, de nincs elég tőkéje. Hogy miért avatott a bizalmába, nem tudom. Talán mert ritka együttérző természetem van, és ezt megérezte. Cinikus ember talán arra gyanakodott volna, hogy meg akart vágni, de én nem hiszem. Szerintem egyszerűen csak… Svédtornázol? — szakította félbe önmagát, mert Myra szenvedélyes mozdulattal fölemelte mindkét karját.

– Ne beszélj már annyit, Fred bácsi!

Lord Ickenham jogosnak érezte a pirongatást. Mentegetőzni kezdett.

– Bocsánat. Rossz szokásom, amelyen igyekszem majd változtatni. Mit akartál mondani La Briggsszel kapcsolatban?

– Azt, hogy közönséges zsaroló!

– Micsoda? Megdöbbentesz. Kit zsarol?

– Billt, szegény kicsi angyalkámat. Azt mondta neki, hogy lopja el Lord Emsworth disznaját.

Nem kis dolog kellett ahhoz, hogy Lord Ickenham összerezzenjen. E szavaknak mégis ez lett a következményük. Zsinórmértéke volt az az alapelv, hogy az ember mindig mindenre legyen felkészülve, különösen, ha a blandingsi kastélyban tartózkodik, de erre azért nem számított. Bajusza nem volt olyan tömött és bozontos, mint a hercegé, de ez a kis bajusz láthatóan megremegett. Úgy nézett fiatal barátnőjére, ahogy kissé becsípett fiatal barátnőkre szokás nézni.

– Mi a csodáról beszélsz?

– Hát mondom! Lavender Briggs azt akarja, hogy Bill lopja el Lord Emsworth disznaját. Nem tudom, ki áll a háttérben, de valaki szemet vetett a disznóra, a nő neki dolgozik, és most bűntársként belerángatta az én szegény, drága Billemet is.

Lord Ickenham halkan füttyentett. A blandingsi kastélyban egy perc sem telik el unalomban, gondolta. Először nem akarta hinni, de mostanra belátta, hogy a lány meséje hihető. Valaki, aki disznólopással bíz meg valakit, meg kell hogy becsülje bérencét; bárki lett légyen e vállalkozás mozgatója, kétségkívül dús jutalomban részesíti Lavender Briggst, aki ennek révén megnyithatja majd az áhított leíróirodát. Ez elég nyilvánvaló volt, Lavender Briggs buzgalmát meg is tudta érteni, akkor is megmaradt azonban a zavarba ejtő talány: ugyan miért választotta bűntársául épp a tisztelendő Cuthbert Baileyt? Hiszen, az ördögbe is, alig ismerik egymást.

– De miért Billt?

– Mármint hogy miért Billt?

– Úgy is lehet mondani. Miért ő a szerencsés nyertes?

– Mert az a nő a markában tartja. Mondjam el az egészet?

– Az sokat segítene.

Myra azzal az előzetes megállapítással kezdte beszámolóját, miszerint az olyan nőket, mint Lavender Briggs, elevenen kellene megnyúzni, és forró olajba kellene mártogatni, mindjárt kellemesebb, jobb lenne a világ, majd rátért a történtek ismertetésére.

– Bill az előbb sétálni indult, és felbukkant ez a Briggs. Bill azt mondja: „Helló! Szép időnk van.”

– Mire ő azt felelte: „Pontos-san”?

– Nem, hanem azt: „Beszélnem kell magával, Mr. Bailey.”

– Mr. Bailey? Tudta, hogy Bill kicsoda?

– Az első pillanattól fogva, amint megjöttetek. Úgy látszik, amikor Londonban élt, épp Kelet-Bottletonban nyüzsgött, jó cselekedeteket hajtott végre a szegények érdekében, meg minden, persze látta ott Billt, és amikor megérkezett a kastélyba, felismerte. Bill arca olyan, hogy felismerik.

Lord Ickenham egyetértett vele: ez az arc valóban mély nyomot hagy az emberek lelki retináján. Elkomorodott. Kezdetben csak holmi kislányos elkeseredésre számított, valami mondvacsinált apróságra, de ez igazi, komoly válsághelyzet. Látta már: ha szembeszegülnek vele, Lavender Briggs azonnal bizalmába avatja Lady Constance-t, aminek a lehető legrosszabb következményei lesznek. A költő ezt az asszonyállat vérszomjas tombolásának mondja, és nehéz elképzelni vérszomjasabb tombolást, mint amilyet az az asszonyállat rendez, aki rájön, hogy csellel otthonába csempésztek egy papot, akinek puszta említésétől is hetek óta kileli a hideg. Kétség nem fér hozzá: Lady Constance neheztelne. Sérelmezné a dolgot, alkalmasint meg is orrolna, és Bill látogatásának rövid úton vége szakadna. Röpke percek leforgása alatt a szerencséden ifjú lelkipásztort úgy hajítanák ki ebből a paradicsomból, hogy a fülén csúszna, mint Lucifer, a hajnal gyermeke.

– És aztán?

– A Briggs azt mondta, hogy el kell lopnia a disznót.

– És Bill mit felelt?

– Azt, hogy menjen a pokolba.

– Különös tanács egy lelkésztől.

– Csak nagyjából idéztem.

– Vagy úgy.

– Valójában azt mondta, hogy Lord Emsworth a vendéglátója, és nagyon rendes volt vele, nagyon megszerette, száradjon le a keze, ha a disznaját ellopva bánatot idéz ősz fejére, és különben is, mit szólna ehhez a püspök, ha a fülébe jutna?

Lord Ickenham bólintott.

– Érthető, mire gondolt. A lelkészeknek minden lépésüket meg kell fontolniuk. Egyetlen rossz mozdulat, mint például rajta veszteni egy disznólopáson, és máris lőttek a főpapi előléptetés esélyeinek. Mire Briggs?

– Jól gondolja meg, azt mondta az a…

Lord Ickenham fölemelte a kezét.

– Ismerem a szót, mely ajkadon lebeg, gyermekem, de ne mondd ki. Igyekezzünk e beszélgetést oly magas szinten tartani, mint lehet. Nos, egyetértek veled abban, hogy a helyzet alapos átgondolást követel. Azon töröm a fejem, nem az volna-e a legegyszerűbb, ha Bill szedné a sátorfaját, mint a nomádok, és szép csöndben, lopva eltűnne.

– Úgy érted, elhagyná a kastélyt? Elhagyna engem?

– Ez tűnik bölcs megoldásnak.

– Nem létezik, hogy egyszerűen olajra lépjen!

– Mégis jobb, ha ő távozik lopva, mint ha a disznó!

– De én itt meghalnék nélküle. Jobbat nem tudsz kitalálni?

– Időt kell nyernünk.

– De hogyan? Az a…

– Kérlek!

– Az a nő holnapra akarja a választ!

– Már holnapra? Nos, akkor Billnek igent kell mondania, hozzátéve, hogy szüksége van két napra, amíg összeszedi magát a feladat végrehajtására.

– És ennek mi az értelme?

– Időt nyerünk.

– Csak két napot.

– De e két nap alatt az Ickenham-féle intellektus minden erejét ráállítom a problémára, márpedig nem sok probléma bírja ilyen sokáig ezt a bánásmódot. Összeomlanak.

– És ha letelik a két nap, és semmi sem jut eszedbe?

– Nos, akkor – válaszolta Lord Ickenham – kissé rázós lesz a helyzet.

HATODIK FEJEZET

1

Egyéb jeles észrevételek között, melyek számosabbak annál, semhogy e helyt felsoroljuk őket, Dryden, a költő (1631-1700) egyszer azt mondta: hatalmas dolgoknak is kezdetük kicsiny, és minden gondolkodó ember egyetért abban, hogy e megállapítással fején találta a szöget.

Ha egy légy nem szabadult volna be hálószobájába, és nem zümmög az orra körül kitartóan, ahogy a legyek szokták, Lord Emsworth valószínűleg nem ébredt volna fel másnap hajnalban húsz perccel öt előtt; általában jó volt az alvókája, ritkán rövidítette meg a maga nyolc óráját. Márpedig ha nem ébredt volna fel, és nem lett volna képtelen visszaaludni, nem hevert volna az ágyban a Gyülekezet Gyermekein töprengve. Ha nem töprengett volna a Gyülekezet Gyermekein, nem is jutott volna eszébe Lord Ickenham tegnapi tanácsa. Memóriája többnyire csalóka, volt, de most mindenre emlékezett.

Surranjon le a kora hajnali órákban a tóhoz, és vagdossa el a fiúk sátorköteleit, mondotta Ickenham, és minél tovább elemezte e javaslatot, annál inkább meggyőződésévé vált, hogy ez volna a férfias cselekedet. Az olyan megfontolt, konzervatív világfiak, mint Ickenham, mondta magában, nem hoznak elhamarkodott döntéseket; végiggondolják a dolgokat, mielőtt következtetésre jutnak; ha pedig tetteket indítványoznak, bízni lehet abban, hogy útmutatásukat követve az ember a jó ügyet szolgálja.

Ennél kora hajnalibb óra nem lévén, és Lord Emsworth tudta, hogy könyvtárában van egy olyan típusú papírvágó kés, amilyennel bűnügyi regényekben bárókat szoktak hátba szúrni, mivel alig két nappal ezelőtt megvágta vele az ujját, nem volt kétsége afelől, hogy az eszköz megfelel a neki szánt rendeltetésnek. Röviden: a körülmények aligha lehettek volna kedvezőbbek.

Csupán egyetlen dolog tartotta még vissza: a húga, Connie. Lord Emsworthnél jobban senki sem tudta, Lady Constance milyen magasra teszi a mércét fivérei viselkedésének tekintetében; ha az irgalmat nem ismerő napfényre kerülne a bűntény, amelyre készül, Connie minden bizonnyal megnyilvánulna. A lord úgy becsülte, legalább tízezer szónyi szidalom és feddés várna rá, egyenletesen elosztva az évek hosszú során át. Valójában, mondta magának, mert kedvelte az egyszerű kifejezéseket, nem lenne se vége, se hossza.

Ha erre Connie rájön… gondolta, és megborzongott.

Ekkor mintha egy hang szólalt volna meg a fülében.

„Nem fog rájönni” – mondta a hang, és ő ismét erősnek érezte magát. Föltámadt benne keresztes őseinek virtusa, kik oly vitézül harcoltanak Akkó s Jaffa alatt. Kikelt az ágyból, és felöltözött, már ha felöltözésnek nevezhető, hogy magára húzott egy öreg pulóvert meg egy lyukas térdű flanelnadrágot. A könyvtárba érve hangulata már félreismerhetetlenül olyan volt, mint távoli felmenőié, akik csatabárdot ragadván vitorlát bontottak a pogányok ellen.

A könyvtárból kilépve, kezében a papírvágó kést villogtatva, mint egykor Arthur király villogtatá Excaliburt, a kardot, a bensőjében tapasztalt üresség figyelmeztette rá, hogy még nem itta meg a reggeli teáját. Bármily szórakozott volt is, arra azért rájött, hogy erre a konyhában találhat gyógyírt. Mostanában egyáltalán nem szokott a kastélynak abban a részében megfordulni, de gyerekkorában állandóan kis bejárt oda — be, amikor süteményt kívánt, és ki, amikor a szakácsnő rajtakapta –, így nem okozott számára nehézséget, hogy odataláljon. Tisztában volt korlátaival, de abban azért nem kételkedett, hogy vizet forralni még tud, ezért a happy end reményében lökte be az ismerős ajtót.

Belépett, és kellemetlen meglepetésként tapasztalta, hogy odabent unokája, George szalonnás tojást eszik.

– Á, helló, nagyapa – mondta George kissé nehezen forgó nyelvvel, mert a szája tele volt.

– George! – mondta Lord Emsworth, és az ő nyelve is nehezen forgott, de más okból. – Milyen korán fölkeltél.

George azt felelte, hogy szeret korán kelni, így két reggelihez jut az ember. Abban a korban volt, amikor a fiatal gyomornak mindenre szüksége van, ami belekerül.

– Mért vagy már fönt, nagyapa?

– Én… izé… nem tudtam aludni.

– Süssek neked tojást?

– Köszönöm, nem. Arra gondoltam, hogy kimegyek, sétálok egy kicsit. Oly kellemes, friss a levegő. Izé… Szervusz, George.

– Szervusz, nagyapa.

– Sétálok egy kicsit – ismételte Lord Emsworth, hogy ne hagyjon semmi kétséget, azzal kissé felkavartan visszavonult.

2

Az elvágott sátorkötelek szenzációja kevéssel reggeli előtt pattant ki, amikor a Gyülekezet egyik Gyermeke, aki úgy nézett ki, mintha nyugtalan éjszaka állna mögötte, jelentkezett a kastély hátsó traktusánál, és Beach iránt érdeklődött. A komornyikkal ismertette a dolgok állását, mire Beach utasította egy alárendeltjét, hogy keressen új kötelet az elmetszettek helyébe. Ezután jelentést tett Lady Constance-nek, aki elmondta a hercegnek, aki továbbadta unokaöccsének, Archie Gilpinnek, aki értesítette Lord Ickenhamet, aki mindössze ennyit mondott: – Nocsak, nocsak. Milyen érdekes!

– Gondolja, hogy egy nemzetközi banda műve? – kérdezte, mire Archie azt felelte, feltehetőleg olyasvalakié, aki nem kedveli a Gyülekezet Gyermekeit, Lord Ickenham rábólintott, mondván, hogy ez alighanem így van.

Normális körülmények között a napnak ebben az órájában épp a függőágy felé tartott volna, de a függőágyat így egyértelműen el kellett halasztania. Első dolga volt felkeresni Lord Emsworthot, és gratulálni neki. Derűtől ragyogva ment a könyvtár felé, mert tudta, hogy házigazdáját ott találja meg Whiffle hízógondozási kézikönyvét vagy valami hasonló

sertéstémájú könyvet olvasgatva, reggeli után mindig ez lévén a legelső dolga. Jólesett a derék embernek, hogy tanácsát megfogadták, méghozzá ilyen kiváló eredménnyel.

Amikor belépett, Lord Emsworth éppenséggel nem olvasott. A könyvvel az ölében ült, és csak meredt maga elé. Vannak olyan pillanatok, amikor még Whiffle sem képes lekötni az ember figyelmét, és ez is az ilyen pillanatok közé tartozott. Talán túlzás lenne azt állítani, hogy Lord Emsworttht az önvád marcangolta, de megingott, és azon törte a fejét, hogy vajon jó tanácsra hallgatva tette-e nagyszabású gesztusát. Érzelmeit annak a régivágású chicagói üzletembernek az érzéseihez hasonlíthatnánk, aki egy kukoricagránáttal eltette az útból a konkurenciát, és a dolognak ezzel a részével elégedett is, de mégis kénytelen arra gondolni: vajon mit lép majd az FBI, ha megtudja?

– Öööö… izé, Ickenham – mondta. – Szép időnk van.

– A maga számára piros betűs nap, kedves Emsworth. Most hallottam a hírt.

– Há?

– Az egész ház a maga hőstettétől visszhangzik.

– Há?

– Ugyan már — korholta Lord Ickenham –, előttem nem kell alakoskodnia. Ugye megfogadta tanácsomat, és kardot rántott a sátoros fiúk ellen? Gondolom, most tisztább, különb embernek érzi magát.

Lord Emsworth bűntudatosabbnak, rémültebbnek látszott, mint a tisztább, különb emberek általában. Csíptetőjén át a falat bámulta, mintha azt kutatná, vajon van-e füle.

– Jó lenne, ha nem beszélne olyan hangosan, Ickenham.

– Suttogni fogok.

– Helyes – felelte Lord Emsworth megkönnyebbülten.

Lord Ickenham helyet foglalt, és visszafogta hangját.

– Mesélje el!

– Hát…

– Értem. Maga a tettek embere, nem a szavaké. Akárcsak Bill Bailey.

– Bill Bailey?

– Egy ismerősöm.

– Volt egyszer egy dal, az volt a címe, „Miért nem jössz haza, Bill Bailey?”. Gyerekkoromban még én is elénekeltem.

– Csodálatos lehetett. De most ne énekelje el. Az éjszakai cselekedeteiről akarok hallani.

– Már hajnalban volt.

– Ó, csakugyan, ezt az időpontot javasoltam, ugyebár? Midőn a pitymallat a keleti égboltot rózsaszínre festi, és a korán kelő madarak épp csak elkezdenek hangicsálni a korán kelő kukacok láttán. Az volt az érzésem, hogy ilyen romantikus körülmények között maga is jobb formában lesz. Határtalanul élvezte a dolgot, gondolom.

– Holtra rémültem, Ickenham.

– Képtelenség. Annál én jobban ismerem magát.

– De komolyan. Folyton az járt a fejemben, hogy mit fog szólni a húgom, Constance, ha rájön.

– Nem fog rájönni.

– Tényleg ezt gondolja?

– Hogy jöhetne rá?

– Ő olyan rájövős.

– De nem ebben az esetben. Ez feliratkozik a történelem nagy talányai közé, mint a Vasálarcos vagy a Mary Celeste rejtélye.

– Látta már ma Constance-t?

– Csak egy percre.

– És… öööö… ideges volt?

– Mondhatni, fesledezett a varrásnál.

– Ettől tartottam.

– De magának nincs oka aggodalomra. A neve fel sem merült. Azonnal arra a fiúra terelődött a gyanú, aki a késeket meg a cipőket tisztítja. Ismeri?

– Nem, még sohasem találkoztunk.

– Azt hiszem, helyes fickó. Percy a neve, és mint hallom, távolról sem szívélyes a viszonya a Gyülekezet Gyermekeivel. Azt hallom, hogy elég érzékeny az osztálykülönbségekre, s mivel ő a kastély alkalmazásában áll, lenézi a Gyülekezet Gyermekeit, mert társadalmilag alacsonyabb szinten helyezkednek el, mint ő. Ez súrlódásokhoz vezetett, kövek is elhajítódtak, sértő kifejezések cseréltek gazdát és így tovább, tehát amikor a hatóságok tudomást szereztek a történtekről, automatikusan ő lett az első számú gyanúsított. Ugyan az őrszobán, a vallatólámpák alatt is kitartott a sziklaszilárd tagadás mellett, és végül bizonyíték hiányában kénytelenek voltak szabadon bocsátani. A bizonyítékok teljes hiánya miatt a vádhatóság tehetetlen.

– Ennek örülök.

– Örülhet is.

– De folyton Constance jár a fejemben.

– Csak nem fél tőle?

– De igen. Magának fogalma sincs, mennyit képes lovagolni valamin. Csak mondja, és mondja, és mondja. Emlékszem, egyszer egy nagy estély alkalmával úgy jöttem le a vacsorához, hogy az ingmellem egy sárgaréz iratkapoccsal volt rögzítve, mert a gombomat sajnálatos módon lenyeltem, hát Constance hónapokon át képes volt ezt fölemlegetni.

– Értem. Nos, bizonyos vagyok abban, hogy nincs oka aggodalomra. Miért gyanakodna magára?

– Tudja, hogy haragszom azokra a fiúkra. Az iskolai ünnepélyen leverték a cilinderemet, és zsinegre kötött burgonyával ingerelték a Császárnőt. Connie-nak csak össze kell kapcsolnia ezt a kettőt.

– Szó sincs róla – mondta Lord Ickenham lelkesen. – Bizonyos vagyok benne, hogy magát senki sem vádolja. És ha elkezdené is, maga vegyen példát Percyről, a rettenthetetlenről, és tagadjon sziklaszilárdan. Nincs annál jobb politika. Állandóan ismételgesse magában, hogy Lady Constance gyanakvással semmire sem megy, bizonyítékra van szüksége, és pontosan tudja, hogy nincs olyan bizonyíték, amely megállna a főállamügyész előtt. Ha beidézi magát, és vallomást akar kicsikarni, nézzen egyenesen a szemébe, és olyanokat mondjon: „Valóban?”, meg „Ez pusztán feltételezés”. Biztos lehet benne, hogy sohasem tudja magára húzni a vizes lepedőt. Ha pedig gumibottal próbálkozna, azonnal forduljon ügyvédhez. Most pedig búcsúzom. Már rég esedékes a függőágyam.

Lord Emsworth magára maradva, bár e bátorító szavaktól jelentékeny mértékben felderült, annyira még nem szedte össze magát, hogy újra belekezdjen Whifile *A sertésgondozásról* című művének tanulmányozásába. Csak ült maga elé meredve, és annyira elmerült a meditációban, hogy amikor kopogtak az ajtón, kiugrott a karosszékből, és minden tagja reszketni kezdett.

– Tessék – hebegte, bár a józan ész azt súgta neki, hogy ez nem lehet a húga, Constance, mert Connie nem kopogott volna.

Lavender Briggs lépett be. Lord Emsworth zaklatottabb volt annál, semhogy észrevette volna, de a titkárnő feltűnően vidoran viselkedett; a vidorság okául azt a tényt jelölhetjük meg, hogy előző nap vacsora után a herceg átadott neki egy ötszáz fontról kiállított csekket, és Lavender Briggs elhatározta, hogy ma este felutazik Londonba ünnepelni. Kevés dolog kölcsönöz annyi ruganyosságot a nő járásának, mint az a tudat, hogy a jobb kezében lóbált ridikülben egy, az ő nevére kiállított csekk lapul. Lavender Briggs nem szökdécselt éppen, mint a kecskegida, de már a méréshatáron belül volt a távolság, amennyi hiányzott, hogy azt tegye. A könyvtár felé haladva egy avantgarde zeneszerző kis melódiáját dudorászta magában, és előzetes terveket kovácsolt a leíróirodával kapcsolatban, amelyhez megvolt immár a szükséges tőkéje.

A lehető legderűsebbnek látta önnön kilátásait. Baráti köréből is legalább egy tucat költőt és ugyanannyi szorgalmas esszéistát tudott volna megnevezni, akik állandóan írnak valamit, és utána le akarják gépeltetni. Az első hónapban kissé alacsonyra kell szabni az árakat, és az összes Aubrey és Lionel és Lucián és Eustace ott fog tolongani, nyomukban pedig – mert a jó munkának hamar híre megy – a nagyközönség. Szerte Angliában minden valamirevaló ember – a valamirevaló asszonyokról nem is beszélve – regényt ír, és szüksége van egy eredetire két indigós másolattal.

A fentieknek köszönhetően már-már vidáman szólította meg Lord Emsworth.

– Ó, Lohd Emswohth, bocsánat, hogy megzavahom, de Lady Constance elengedett ma estéhe Londonba. Azt akahtam megéhdeklődni: nem óhajtja-e, hogy elintézzek valamit, amíg ott vagyok?

Lord Emsworth megköszönte, és azt felelte, hogy nem, semmi sem jut eszébe, majd Lavender Briggs útjára indult, egyedül hagyván gazdáját gondolataival. A lord még mindig erőtlennek érezte magát, és azt a kérdést boncolgatta, hogy a barátja, Ickenham vajon jó tanácsot adott-e ezzel a sziklaszilárd tagadással; meghozhatja-e ez a happy endet? Ekkor ismét kopogtak az ajtón, és Lord Emsworth megint kiugrott a székből.

Ezúttal Bill Bailey volt az.

– Beszélhetnék önnel egy percet, Lord Emsworth? – kérdezte.

3

Miután kihallgatta Lavender Briggst, és engedélyezte, hogy Londonban töltse az estét, Lady Constance visszavonult lakosztályába, hogy átnézze a reggeli postával érkezett leveleit. Az egyiket a barátja, James Schoonmaker írta; a lady épp ezt olvasta a szokásos élvezettel, amikor az ajtó túloldalán olyan zaj támadt, mint a süvöltő szélvihar, és Lord Emsworth törtetett át a küszöbön. A lady már éppen fel akart csattanni, hogy „De Clarence!”, ez lévén a hagyományos beszédfordulat, amellyel fivérét helyre szokta tenni, de amikor meglátta Lord Emsworth arcát, ajkára fagyott a szó.

Az arc bordó színű volt, s a máskor oly szelíd szempár különös fénnyel villogott a csíptető mögött. Egyetlen pillantás elég volt annak felismeréséhez, hogy a lord a ritkán bekövetkező őrjöngések egyikét éli. Ez naptári évenként nagyjából kétszer fordult elő, és még Lady Constance is, aki pedig erős asszony volt, kis híján meghátrált előtte, mert Lord Emsworth ilyenkor megszűnt ember formájú lábtörlő lenni: sokkal jobban hasonlított azokhoz a hurrikánokhoz, amelyek Kansas államon végigsöpörve arra kényszerítik a lakosokat, hogy útjukat sebes lépésekkel a pince felé vegyék. Ha az elnyomott fölkél elnyomója ellen, dühe rettenetes. Ezt például a francia forradalomban lehetett jól megfigyelni.

– Hol az az átkozott perszóna, az a Briggs? — harsogta; a szavak úgy törtek elő belőle, mintha a beszélő úr volna az emberek fölött, nem pedig riadt nyuszi, aki a titkárnő egyetlen pillantására meghunyászkodik. — Láttad valahol azt a némbert, Constance? Már tűvé tettem érte az egész házat.

Lady Constance egyébkor íziben bírálat alá vette volna bátyja érdes szóhasználatát, de tudta, hogy amíg a lord harcias kedve el nem vonul, a hatalmi szónak hallgatnia kell.

– Elengedtem Londonba ma estére – felelte szinte félénken.

– Tényleg – mondta Lord Emsworth. Elfelejtette ezt is, mint annyi mást. – Igaz, még mondta is. Londonba megyek, ezt mondta; úgy van, most már emlékszem.

– Miért keresed Miss Briggst?

Lord Emsworth, aki már kezdte a lecsillapodás jeleit mutatni, e kérdésre ismét forrpontra hevült. Csíptetője leröpült az orráról, és a zsinór végén himbálózott, mint mindig, ha gazdáján mély felindulás vett erőt.

– Ki fogom rúgni!

– Micsoda?

– Egy nappal sem maradhat tovább. Wellbelovedot most az előbb menesztettem.

Durván fogalmaznánk, ha azt mondanánk, hogy Lady Constance bégetett, ám a hang, amelyet kibocsátott, erősen emlékeztetett egy érzékeny idegrendszerű birkáéra, akit megzavartak legelészés közben. Nem tartozott ugyan George Cyril Wellbeloved legelszántabb hódolói közé, de azt jól tudta, hogy bátyja milyen magasra értékeli szolgálatait, és hihetetlennek tartotta, hogy önként megváljon tőlük. Könnyebben el tudta volna képzelni, hogy Beachet, a párját ritkító komornyikot bocsátja el. Kissé összébb húzta magát a karosszékben. Az a benyomása támadt, hogy ez a bőszült tekintetű ember ámokfutásba kezdett, és felbukkantak emlékezetében a herceg előző napi szavai. „Határozottan buggyant – mondotta volt. – Már a hebegő szakaszban van, bármelyik pillanatban közveszélyessé válhat.” Nem tűnt erőszakoltnak a feltételezés, hogy ez a pillanat most elérkezett.

– De Clarence! — kiáltotta Lady Constance, mire Lord Emsworth kézbe kapta csíptetőjét, és fenyegetően megrázta húga felé, mint gladiátor a római arénában a dobóhálót.

– Hiába mondogatod, hogy „De Clarence!” – harsogta, orrára illesztve a csíptetőt. – Megmondtam neki, hogy tíz percen belül takarodjon, különben vadászpuskával megyek rá.

– De Clarence!

– Ne mondogasd már ezt!

– Jó, nem mondom, bocsánat. Csak tudni szerettem volna, hogy miért.

Lord Emsworth vizsgálat alá vette a kérdést. Sportszerűnek látszott.

– Mármint hogy miért rúgtam ki? Hát megmondom én, miért rúgtam ki. Mert kígyót melengettem a keblemen. Ő meg az a Briggs el akarta lopni a disznómat.

– Tessék?

– Süket vagy? Azt mondtam, hogy el akarták lopni a disznómat.

– De Clarence!

– És ha még egyszer, csak még egyetlenegyszer azt mondod, hogy „De Clarence!” – jelentette ki Lord Emsworth szigorúan –, tudom, mit fogok csinálni. Gondolom, azt akarod mondani, hogy nem hiszed el.

– Hogyan hihetném el? Miss Briggs a lehető legjobb ajánlásokkal érkezett. A Londoni Gazdasági Főiskolán szerzett diplomát.

– Úgy tűnik, disznólopás szakon végzett.

– De Clarence!

– Figyelmeztettelek, Constance!

– Sajnálom. Azt akartam mondani, hogy biztosan tévedsz.

– Téved az ángyod térgye! Ickenham barátja, Meriwether mondta el az egész rémséget. Az ő beszámolója szerint valami titkos erő meg akarja szerezni a Császárnőt, és megvesztegette ezt a Briggset, hogy lopja el neki. Arra gyanakodnék, hogy Sir Gregory Parsloe mozgatja a háttérből a szálakat, de hát ő Dél-Franciaországban van. Bár lehet, hogy lelevelezték az előkészületeket.

Lady Constance a halántékára szorította a kezét.

– Mr. Meriwether?

– Ismered Meriwethert. Az a nagydarab fickó, olyan arca van, mint egy gorillának.

– De hát honnan tudhat erről Mr. Meriwether?

– A Briggs elmondta neki.

– Elmondta neki?

– El. Azt akarta, hogy legyen a bűntársa, ő és Wellbeloved működjenek együtt. Tegnap megkörnyékezte, és azt mondta: ha nem hajlandó részt venni a Császárnő ellopásában, akkor leleplezi. Súlyos megrázkódtatás lehetett a szerencsétlen fickónak. Az ember nem ilyen elbánásra számít a nőktől.

Lady Constance az előbb egy pillanatra elengedte a halántékát, de most ismét a két tenyere közé szorította. Az a nyugtalanító érzése támadt, hogy ha nem teszi ezt, akkor széthasad a feje.

– Leleplezi? – suttogta rekedten. – Hogyhogy leleplezi?

– Hogyhogy hogyhogy? Á, már értem. Hogy hogyhogy! Persze, persze. El kellett volna magyaráznom, igaz? Hát arról van szó, hogy a neve nem Meriwether, hanem valami más, amit elfelejtettem. Nem mintha számítana. Az a lényeg, hogy ez a Briggs valami módon rájött, hogy a fickó inkognitóban van itt, ha jó ide ez a kifejezés, és a szemére lobbantotta.

– Azt akarod mondani, hogy ez az ember csaló?

Lady Constance kérdésében különös érzelemgazdagság volt megfigyelhető. Az utóbbi néhány évben a blandingsi kastély különösen bővelkedett csalókban, a jelesebbek közé tartozott Lord Ickenham és unokaöccse, Pongo. Lady Constance telítődött a csalókkal, soha többé nem óhajtott látni egyet sem közülük, amíg csak él. Minden háziasszony számára bosszúságot és ingerültséget jelent, ha azt kell tapasztalnia, hogy minden második ember, aki a vendégszeretetét élvezi, hamis néven teszi ezt. Néha már úgy érezte, hogy a blandingsi kastélyban olyan őshonosak a csalók, mint másutt az egerek, és büszke lelke lázadt ez ellen.

– Ki ez az ember? – kérdezte. – Mi a valódi neve?

– Hát, azt hiszem, itt megfogtál – felelte Lord Emsworth. – Megmondta, de tudod, milyen a memóriám. Csak arra emlékszem, hogy lelkész.

Lady Constance kikelt székéből, és úgy bámult, mintha nem a testvérbátyját látná, hanem a blandingsi kastély kísértetét, a páncélos lovagot, aki fejét a kezében tartva szokott megjelenni, valahányszor haláleset történik a családban. Amióta megtudta, hogy Myra Schoonmaker egy Cuthbert Bailey nevű lelkésszel keveredett szerelembe, a lelkészek puszta

említése is mélyen érintette.

– Micsoda? Mit mondtál?

– Mikor?

– Azt mondtad, hogy lelkész?

– Kicsoda?

– Lord Ickenham barátja, Mr. Meriwether.

– Á, igen, persze, persze. Mr. Meriwether, hát hogyne. – Lord Emsworth dühe kimerítette önmagát; a lord ismét a régi, barátságos, csevegős – egyesek szerint hebegős – önmagává vált. – Igen, lelkész, azt mondta. Nem úgy néz ki, de az. Ezért is nem volt hajlandó részt venni a disznóm ellopásában. A papi rend tagja, nem engedte a lelkiismerete. Mondhatom, rém rendes tőle, hogy előre figyelmeztetett a Briggs nevű némber alávaló áskálódására, pedig tudta, hogy így lelepleződik előtted, és te jól el fogod látni a baját. De azt mondta, vannak bizonyos elvei, és ezek nem engedik, hogy hallgasson. Nagyszerű fiatalember, és a disznókkal kapcsolatban is helytállóak a nézetei. Furcsa; nem is gondoltam volna, hogy Brazíliában vannak disznók, vagy akár lelkészek, ha már itt tartunk. Hoppá, eszembe jutott a neve. Bailey. Jól meg kell jegyezni, különben az ember összekeveri. Két neve van, az egyik hamis, a másik valódi. A hamis neve Meriwether, a valódi pedig Bailey.

Lady Constance néma kiáltást hallatott. Tudhatta volna, gondolta keserűen; Lord Ickenham más okból nem hozta volna magával a barátját a blandingsi kastélyba. Csakis valami alattomos szándék vezérelhette. Ezt olyan biztosra lehet venni, mintha meg volna írva. De odáig még az ő gyanúja sem terjedt volna soha, hogy Lord Ickenham eljut az álnokságnak erre a fokára: hogy épp a sötét lelkű Baileyt csempészi be az ő otthonába. Ezért van hát, gondolta, hogy Myra Schoonmaker hirtelen úgy megvidámodott az utóbbi időben. Lady Constance összeszorította ajkát. Nos, gondolta keserűen, nincs messze az a pillanat, amikor Lord Ickenhamnek és felszentelt barátjának útilaput kötnek a talpára a blandingsi kastélyban.

– Úgy van, Bailey – folyatta Lord Emsworth. – Cuthbert Bailey tiszteletes. Épp az előbb említettem Ickenhamnek, hogy volt ez a dal sok évvel ezelőtt, „Miért nem jössz haza, Bill Bailey?”. Gyerekkoromban még én is énekelgettem. De hogy miért Meriwether néven hozta ide ezt a fickót, és miért mondta, hogy a paradióiparban dolgozik, azt fel nem foghatom. Ostobaság, nem gondolod? Márminthogy, ha valakinek Bailey a neve, akkor miért hívja Meriwethernek? És miért mondja, hogy Brazíliából jött, amikor Kelet-Bottletonból? Ennek semmi értelme.

– Clarence!

– Annak a dalnak – mondta Lord Emsworth – csuda fülbemászó melódiája volt. Az eleje nem jut eszembe, az igazat megvallva azt hiszem, azt soha nem is szoktam énekelni, de a refrén úgy kezdődött, hogy „Gyere haza, Bill Bailey, gyere haza!”. Hogy is volt a következő sor? Valami olyasmi, hogy „Vártam rád, egész napon át…”, de az, hogy „át”, az két szótagra jött ki. „A-át”, ha tudsz követni.

– Clarence!

– Há?

– Menj és keresd meg Lord Ickenhamet.

– Lord Kicsodát?

– Ickenhamet.

– Á, vagy úgy, Ickenhamet. Hát persze, hogyne, örömmel. Azt hiszem, ilyenkor reggeli után általában a függőágyban szokott lenni.

– Hát akkor kérdezd meg tőle, hogy volna-e oly kegyes kiszállni a függőágyból, és méltóztatna-e azonnal idejönni, ha nem terhelem vele túlságosan – mondta Lady Constance.

Visszaült, és lágyan, az orrán át lélegzett. Fagyos nyugalom lett úrrá rajta. Ajka összeszorult, tekintete megkeményedett; ha e pillanatban lépett volna a szobába, még a rettenthetetlen Lord Ickenham is enyhe szorongást érzett volna a láttán. Lady Constance egyértelműen olyan asszony benyomását keltette, aki rövidesen ekképpen utasítja a házi személyzetet: „Dobják ki ezt a két embert, és gondoskodjanak róla, hogy valami szúrós legyen ott, ahol földet érnek.”

HETEDIK FEJEZET

1

A reggeli végeztével Dunstable hercege a teraszra ment a terebélyes fa árnyékában álló kényelmes nyugágyhoz, hogy elszívja aznapi első szivarját, és elolvassa a Times-t. Alig fújta ki azonban az első füstpamacsot, alig fordította tekintetét a nyomtatott sorok felé, békéjét máris felborította egy éles, magas hang, amely már előző délután is zavarta őt. A fülébe sipító hang elárulta, hogy Lord Emsworth unokája, George van itt, és mint az előző alkalommal, most is elmulasztotta érkezését dudálással előre jelezni.

A herceg nem ütötte le a gyereket, mert ahhoz föl kellett volna kelnie a nyugágyból, csak csúnyán nézett rá. A reggeli utáni órák szentségét megzavarók felébresztették a benne szunnyadó fenevadat.

– Menj innen, kölyök – ordított rá.

– Azt akarod mondani, hogy „Tűnés”, haver? – kérdezte George, mert híve volt a pontosságnak. – De én beszélni akarok veled arról a sátorügyről.

– Miféle sátorügyről?

– Hát amelyik az éjjel történt.

– Ja, arról?

– De nem ám az éjjel volt, hanem ma hajnalban. Rejtélyes, mi? Van már valami elgondolásod?

A herceg idegesen fészkelődött. Bánta már a meggondolatlan kedvességet, amely arra indította, hogy jelenlétével földerítse a blandingsi kastélyt. Már megint a régi történet. Az ember azt mondja magának: Emsworth és Connie meg a többiek oly unalmas, szürke életet élnek, rászorulnak hát arra, hogy egy kiművelt világfi felvidítsa őket; az ember feláldozza magát, ideutazik, és a következő pillanatban azt kell tapasztalnia, hogy az itteniek mindenféle tavakba ugrálnak, ötszáz fontért vállalják a disznólopást, a fülébe sipítanak, satöbbi, satöbbi – röviden: pokollá teszik ezt az egész nyavalyás helyet. A herceg vadállati horkantást hallatott; e hang még a bajusz függönyén átszűrve is félelmetes volt, de George nem rettent meg tőle. Ő arra gondolt, hogy idős barátjának alighanem egy rovar szaladhatott le a gégéjén.

– Mi az, hogy van-e elgondolásom? Te azt hiszed, hogy egy ilyen elfoglalt ember, mint én, ráér efféle apróságokkal vacakolni? Tűnés, kölyök, hadd olvassam el az újságot.

Mint a legtöbb kisfiú, George is olyan kitartó volt, mint a bögöly. Sohasem volt könnyű feladat meggyőzni arról, hogy jelenléte nem kívánatos. Letelepedett a kőpadozatra a herceg nyugágya mellett, mint aki hosszabb tartózkodásra rendezkedik be. Módszeréből a piócák is tanulhattak volna egyet-mást.

– Sokkal izgibb hírem van, mint amit az újságban írnak – sipította. – Egy rém fura sztorit akarok elmesélni.

A hercegben akarata ellenére ébredezni kezdett a kíváncsiság.

– Gondolom, rájöttél, hogy ki tette – mondta gunyorosan.

George vállat vont.

– Néhány nyilvánvaló tényen kívül, miszerint az elkövető szabadkőműves volt, balkezes, bagót rágott, és korábban a Távol-Keleten járt – felelte –, nem jutottam semmilyen következtetésre.

– Mi a nyavalyáról beszélsz?

– Csak azt akartam, hogy egy kicsit érdekesebb legyen. Igaziból nagyapa volt.

– Mi az, hogy nagyapa volt? Ki volt nagyapa?

– Az elkövető.

– Azt akarod mondani, hogy a nagyapád…

A herceghez hűtlenné lettek a szavak. Lord Emsworth intelligencia hányadosáról, mint tudjuk, lesújtó véleménye volt, de olyan egetverő hülyeségre mégsem tartotta képesnek, mint a szóban forgó cselekedet. Aztán, hogy újra átgondolta, kezdte belátni: lehet valami abban, amit a gyerek mond. Végtére is azt, hogy valaki egy disznóval sutyorog, csak egy lépés választja el attól, hogy hajnalban kilopózik, és sátorköteleket vagdos el.

– Miből gondolod, hogy ő volt? – kérdezte immár határozott érdeklődéssel.

George szerette volna azt felelni: „Ismered a módszereimet, hát alkalmazd őket”, de ez időpocsékolás lett volna, márpedig alig várta már, hogy előadhassa a történetet.

– Mondjam el az elejétől, nem hagyva ki a legcsekélyebb részletet sem?

– Hogyne, hogyne – mondta a herceg, és azt is hozzátette volna, hogy „csupa fül vagyok”, ha ismeri ezt a kifejezést. Nem bánta volna, ha a gyerek hangja jóval alacsonyabb regiszterben szólal meg, de a mondanivaló fontossága miatt még azt is hajlandó volt elviselni, hogy sipítozzanak vele.

George hadrendbe szedte gondolatait.

– Reggel öt órakor éppen a konyhában tartózkodtam…

– Mi az ördögöt kerestél ott olyankor?

– Hát, csak körülnéztem – felelte George tartózkodóan. Jól tudta: létezik egy olyan gondolati iskola, amelynek követői nem helyeslik az ő dupla reggelijét; semmi jóra sem vezetne, ha erre vonatkozó információ kerülne nyilvánosságra, és eljutna Lady Constance-hez, e gondolati iskola vezéralakjához. – Épp csak arra jártam.

– És?

– Alig voltam ott két szempillantásnyit, amikor bejött nagyapa. Kés volt nála.

– Kés?

– Egy marha nagy jatagán.

– Honnan tudod, hogy nála volt?

– Hát hadonászott vele. Furán viselkedett, és olyan vadul villogott a szeme. Mire azt mondtam magamban: „Hohó!”

– Mit mondtál?

– Hohó!

– Mért pont hohó?

– Mért, te nem mondtad volna, hogy hohó?

A herceg meghányta-vetette a kérdést, és belátta, hogy a kölyöknek igaza van.

– Nem vitás, hogy elcsodálkoztam volna – ismerte be.

– Hát én is. Azért mondtam, hogy „Hohó!”.

– Magadban?

– Naná. Ha másoknak mondja az ember, hogy „Hohó!”, annak semmi értelme. Úgyhogy amikor távozott, utánamentem.

– Miért?

– Használd a fejedet, pupák – könyörgött George. – Ismered a módszereimet, hát alkalmazd őket – tette hozzá, boldogan, hogy végre-valahára ezt is elsütheti. – Látni akartam, miben sántikál.

– Persze. Igen, nagyon is érthető. És…?

– A tó felé tartott. Utána lopakodtam, kihasználva minden fedezéket. Nyílegyenesen a sátrak felé tartott, és nekilátott elvagdosni a köteleket.

A herceg agyában hirtelen felütötte fejét a gyanú. Fenyegetően felfújta bajuszát.

– Ha ez megint valami idióta tréfa, kiskomám…

– Esküszöm, hogy nem. Mondom, hogy egész idő alatt szemmel tartottam. Ő nem láthatott, mert egy közeli bokor mögött rejtőztem, de szemtanúja voltam az egésznek. Olvastad *A sátán kutyáját*?

A hercegnek egy pillanatra az a benyomása támadt, hogy az unoka is örökölte Lord Emsworth hülyeségét, a kilencedik gróf idősebbik fia, Lord Bosham közvetítésével, akit az ország kevésbé ragyogó elméi között tartanak számon. Az ember – így gondolkodott — nem olvassa a kutyákat, hanem lovagol a nyomukban, és közben azt kiabálja: „Halihó!”, esetleg még azt is, hogy „Hallali!”. Aztán egyszer csak eszébe jutott, hogy a gyerek talán valami könyvről vagy ilyesmiről beszél. Megkérdezte, így áll-e a helyzet, és igenlő választ kapott.

– Arra a részre gondolok, amikor Holmes és Watson a ködben ólálkodik, és várják, hogy a gonosztevő megtegye az első lépést. Hát ez is ugyanolyan volt, csak köd nélkül.

– Tisztán láttad?

– Szabad szemmel.

– És a köteleket vagdosta?

– Szabad kézzel.

A herceg komor hallgatásba süppedt. Mint előtte oly sok gondolkodót, őt is kétségbe ejtette az a megfigyelés, hogy soha semmi nem megy simán ezen a rohadt világon. Mindig felbukkan egy kátyú az úton, és mindig olyankor, amikor már közel a cél.

Szabadelvű nézeteket vallott; úriemberek között semmi kivetnivalót nem talált egy kis zsarolásban, itt pedig, vélné az ember, a Dunstable-ek szerencséje elsőrangú alkalmat kínál számára a zsaroláshoz. Csak annyit kell tennie, hogy felkeresi Lord Emsworttot, közli vele, hogy bűneire fény derült, a hallgatásért a Császárnőt követeli cserébe, és a nyomorultnak nem marad más választása, mint elfogadni a feltételeit. Sima ügy. Sétagalopp, ha jól emlékszik a mostanában divatos kifejezésre.

Ilyen gondolatok jártak a fejében a kisfiú történetét hallgatva, de most úrrá lett rajta a csüggedés. Ráébredt, hogy az egész terv semmis, egyetlen apró körülmény miatt: a bűntény egyedüli szemtanújának, George-nak a vallomását semmi sem támasztja alá. Ha Emsworth ártatlannak vallja magát a vádban, márpedig nyilván ezt fogja tenni, ugyan ki ad hitelt egy vörös hajú, szeplős gyereknek, akinek szavahihetősége sohasem állta ki az alapos vizsgálat próbáját? Tanúvallomása köznevetség tárgya lesz; örülhet, ha nem küldik vacsora nélkül ágyba, és nem vonják meg hosszú hónapokra a zsebpénzét.

Ily komor gondolatok hajszolták egymást a herceg agyában; alig is figyelmezett arra, hogy az a sipító hang tovább sipítozik, holmi filmfelvételt emleget, márpedig ez a téma még halványan sem érdekelte soha a herceget.

– Fogd be, kölyök, és tűnj innét – morogta.

– Pedig azt hittem, érdekelni fog – mondta George megbántottan.

– Ha azt hitted, hogy kikent-kifent színészekről akarok hallani, akik a vásznon vigyorognak, nagyon tévedsz.

– De ez nem kikent-kifent, vigyorgó színész volt, hanem nagyapa!

– Mi van?

– Azt mesélem éppen, hogy fölvettem nagyapát a kamerámmal.

A herceg úgy megrándult, mint a rozmár – amelyre oly erősen emlékeztetett –, ha megszigonyozzák.

– Miközben vagdosta a köteleket? – habogta.

– Bizony. Fönt van a film a szobámban. Délután beviszem Market Blandingsbe előhívatni.

A herceg ismét megremegett, az érzelmektől alig tudott megszólalni.

– Eszedbe ne jusson. És erről az egészről egy szót sem szólhatsz senkinek.

– Persze hogy nem szólok. Csak neked mondtam el, mert azt hittem, jót fogsz mulatni rajta.

– Ez távolról sem mulatságos. Rendkívül komoly. Gondoltál arra, hogy mi lesz, ha az, aki előhívja a filmet, vagy minek nevezik, felismeri a nagyapádat?

– Hű! Ez nem is jutott eszembe. Gondolod, hogy eljárna a szája? Befújná nagyapát? Terjesztené a dolgot?

– És tudod, mi lenne nagyapád nevéből az egész megyében?

– Rongy?

– Pontosan. Mindenki azt hinné, hogy hülye.

– Hát elég hülye is.

– De nem annyira hülye, mint amennyire gondolnák, ha az a film nyilvánosságra kerülne. A fenébe, egy szempillantás alatt bevarrnák.

– Kik?

– Hát az orvosok.

– Azt mondod, diliházba csuknák?

– Pontosan.

– Hű!

George értette már, miért mondta a herceg, hogy komoly a dolog. Nagyon szerette Lord Emswortht, utálta volna, ha a gumiszobában köt ki. Zsebébe nyúlt, és egy zacskó savanyú cukrot húzott elő: ez a szer mindig segítette a gondolkodásban. Némán rágta a cukorkát, törte a fejét. A herceg közben lezárta mondanivalóját.

– Megértetted, mit mondok?

– Vettem, főnök.

– Ne mondd, hogy „vettem", és ne nevezz főnöknek. Inkább hozd ide azt az izét, majd én vigyázok rá. Nincs biztonságban egy ilyen lurkó kezében, mint te.

– Oké, pupák.

– És ne nevezz pupáknak – mondta a herceg.

2

Elégedett mosoly játszott Lord Ickenham arcán, amikor Lord Emswortht magára hagyva a függőágyba telepedett. Jóleső érzés volt, hogy feloldotta házigazdája szorongását, és megkönnyebbüléshez segítette. A beszélgetés is lehet gyógyhatású, gondolta, és kellemes ábrándozásba merült, amikor egy hang a nevén szólította, és felpillantván Lord Emswortht látta meg oldalánál, kókadtan, mint a hervadt liliom. A blandingsi kastély ura mindig hervadozó virágszál benyomását keltette, ha épp nem tudott nekitámaszkodni valaminek. Alighanem valahol a háta közepén elhelyezkedő csuklópánttal működött; ha valaki mindenáron valami jót akart mondani róla, úgy fogalmazhatott, hogy „görnyedt, mint egy tudós". Lord Ickenham már megszokta e csontatlanságot, már nem várta el barátjától, hogy úgy tegyen, mintha rendelkeznék gerincoszloppal, az arcára kiült kétségbeesés azonban újdonság volt, meg is döbbentette. Fürge szökkenéssel kikelt a függőágyból, telve együttérzéssel és aggodalommal.

– Magasságos ég, Emsworth! Mi történt? Valami baj van?

Percekig úgy tűnt, hogy a beszéd meghaladja a kilencedik gróf erejét, és a továbbiakban csak egy béna süketnéma megszemélyesítésére lesz képes. Végül azután mégis megszólalt.

– Most beszéltem Dunstable-lel – mondta.

Lord Ickenham továbbra is tanácstalan volt. Ezek után sem látta világosabban a helyzetet. Ő maga személy szerint szívesebben nem beszélt a herceggel, mint igen, csakúgy, mint annak sok ismerőse Wiltshire-ben és másutt, de ha mégis rákényszerült, az nem okozott számára a szükségesnél nagyobb mértékű kellemetlenséget; különösnek találta, hogy beszélgetőpartnerét ennyivel puhább fából faragták.

– Gondolom, ez elkerülhetetlen, ha már itt lakik, nem gondolja? – kérdezte. – Úgy értem: Dunstable itt van, így tehát nemigen lehet kivédeni, hogy időnként összefussanak. Vagy talán mondott valami felkavarót?

Lord Emsworth kétségbeesett tekintete még kétségbeesettebbé vált. Mintha ez a kérdés egy csupasz idegvégződésre tapintott volna. Egy percig csak nyeldekelt; Lord Ickenhamnek egyik régi, kedvenc kutyája jutott róla eszébe: az szokott ilyen hangokat hallatni, mielőtt visszaadta volna a túl mohón bekebelezett ennivalót.

– Azt mondta, hogy a Császárnő kell neki.

– Kinek ne kellene?

– És hogy neki kell adnom.

– Hogy micsoda?

– Irtózatos választási lehetőséget kínált. Azzal fenyegetett meg, hogy ha visszautasítom, elmondja Connie-nak, hogy én vagdostam el azokat a sátorköteleket.

Lord Ickenham enyhe türelmetlenséget érzett. Elmondta volt ennek az embernek, méghozzá a legalacsonyabb szellemi színvonalhoz igazított szavakkal, hogy mi a teendő, ha rávetülne a gyanú árnyéka.

– De kedves barátom, hát nem emlékszik, mit mondtam a könyvtárban? Sziklaszilárd tagadás, ehhez ragaszkodjon.

– De bizonyítéka van!

– Bizonyítéka?

– Há? Aha, igen, bizonyítéka. Az unokám, George lefotografált a gépével, és a film most Dunstable birtokában van. Még én adtam George-nak azt a masinát a születésnapjára! Emlékszem, azt mondtam neki: „Ezzel legalább kevesebbet fogsz rosszalkodni, kisfiam." Még hogy kevesebbet rosszalkodni! – mondta Lord Emsworth keserűen, olyan nagyapa benyomását keltve, aki bánja már, hogy fiúgyermeket nemzett, aki később szintén fiúgyermeket nemzett, s az fölcseperedvén filmfelvevőgépet képes működtetni. Úgy érezte, túlontúl sok unoka van a világon, és túlontúl sok filmfelvevőgép, mellyel nagyapjukat fölvehetik. Az unokákkal kapcsolatos érzései pillanatnyilag elfogultak voltak, és ahogy elbotorkált, George-ot majdnem ugyanolyan sötéten ítélte meg, mint Dunstable hercegét.

Lord Ickenham ismét elfoglalta helyét a függőágyban. Fekvő testhelyzetben gyorsabban járt az esze, márpedig

világosan látta, hogy most gyors észjárásra van szükség, és nem is kevésre. Törekvését, hogy kedvességet, fényt sugározzon maga körül, és jókedvű jótevő legyen, mindmostanáig egyöntetű siker koronázta, ám az olyan ember, akinek életcélja az egyenesség, sohasem éri be a múlt diadalainak szerény büszkeségével; érzi, hogy tekintetét a jelenre kell függesztenie, így hát hatalmas szellemének teljes erejét mindenestül Lord Emsworth problémájának megoldása érdekében mozgósította.

E probléma kétségkívül fölvetett bizonyos érdekes mozzanatokat, és e percben be kellett ismernie magának, hogy nem képes kieszelni, miként lennének ezek megoldhatók. Adottnak véve Lord Emsworth páni félelmét, hogy Lady Constance figyelme az ő legutóbbi tevékenységére irányul, a szerencsétlen ember számára valóban nem látszott más cselekvési lehetőség, mint az, ha elfogadja a herceg feltételeit. Egyike volt ez az olyan alkalmaknak, amelyek a való életben gyakrabban fordulnak elő, mint a mozivásznon vagy a televízió képernyőjén: amikor a rossz ember kerekedik felül, és a jó ember húzza a rövidebbet. Dunstable hercege nemigen hasonlított a zsoltárban emlegetett gazdag lombozatú vadfára, Lord Ickenham lelki szemeivel mégis szinte látta már elhatalmasodni és szétterjeszkedni.

Ekképp jártatta elméjét, még a szemét is behunyta, hogy még jobban jártathassa, s ekkor egy magasztos alak közeledett a függőágyhoz, majd mellette megállott. Lady Constance okosan felismerte: semmi esélye annak, hogy a bátyja, Clarence nem felejti el átadni Lord Ickenhamnek az üzenetet, mely szerint jelenlétére szükség van a lady lakosztályában; csöngetett hát Beachért, és tartalék hírvivőként őt is útra bocsátotta. A komornyik tiszteletteljesen köhintett, és Lord Ickenham kinyitotta szemét.

– Bocsánatát kérem, hogy megzavarom lordságodat…

– Semmi baj, Beach, semmi baj – mondta Lord Ickenham szívélyesen. Mindig örömmel állt szóba Blandings tartóoszlopával, mert előző látogatása alkalmával szoros barátság alakult ki közöttük, és ezt a jelenlegi, második vizit tovább szilárdította. – Foglalkoztatja valami?

– Őladysége, mylord.

– Mi van vele?

– Ha önnek is megfelel, mylord, őladysége örömmel venné, ha egy percre felkeresné őt a lakosztályában.

Ez merőben szokatlannak tűnt Lord Ickenham számára. Ez volt az első eset, hogy a háziasszony kifejezetten igényelte a társaságát, és Lord Ickenhamben fölmerült a kétség, hogy örülhet-e ennek. Sohasem gondolta, hogy paranormális képességekkel volna megáldva, de most egy határozott és erős előérzet azt súgta, hogy hamarosan felüti rút fejét a baj.

– Van bármi fogalma arról, hogy mit akarhat?

A komornyikok ritkán nyilvánítanak érzelmet; Beach viselkedésében semmi sem árulta el, hogy együtt érez ezzel az emberrel, aki hamarosan olyan tortúrán fog keresztülmenni, mint Dániel próféta, amikor belépett az oroszlánbarlangba.

– Igen valószínűnek tartom,.mylord, hogy őladysége Mr. Meriwetherről óhajt beszélni önnel. Különös tekintettel arra a körülményre, hogy az említett úr valódi neve Cuthbert Bailey tiszteletes.

Lord Ickenham egyszer, – még cowboy korában – vigyázatlanul megállt egy indulatos természetű öszvér háta mögött, és az állat hasba rúgta. Most ugyanazt érezte, amit akkor – bár egy önkéntelen rezzenéstől eltekintve semmi sem adta jelét, hogy már nem az a könnyed, gondtalan ember, aki volt.

– Ó! — mondta elgondolkodva. – Ó! Tehát a lady tud erről?

– Igen, mylord.

– Maga honnan tudja ezt?

– Akaratlan fültanúja voltam Lord Emsworth és Lady Constance beszélgetésének. Épp az ajtó előtt haladtam el, és őlordsága elmulasztotta becsukni.

– És maga megállt, lesett, fülelt.

– Meg kellett torpannom a cipőfűzőm megkötése végett – mondta Beach méltósággal. – Lehetetlen volt nem meghallanom őlordsága szavait.

– És mit mondott?

– Közölte őladységével, hogy Miss Briggs fölfedte Mr. Meriwether kilétét, és arra igyekezett rávenni az illető urat, hogy segédkezzen neki őlordsága disznajának eltulajdonításában; Mr. Meriwether azonban elveire hivatkozva elutasította, hogy részese legyen e vállalkozásnak. E témában tett kijelentései közben említette meg őlordsága azt az információt, mely szerint Mr. Meriwether nem Mr. Meriwether, hanem Mr. Bailey.

Lord Ickenham felsóhajtott. Elvileg helyeselte fiatal barátja hajlíthatatlan erkölcsi kódexét, de nem lehetett szemet hunyni afölött, hogy ez a lelki emelkedettség kényelmetlenné is tud válni: csökkenti az összeesküvői képességet. Összeesküvésre inkább a sunyi, rebbenő tekintetű ember alkalmas, aki hatéves korában elfojtja lelkiismeretét, és az elvet akkor sem ismeri meg, ha kék szegélyű kistányéron teszik elébe béarnaise-mártással.

– Értem – mondta. – Hogyan fogadta Lady Constance az izgalmas hírt?

– A külső jelek arra utaltak, hogy némiképp felkavarta, mylord.

– Ez várható is volt. És most velem akar néhány szót váltani?

– Igen, mylord.

– Nyilván azért, hogy alaposan a végére járjon, hogy minden szemszögből megvizsgálhassa. Ó, mily kusza hálót szövünk, Beach, ha csalárddá válik szívünk!

– Így igaz, mylord.

– Hát jól van – emelkedett föl Lord Ickenham. – Öt percet rászánhatok.

Mire Beach megvitte az üzenetet, és Lord Ickenham megtette az utat a függőágy és a lakosztály között, körülbelül tíz perc telt el, s e percek mindegyikében Lady Constance dühe új magassági rekordot ért el. Mikor vendége belépett a szobába, a lady éppen azon gondolkodott, hogy milyen kellemes volna egy életlen késsel elevenen megnyúzni; a Lord Ickenham arcán ülő szívélyes mosoly úgy hasított idegrendszerébe, mint izzó puskagolyó a vajba. „Hol a tárcám – leírom, hadd írom le, hogy ember úgy mosolyoghat s gaz lehet; legalább a blandingsi kastélyban bizonnyal" – mondta magában Lady Constance.

– Beach szólt, hogy látni kívánt, Lady Constance – mondta Lord Ickenham, és újabb szeretetteljes mosolyt küldött a ház asszonya felé. Egész viselkedése olyan volt, mint amikor egy férfi kellemes társalgásra készül erről-amarról egy vonzó asszonnyal; Lady Constance frontálisan ütközött ezzel a mosollyal, és az jutott eszébe, hogy túlzottan engedékeny volt, amikor arra gondolt, hogy egy éleden késsel kellene megnyúzni ezt az embert. Nem tompa késre, hanem — mint Gilbert, a költő írta egy helyütt – foghíjas fűrészre volna szükség.

– Kérem, foglaljon helyet – mondta hidegen.

– Ó, köszönöm – mondta Lord Ickenham, és helyet foglalt. Pillantása az asztalon álló fényképre esett. – Jé, ez az arc ismerős. Jimmy Schoonmaker?

– Igen.

– Újabb időkből való felvétel?

– Igen.

– Öregebbnek látszik, mint annak idején. Persze így van ez, ahogy múlnak az évek. Gondolom, velem is így van, bár én nem veszem észre. Nagyszerű fickó ez a Jimmy. Tudta, hogy a felesége halála után teljesen egyedül nevelte fel a kicsi Myrát? Persze némileg én is besegítettem. Egy dolog volt, amitől mindig fázott: a fürdetés. Esténként áthívott, én szappanoztam be a gyerek hátát, mindig ügyelve a biztonságos vízszintre. Kicsit olyan volt, mintha egy angolnát masszírozna az ember. Édes Istenem, milyen rég volt már! Emlékszem, egyszer…

– Lord Ickenham! – Lady Constance, akinek hangja már kezdetben is több fokkal a fagypont alatt volt, mostanra még inkább olyanná vált, mint egy hókirálynő. Már a foghíjas fűrészt sem tartotta volna elégségesnek. – Nem azért kérettem ide, mert az emlékezéseit szerettem volna meghallgatni. Hanem azért, hogy közöljem: azonnal el kell hagynia a kastélyt. Méghozzá – folytatta Lady Constance összeszorított fogakkal – a barátjával, Mr. Baileyvel együtt.

Elhallgatott; üres csalódottság érzése fogta el. Arra számított, hogy szavai zavarba ejtik majd ezt az embert, és porrá zúzzák belső nyugalmát, de egyetlen hajszál sem rezzent meg Lord Ickenham szépen fésült fején. Egy másik fényképet kezdett nézegetni, amely Lady Constance néhai férjét, Joseph Keeble-t ábrázolta, de a lady nem hagyott időt arra, hogy arról is kérdéseket tegyen fel.

– Lord Ickenham!

A megszólított bocsánatkérően kapta fel a fejét.

– Elnézést. Elkalandoztam. A régi szép napokon járt az eszem. Valami olyasmit mondott, hogy elhagyja a kastélyt, nemde?

– Azt mondtam, hogy ön hagyja el a kastélyt.

Lord Ickenham meglepődött.

– Nem terveztem ilyesmit. Biztos, hogy rólam beszél?

– És elviszi innen Mr. Baileyt is. Hogy merészelte idehozni azt a lehetetlen frátert?

Lord Ickenham elgondolkodva simogatta bajuszát.

– Vagy úgy, Bill Bailey. Értem, mire gondol. Igen, meglehet, hogy balfogást követtem el. De gondolja csak meg. Jó szándék vezérelt. Két szerető szív elszakadt egymástól kikelet idején… nos, talán nem épp kikelet idején, de olyan közel hozzá, hogy az eltérés elhanyagolható, és szerettem volna igazítani a dolgokon. Biztos, hogy Jimmy helyeselné ezt az emberbaráti cselekedetet.

– Nem értünk egyet.

– Jimmy azt szeretné, hogy az ő kis báránykája boldog legyen.

– Én is azt szeretném. Ezért nem engedem, hogy hozzámenjen egy nincstelen lelkészhez. De semmi szükség arra, hogy ezt megvitassuk. Egész nap…

– Meg fogja bánni, amikor Billt egyszer csak kinevezik püspöknek.

– …kitűnő vonatok…

– „Ugyan miért nem mozdítottam elő ezt a jó ügyet?" – így tépelődik majd.

– …járnak Londonba. A kettő-tizenötöst ajánlom – mondta Lady Constance. – Ég önnel, Lord Ickenham. Nem tartóztatom tovább.

Jobb ember e szavakban bizonyára fölfedezte volna a jelet, amely – burkoltan bár, de észrevehetően – arra utalt, hogy jelenléte többé nem kívánatos, de Lord Ickenham ülve maradt, mintha a székhez ragasztották volna. Gondterheltnek látszott.

– Belátom: lehet, hogy igaza van ezzel a kettő-tizenötös vonattal – mondta. – Kitűnő járat, nem vitás. De vannak bizonyos akadályai annak, hogy Bill meg én felszálljunk rá.

– Én egyet sem látok.

– Megpróbálom világosabban kifejezni magam. Megnézte már kicsit alaposabban Bill Baileyt, amióta itt van? Furcsa szerzet. Általában a légynek sem tudna ártani; ami azt illeti, tudok is egy esetről, amikor…

– Engem nem érdekel Mr…

– De ha rákényszerítik, könyörtelenné válik, és nem ismer irgalmat. Ön arra gondolhat, hogy pap lévén esetleg félreteszi azokat a felvételeket; és természetesen nekem is az a véleményem, hogy így kellene eljárnia. Csakhogy a pap is kijöhet a

sodrából, ha rákényszerítik; attól tartok, ha ön ragaszkodik ahhoz, hogy távozzék a kastélyból, bármilyen luxuskörülményeket kínál is a kettő-tizenötös vonat, ő bizony kényszerítve érezné magát.

– Lord Ickenham!

– Mondott valamit?

– Árulja el: miről beszél?

– Még nem magyaráztam el? Sajnálom. Megvan az a kellemetlen szokásom, hogy elébe vágok a dolgoknak. Azokra a felvételekre utaltam, amelyeket Beachről készített, és azt mondtam, hogy ha kivetik Billt a hóba, olyan elkeseredés vehet erőt rajta, hogy képes a széles nyilvánosság elé tárni a képeket. Bosszú volna ez, valóban; az ember egyáltalán nem várna ilyesmit a papi rend tagjaitól, de mégis ez fog történni, erről biztosíthatom.

Lady Constance lázas homlokára szorította tenyerét. Még olyankor sem érzett ilyen erős szédülést, ha bátyja, Clarence volt a beszélgetőpartnere.

– Felvételek? Beachről?

– Miközben elvagdosta a sátorköteleket, s ezáltal a Gyülekezet oly sok Gyermekének okozott ijedelmet és bánatot, hogy azt elgondolni is rossz. De milyen ostoba is vagyok. Hiszen még nem mondtam el, ugye? Íme, a történet dióhéjban. Bill Bailey ma hajnalban nem tudott aludni, talán mert így hat rá a szerelem, ezért sétára indult, észrevette a kis George kameráját, amely a hallban hevert; magához vette, azzal a szándékkal, hogy esetleg felvételeket készít a helyi állatvilágról, és meglepetésére a tóparton ott találta Beachet, aki épp a köteleket vagdalta. Egy teljes tekercset leforgatott róla, és úgy tudom, a felvételek remekül sikerültek. Rágyújthatok? – kérdezte Lord Ickenham, előhúzva tárcáját.

Lady Constance nem válaszolt. Szinte sóbálvánnyá vált, mint Lót felesége. Egész életét a blandingsi kastélyban élte le, és ebben az előkelő, de némiképp zaklatott légkörű angol házban szinte naponta történt ilyesmi; feltételezhető lett volna, hogy a lady immúnissá vált a megrázkódtatásokra. Az ember azt gondolná, hogy semmin sem tudott már meglepődni. Ez azonban nem igaz. Most például a döbbenet kerítette hatalmába.

Beach! Tizennyolc évnyi makulátlan komornyikoskodás után! Ha nem ült volna, hát megtántorodik. Minden elfeketedett előtte, beleértve Lord Ickenhamet is. Akárha egy Otellónak maszkírozott színész lett volna, aki éjszínű cigarettára gyújt egy gyászöngyújtóval.

– Természetesen – folytatta a szerecsen – az ember megértheti a Beach esztelen cselekedete mögött meghúzódó jámbor szándékot. Emsworth négy napon keresztül hirdette a szent háborút a Gyülekezet Gyermekei ellen; a híg levegő sűrű lett a rémtörténetektől, hogy mit kellett szenvednie tőlük; könnyű megérteni, ha Beach, aki feudális ragaszkodással csügg urán, úgy érezte, többé nem képes visszafogni magát. Elő a késsel, és hajrá, mondhatta magában. Talán önben is felmerül a gondolat, hogy a lényeget tekintve mennyire hasonlít ez a néhai Szent Becket Tamás meggyilkolására. Bizonyára emlékszik: Henrik király mindegyre ezt ismételgette: „Hát senki sem szabadít meg engem e zavargó paptól?”, mígnem a lovagjai arra az elhatározásra jutottak, hogy tenniük kell valamit az ügyben. Emsworth, talán más szavakkal ugyan, de ugyanezt a gondolatot fogalmazta meg a Gyülekezet Gyermekeivel kapcsolatban, Beach pedig, mivel komornyiki kötelességét igen komolyan veszi, arra gondolt, hogy e kötelességek közé tartozik megtanítani e fiatalkorú gonosztevőknek, hogy a bűnözés nem kifizetődő, hogy a megtorlás előbb-utóbb lesújt azokra, akik cilindereket vernek le császárzsömlével az iskolai ünnepélyen.

Lord Ickenham köhintett, mert félrenyelte a füstöt. Lady Constance dermedten hallgatott. Olyan volt, mint önmaga szobra, melyet barátai és tisztelői állíttattak.

– Érti már, milyen végtelenül kényes ez a helyzet? Meglehet: Emsworth ténylegesen utasította Beachet, hogy maga vegye kezébe a törvényt, de az is lehet, hogy nem; erről talán sohasem fogunk tudni bizonyosat, de csekély a különbség. Ha azok a felvételek a világ szeme elé tárulnak, elkerülhetetlen, hogy Beach a szégyent nem lesz képes elviselni, lemond hivataláról, és önök elveszítik Shropshire legkülönb komornyikját. És van itt még valami. Emsworth nyilván beismeri majd, hogy ő tüzelte fel alkalmazottját, így közvetlenül felelős a történtekért; képzelhető, hogy a megyében görbe szemmel tekintenek majd reá, az ajkak összeszorulnak, a szemöldökök felvonódnak; talán még a következő Mezőgazdasági Kiállításról is kigolyózzák. Őszintén mondom, Lady Constance, én az ön helyében még egyszer meggondolnám, hogy útilaput kössek-e Bill Bailey talpára. Én, ha kívánja, elhagyom a kastélyt a kettő-tizenötössel, szomorúan bár, mert kedvelem az itteni társaságot, Baileynek azonban, attól tartok, maradnia kell. Idő múltával talán a fiú megnyerő egyénisége legyőzi az ön iránta táplált előítéleteit. Magára hagyom, hogy gondolkodjék – mondta Lord Ickenham, és jellegzetes, behízelgő mosolyainak egyikével ajkán kiment a szobából.

Távozása után Lady Constance még jó ideig mozdulatlanul ült. Aztán, mint amikor a sötétségbe hirtelen fénysugár hasít, összerezzent. Kinyújtotta kezét az íróasztal rekeszei felé, melyekben jegyzetlapok, borítékok, levelezőlapok, távirati űrlapok pihentek. Az utóbbiak közül húzott ki egyet, majd tollat vett kezébe, és írni kezdett.

James Schoonmaker

1000 Park Avenue

New York

Egy pillanatra megállt, elgondolkodott. Aztán folytatta.

„Jöjjön azonnal. Rendkívül sürgős. Találkoznunk kell…”

4

Jóakaratú ember számára mindig kellemetlen, ha – akár a legtisztább szándéktól vezettetve – arra kényszerül, hogy egy ártatlan komornyik nevét beszennyezze, tehát amikor mégis megteszi, első gondolata az, hogy kárpótlást nyújtson. Lord Ickenham, amint kilépett Lady Constance szobájából, azonnal Beach rezidenciájára ment, és néhány gondosan

megválogatott szó kíséretében egy ötfontos bankjegyben megtestesülő penitenciát csúsztatott a komornyik kezébe. Beach ünnepélyes meghajlással bezsebelte a pénzt, arra a kérdésre pedig, hogy tud-e valamit Cuthbert Bailey tiszteletes úr hollétéről, azt válaszolta, hogy nemrégiben látta Miss Schoonmaker társaságában bemenni a rózsakertbe.

Lord Ickenham tehát erre egyengette lépteit. Alapos ismerője lévén az emberi természetnek, tudta, hogy ha két szerelmes együtt van a rózsakertben, nem az órát szokták nézegetni; feltételezte tehát, hogy ha Bill és Myra nem régiben ott volt, akkor most is ott lesz. Feltételezte: épp amiatt keseregnek, hogy a fiatalembernek hamarosan távoznia kell a blandingsi kastélyból, és könnyíteni akart a szívükön. Saját szívében ugyanis semmiféle kétely nem maradt az iránt, hogy Lady Constance újból végiggondolva a dolgokat, továbbra is vendégszeretetében részesíti a fiatal papot. Mikor magára hagyta, a lady teljesen azt a benyomást keltette, mint aki a fehér zászló kitűzésén kívül nem lát más megoldást.

Alig lépett ki azonban a házból, máris be kellett látnia, hogy tévedett. Myra Schoonmaker nemhogy a rózsakertben lett volna, ott állt a kavicsösvényen a ház előtt, és nemhogy Bill társaságában lett volna: Dunstable herceg unokaöccsével, Archie Gilpinnel bújt össze, amennyire egymás érintése nélkül össze lehet bújni. Amikor Lord Ickenham megjelent, Archie távolabb húzódott. Myra Lord Ickenhamhez lépett. Az arca komor volt, és már a járásán is látszott, hogy itt olyan lány jár, aki nem talál örömöt az ürömben. Lord Ickenham nem aggódott emiatt. Olyan hírt hoz a tarsolyában, hogy az felér egy szóbeli injekcióval; ha meghallja, táncra fog perdülni, és rózsákat hint szerteszét a kalapjából.

– Szia, kedves – mondta.

– Ó, szia, Fred bácsi.

– Eléggé lelombozottnak tűnsz, kicsi Myra.

– Mert úgy is érzem magam.

– Most már nem sokáig. Bill hol van?

A lány vállat vont.

– Gondolom, valahol errefelé. A rózsakertben hagytam.

Lord Ickenham szemöldöke felszaladt.

– A rózsakertben hagytad? Remélem, nem valami szerelmi civódás.

– Ha akarod, úgy is nevezheted – mondta Myra. Rosszkedvűen egy arra járó bogár felé rúgott; az hűvösen végigmérte, és továbbment. – Felbontottam az eljegyzést.

Lord Ickenham nem volt könnyen zavarba hozható; ezt unokaöccse, Pongo készséggel tanúsította volna. Viselkedése agárverseny napján is higgadt maradt, még akkor is, amikor a Törvény vaskeze már a vállára nehezedett. Ezúttal azonban nem tudta elpalástolni riadalmát. Hitetlenkedve nézett a lányra.

– Felbontottad az eljegyzést?

– Igen.

– De miért?

– Mert nem szeret.

– És ezt miből gondolod?

– Meg is mondom, hogy miből – felelte Myra szenvedélyesen. – Megmondta Lord Emsworthnek, hogy kicsoda, pedig tudta, hogy Lord Emsworth tovább fogja adni Lady Constance-nek, Lady Constance pedig azonnal ki fogja rúgni innen. Azt kérdezed, hogy miért csinálta ezt? Mert így meglesz az ürügye, hogy elmenjen mellőlem. Szerintem van valakije Kelet-Bottletonban.

Lord Ickenham szigorúan megpödörte bajuszát. Élete során gyakran hallgatott végig türelemmel olyan embereket, akik zöldségeket beszéltek, de most nem volt türelmes hangulatban.

– Myra – mondta –, neked orvossal kéne megnézetned a fejedet.

– Ó, igazán?

– Nem volna ablakon kidobott pénz. Biztosíthatlak, hogy ha az összes lány Kelet-Bottletonból összegyűlne, és eljárná előtte a hétfátyoltáncot, Bill Bailey rájuk sem pillantana. Azért fedte fel kilétét Lord Emsworth előtt, mert a lelkiismerete nem hagyta, hogy másként cselekedjék. Elkerülhetetlen volt ez a leleplezés, hogy hihetővé tegye a Briggs-féle aljas cselszövés történetét, és ő nem számolgatta, hogy mibe fog ez kerülni neki. Tudta, hogy katasztrófa és végromlás következik majd, de nem volt hajlandó megengedni, hogy ezt a derék embert megfosszák disznajától. Meg kéne hajolnod a fiú sziklaszilárd becsületessége előtt, ahelyett, hogy eljegyzéseket bontogatnál fel. Mindig is az volt az elvem, hogy az ember a szebbik nem tagjaival való társalgásban válogassa meg szavait, ha azt akarja, hogy lovagiasnak tartsák, mégsem állhatom meg, hogy megmondjam neked, kicsi M. Schoonmaker, hogy féleszű módjára viselkedtél.

Myra úgy nézte a bogarat, mintha azt fontolgatná, vajon rúgjon-e belé még egyet, de ettől felkapta a fejét.

– Szerinted ez volt az oka?

– Hát persze.

– Nem arról volt szó, hogy kapva kapott az alkalmon, csak hogy elhagyhasson?

– Persze hogy nem. Én mondom neked, Bill Bailey a legmakulátlanabb lovag, akit hetedhét országban csak találni lehet. Olyan makulátlan, mint a pinty.

Mély sóhaj szakadt fel Myra Schoonmaker kebeléből. Lord Ickenham ékesszólása végre meggyőzte.

– Féleszű – mondta —, ez a helyes kifejezés. Fred bácsi, én rettenetes bolondot csináltam magamból.

– Pontosan ezt mondom én is.

– Nem Billről van szó. Azt egy perc alatt helyre tudom hozni. De épp az előbb azt mondtam Archie Gilpinnek, hogy feleségül megyek hozzá.

– Semmi rossz nincs abban, ha a házasodási terveidet megosztod Archie Gilpinnel. Lehet, hogy még nászajándékot is küld.

– Ne légy már olyan ostoba, Fred bácsi! Azt mondtam Archie-nak, hogy hozzá megyek feleségül!

– Hozzá?

– Igen, hozzá.

– Hát az eszem megáll! Mi az ördög vitt rá, hogy ilyet mondj?

– Azt hiszem, csak afféle gesztus volt. Ilyesmiket írtak az értesítőmbe Miss Spence iskolájában. „Gyakran meggondolatlanul cselekszik”, azt szokták mondani rólam.

Elkeseredett volt a hangja. Az Archie-val folytatott rövid, de végzetes beszélgetés óta egyfolytában az a kényelmetlen balsejtelem munkált benne, hogy elhamarkodottan elindított valamit, és sokat adna azért, hogy megállíthassa. Érzéseit némiképp annak az embernek az idegességéhez hasonlíthatnánk, aki a hullámvasúton ülve érzi, hogy a kocsi egyre gyorsul alatta, és már késő kiszállni.

Archie Gilpin még csak nem is tetszett neki valami nagyon. Rendes fiú a maga módján, kellemes partner a sétához vagy a teniszhez, de egészen addig, míg ez a szörnyűség meg nem történt, tökéletesen elfelejthető volt, akárcsak valami ismeretlen anyag, amely valahol szanaszét hever. Most meg eljegyezte magát vele, a hír megjelenik a Times-ban, Lady Constance elmondja majd, hogy a papa mennyire fog ennek örülni, meg hogy milyen értelmes volt, amikor végre belátta, hogy az a másik ügy csak nevetséges eltévelyedés volt, és semmi értelmét nem látta az életnek. Nagy kedve lett volna lemenni a tóhoz, és azt mondani a Gyülekezet egyik Gyermekének, hogy ha akar egy shillinget keresni, fogja meg a fejét, és addig nyomja a víz alá, amíg ki nem huny az élet szikrája.

– Jaj, Fred bácsi! – mondta.

– Ugyan, ugyan! – felelte Lord Ickenham.

– Jaj, Fred bácsi!

– Ne beszélj, sírj csak. Nincs semmi, ami annál jobbat tenne.

– Most mit csináljak?

– Bontsd fel, természetesen. Mi mást tennél? Mondd meg neki, hogy örültél az ismeretségnek, és nyomd a kezébe a kalapját.

– De hát azt nem tudom megtenni.

– Butaság. Rém egyszerű szóba hozni. Sétálsz vele a holdfényben. Ő valami olyasmit mond, hogy milyen csodálatos lesz, ha majd berendezkedik veled a kicsi fészekben, erre te azt mondod: „Ó, el is felejtettem szólni neked. Az a dolog ugrott.” Mire ő: „Micsoda?” Mire te: „Jól hallottad.” Mire ő elvörösödik, és elutazik Afrikába.

– Én meg New Yorkba.

– Miért épp New Yorkba?

– Mert oda fognak szégyenszemre visszazsuppolni, ha kiderül, hogy felbontottam az eljegyzést egy herceg unokaöccsével.

– Ne mondd, hogy Jimmy kőszívű atya!

– Ettől kőszívűvé válna. A brit arisztokraták a gyengéje. Elképesztő módon tiszteli őket.

– Nem hibáztatom ezért. Mi vagyunk a föld sója.

– Ragaszkodni fog ahhoz, hogy hazavitessen, és soha többé nem láthatom az én angyalomat, mert nem lesz pénze útiköltségre New Yorkig.

Lord Ickenham eltöprengett. Ezt a bonyodalmat számításon kívül hagyta.

– Értem. Látom már a nehézséget.

– Én is.

– Ez új gondolatfolyamot indít meg. Jobb, ha rám bízod az egészet.

– Nem tudom, mit tehetnél.

– Meggondolatlanság egy Ickenhamnek ilyet mondani. Mint egyszer egy barátomnak megjegyeztem, az efféle helyzetek mindig a legjobbat hozzák ki belőlem. Márpedig Ickenham ötödik grófjából, a jó öreg Frederick Altamont Cornwallis Twistletonból a legjobb, az aztán már tényleg nem semmi.

NYOLCADIK FEJEZET

1

Ha az ember a Fleet Streetről befordul a folyó felé vezető egyik mellékutcába, egy hatalmas épület előtt találja magát, amely egyszerre emlékeztet megyei börtönre és kekszgyártó üzemre. Ez a Tilbury Palota, a Mammut Kiadóvállalat otthona, a nyüzsgő méhkas, amelyben dolgozók raja robotol éjt nappallá téve, hogy olvasnivalót termeljen a tömegek számára. Lord Tilbury számos napi és hetilapja nem egyszerűen Isten csapása, mint sokan gondolják: szántszándékkal állítják elő őket.

Az épületnek rengeteg ablaka van, ezek közül ügyet se vessünk az alsó két emeleten elhelyezkedőkre – nincs azok mögött semmi érdekes, csak lapszerkesztők meg ilyenek. Összpontosítsuk figyelmünket a harmadik emelet középső három ablakára. Ezek Lord Tilbury magánirodájához tartoznak; van esély rá, hogy ha várakozunk, őt magát is megpillanthatjuk, amint kihajol friss levegőt szippantani; ez minden városnéző séta megkoronázása lehet.

Ezen a délelőttön azonban balszerencsénk lett volna, mert Lord Tilbury mozdulatlanul ült íróasztalánál. Ott ült már egy idő óta. Száz levelet kellett volna lediktálnia Millicent Rigbynek, a titkárnőjének, ám Millicent ott maradt a külső szobában, megdiktálatlanul. Egy tucat szerkesztővel kellett volna beszélnie, de ezek mind maradtak, ahol voltak, megbeszéletlenül.

Lord Tilbury mélyen elmerült gondolataiban, és ha valaki látta volna, okvetlenül azt kérdezi magában: ugyan miféle gond nyomaszthatja ezt a gigászi elmét? Megeshetett volna, hogy éppen nyilatkozatot fogalmaz, amely megreszketteti a kancelláriát, vagy a kabinetben tapasztalható széthúzás ügyében követendő eljárások közül választja ki a leginkább célravezetőt, sőt – mivel személyes érdeklődést tanúsított minden kiadványa iránt – e percekben módosít a Csemetéink című lap szerkesztési politikáján; ez az orgánum rendkívül sokat tett a brit óvodák gondolatformálásáért. A valóságban Lord Tilbury Blandings Császárnőjén morfondírozott.

Minden sikeres ember életében van valami apróság, amiben hiányt szenved. Lord Tilbury számára adott volt a vagyon, adott volt a hatalom, és adott volt a megnyugtató tudat, hogy – mivel olyan emberek igényeit elégíti ki, akik tizenkét éves korukban megrekedtek a szellemi fejlődésben – mindezeket az idők végezetéig évezheti; viszont nem volt az övé Blandings Császárnője, márpedig amióta csak találkozott a kocák nemének díszével, szünet nélkül arra vágyott, hogy őt is besorolhassa buckinghamshire-i sertéstenyészetébe. A disznócentrikus emberek mind így reagáltak, ha csak egyetlen röpke pillantást vetettek is a Császárnőre. Jöttek, láttak, levegő után kapkodtak, és mindörökre boldogtalanul távoztak, életük ettől kezdve merő sóvárgás volt, mint az oly halandóé, ki álmában istennők csókját érezé.

Sötét gondolatait a telefon csörgése szakította meg. Rosszkedvűen emelte fel a hallgatót.

– Hő! – ordította fülébe egy hang, és ő minden nehézség nélkül felismerte a hang gazdáját. Széles ismeretségi körrel rendelkezett, de ebből Dunstable hercege volt az egyetlen, aki ezzel az egytagú szóval indította a beszélgetést, oly harsányan ordítva, mint a gyümölcsöskofa, aki friss vérnarancsaira kívánja felhívni a figyelmet. – Te vagy az, Tróger?

Lord Tilbury összeráncolta a homlokát. A régi időkből alig néhány túlélő maradt, aki így szólította. Már a távoli múltban is ízléstelennek tartotta ezt a nevet, és most, hogy közmegbecsülésnek örvendő férfiú lett belőle, még sokkal jobban bosszantotta. A homlokráncolás mellett még fel is fújta magát. Alacsony, köpcös ember volt, aki ingerlés hatására hamar felfuvalkodott.

– Itt Lord Tilbury beszél – mondta kurtán, külön nyomatékot adva a névnek. – Nos?

– Mi van? – harsogta a herceg. A jobb fülére kissé nagyot hallott.

– Nos?

– Beszélj hangosabban, Tróger. Ne motyogj.

Lord Tilbury feljebb emelte hangját; már majdnem úgy ordított, mint a herceg.

– Azt mondtam: „Nos?”!

– Nos?

– Igen.

– Ilyet csak a hülyék mondanak – mondta a herceg, és Lord Tilbury homlokán elmélyültek a ráncok.

– Mi van, Dunstable?

– He?

– Mi van?

– Mivel van mi?

– Mit akarsz? – csikorogta Lord Tilbury, és úgy markolta a telefont, mint aki mindjárt lecsapja.

– Nem én akarom – bömbölte a herceg –, hanem te. Nálam van a disznó.

– Mi?

– Mi?

Lord Tilbury nem felelt. Megmerevedve ült székében, és olyan benyomást keltett, mint egy mesealak, akire a helybeli varázsló rábocsátotta varázserejét. Hallgatása sértette a herceget, aki sosem tartozott a türelmes emberek táborába.

– Ott vagy még, Tróger? – mennydörögte; Lord Tilbury úgy érezte, vége a dobhártyájának.

– Itt, itt, itt – felelte, pár pillanatra eltartva magától a kagylót, hogy fülét megmasszírozhassa.

– Akkor mi az Isten haragjáért nem szólsz bele?

– Elállt a szavam.

– Mi?

– Alig tudtam elhinni. Valóban meggyőzted Emsworth, hogy adja el neked Blandings Császárnőjét?

– Megállapodásra jutottunk. Áll még az ajánlatod?

– Persze, persze.
– Kétezer, kápé?
– Hogyne.
– Mi?
– Azt mondtam: hogyne.
– Akkor gyere, és vidd az állatot.
– Rendben. Máris…

Lord Tilbury elhallgatott. Eszébe jutott, mennyi levelet kellett volna lediktálnia Millicent Rigbynek. Megteheti, hogy ennyire hanyag legyen? Egyszerre eszébe jutott a megoldás. Magával viszi Millicent Rigbyt is. Csöngetett. Belépett a titkárnő.

– Hol lakik, Miss Rigby?
– Shepherd Marketben, Lord Tilbury.
– Fogjon egy taxit, menjen haza, és csomagoljon be egy éjszakára, aztán jöjjön vissza. Elutazunk Shropshire-be. – Beleszólt a telefonba. – Ott vagy még, Dunstable?

A vonal túlsó végén mintha egy lőszerraktár robbant volna fel.

– Te hol vagy, a nyavalya törjön ki?! Mi bajod? Egy szót se lehet belőled kihúzni.
– A titkárnőmmel beszéltem.
– Hát ne vele beszélj. Tudod te, mibe kerül egy ilyen interurbán?
– Bocsánat. Azonnal kocsiba ülök, és indulok. Hol találkozhatunk? A kastélyba nem akarok kimenni.
– Maradj az Emsworth Címer fogadóban. Odamegyek.
– Várni foglak.
– Mi van?
– Azt mondtam: várni foglak!
– Mi van?

Lord Tilbury a fogát csikorgatta. Kiizzadt, és a kimerültség kínozta. Dunstable herceg telefonálási technikája gyakran tett ilyen hatást az emberekre.

2

Lavender Briggs a Paddingtonon a fél egykor induló vonatra szállt fel. Lába nem sokkal négy után érintette a Market Blandings-i állomás peronját.

A nap meleg volt, a vonat zsúfolt, az utazás kissé fárasztó, de Lavender Briggs a csöndes elégedettség állapotában leledzett. Élvezte a fővárosba tett látogatás minden percét. Letétbe helyezte a herceg csekkjét. Lelkes barátainak egy csoportjával ebédelt az Eltiport Százszorszépben (a vendéglő, amelynek lelke van), és az étkezés után mindannyian megtekintették a Lángoló Ifjúság Csoportközpont bemutatóját, azt a fajta avantgarde előadást, amelyben főtt káposzta szaga úszik át a rivaldán, és a kis keménykalaposról kiderül, hogy ő az Isten. Abban is bízott, hogy mire újra találkoznak, Cuthbert Bailey tiszteletes úr elhatározza magát: inkább vállalja Lord Emsworth disznajának eltulajdonítását, mint a lelepleződést. Úgy érezte, hogy ünnepelnie kell, és erre egy csésze tea volna alkalmas, ezért hát az Emsworth Címer felé tartott. Market Blandingsben voltak egyéb vendéglátó intézmények is – nem felejthető ki a Lúd és Gúnár, A Vidám Krikettezők, a Búzakéve, a Kocsispihenő, a Bogár és Eke valamint a Gondűző –, azonban az Emsworth Címer volt az egyetlen, ahová egy hölgy betérhetett egy csésze finom teára vajas pirítóssal és teasüteménnyel. A többi létesítmény inkább a George Cyril Wellbelovedhoz hasonló vendégek látogatására számított, és sörben gondolkodott.

Az Emsworth Címerhez ráadásul tágas kerthelyiség is tartozott, ez volt Market Blandings egyik fő nevezetessége. Rusztikus asztalok álltak benne, és lement egészen a folyóig; kevés olyan asztala volt, amelyet ne védett volna egy-egy terebélyes fa vagy bokor árnyéka. Lavender Briggs olyan asztalt választott magának, amelyet sűrű levélzet takart el a tekintetek elől; azért választotta ezt, mert tökéletes zavartalanságra vágyott, hogy végiggondolhassa dolgainak kedvező állását. A kert egyéb területein az ember gondolatait sűrűn megzavarhatták a felhevült anyák, akik figyelmeztették Wilfredet, hogy ne nyúzza tovább Katie-t, vagy óva intették Percivalt, hogy továbbra is pofákat vágjon Jane-re.

Végzett már a süteménnyel és a pirítóssal, és éppen a harmadik csésze teáját kortyolgatta, amikor a bokor mögött, a szomszédos asztalnál megszólalt egy hang. Csak annyit mondott „Két sört!”, de a titkárnő már ennyitől is megdermedt székében; valami hatodik érzék azt súgta neki, hogy ha fülel, érdekes dolgokat hallhat. A herceg hangja volt ugyanis, ami fölverte a délután csendjét, és a herceget csupán egyetlen dolog hozhatta ide, Market Blandingsbe: titkos találkozó a rejtélyes ismeretlennel, aki hajlandó kétezer fontot fizetni Lord Emsworth páratlan sertésének tulajdonlásáért.

Egy perc múlva megszólalt egy másik hang, és ha Lavender Briggs az előbb megdermedt, most megdermedt kétszeresen is. A szavak elhanyagolhatók voltak, valami olyasmiről szóltak, hogy milyen meleg van aznap, de ennyi is elég volt ahhoz, hogy felismerje korábbi munkáltatóját, a Mammut Kiadóvállalat fejét, Lord Tilburyt. Túl sok diktálást hallott ezekről a magasztos ajkakról ahhoz, hogy helye maradjon a félreértésnek.

Mozdulatlanul ült a széken, és – a herceg erőteljes kifejezésével – hegyezte a fülét.

3

A bokor túloldalán egy darabig parttalanul kanyargott a beszélgetés. Amíg a pincér minden percben megjelenhet a sörökkel, a komoly megbeszélnivalóval összeülő férfiak nem vágnak azonnal a dolgok közepébe, inkább apróságokról cserélnek eszmét. Lord Tilbury elismételte, hogy meleg van, és a herceg egyetértett vele. A herceg hozzátette, hogy

Londonban még melegebb van, mire Lord Tilbury azt felelte, hogy bizony, sokkal melegebb. A herceg ezután kifejtette, hogy őt nem is annyira a hőség zavarja, mint a párásság, és Lord Tilbury beismerte, hogy ő is a párásság miatt szenved. Aztán megérkezett a sör, és a herceg hangos horkantással rávetette magát. Feltehetőleg nem tanúsított úri mértéktartást, amit az ember egy sörözö hercegtől elvár, mert Lord Tilbury azt mondta:

– Úgy látom, szomjas vagy. Gyalog jöttél a kastélyból?

– Nem, valaki behozott kocsival. Mázli. Meleg van.

– Igen, nagyon meleg van.

– Párás is.

– Nagyon párás.

– Nem bírom a párásságot.

– Én sem.

Az intellektuális közléseket csend követte. A csendet végül a herceg hangos kuncogása törte meg.

– Hm? – szólt Lord Tilbury.

– Mi van? – így a herceg. – Beszélj hangosan, Tróger.

– Csak azt kérdeztem, min mulatsz – mondta Lord Tilbury fagyosan. – És légy szíves, ne nevezz Trógernek. Még meghallhatják.

– Hadd hallják.

– Mi a fenén vihogsz? – kérdezte Lord Tilbury, amikor az első kuncogást követte a második. Soha nem szerette Dunstable hercegét; úgy érezte, hogy egy fárasztó utazás után az ő társaságát elviselni, ez még Blandings Császárnőjéért is súlyos fizetség.

A herceg nem olyan ember volt, aki magánügyeit boldog-boldogtalannak az orrára köti; máskor, más körülmények között kikérte volna magának, hogy kifaggassa őt holmi Tróger Pyke, vagy Lord Tilbury, ahogy mostanában nevezi magát. Nem bízott ezekben a zsurnalisztákban. Az ember a legbizalmasabban elmond nekik valamit, és mire észbe kap, már ott áll az egész kiteregetve a pletykarovatban, tenyérnyi szalagcímmel, esetleg még egy fotóval is kiegészítve, amelyen az ember úgy néz ki, mint egy olyan személy, akit a rendőrség keres a Dover Street-i rablással kapcsolatban.

Csakhogy mostanra már kellemesen eltelt az Emsworth Címer sörével, és aki kipróbálta már, az tudja: az Emsworth Címer gazdája, G. Ovens által házilag főzött seritalnak oldó, lágyító hatása van. Hogy G. Ovens mit tesz a sörbe, az az ő és a Teremtő titka marad, de a legzárkózottabb emberen is varázslatosan működik. Az elixírből egy korsónyi lötyögött a bendőjében; a herceg úgy ítélte meg, hogy gorombaság volna, ha e rokon lélekkel nem osztaná meg örömét.

– Jól kibabráltam azzal a rémes nőszeméllyel – mondta.

– Lady Constance-ről beszélsz? – kérdezte Lord Tilbury, mert számára ez a megfejtés tűnt logikusnak. A blandingsi kastélyban tett látogatása rövid volt ugyan, de azalatt is sikerült alaposan megismerkednie a háziasszonnyal.

– Nem, nem Connie-val. Connie-val nincs semmi bajom. Kicsit hülye, de jólelkű. Emsworth titkárnőjéről beszélek, egy rettenetes perszónáról. Briggs a neve. Lavender Briggs – tette hozzá a herceg, mintha ez fokozná a szóban forgó személy rettenetességét.

Lord Tilbury agyának mély rétegeiben megmozdult valami.

– Lavender Briggs? Volt egy Briggs nevű titkárnőm, és úgy rémlik, mintha hallottam volna, hogy valaki Lavendernek szólítja.

– Randa egy név.

– És nagyon nem illik az ilyen nőhöz, ha egyáltalán ugyanarról a nőről beszélünk. Magas és nyársat nyelt?

– Nagyon.

– Csontkeretes szemüveg?

– Ha úgy hívják.

– Hatalmas lába van?

– Óriási.

– A haja, mint a hínár?

– Pont mint a hínár. És egyfolytában hülyeségeket beszél, mindenféle szikkadt választ emleget.

– Azt még nem hallottam tőle, de a személyleírás alapján ugyanaz a nő. Kirúgtam.

– Jobbat nem is tehettél volna.

– Úgy tudott rám nézni, mint egy hernyóra, és gyakran felhúzta az orrát. Nem tűröm az ilyesmit. Ami a munkáját illeti, kitűnő titkárnő volt, de megmondtam neki, hogy távoznia kell. Szóval most Emsworthnél van? Részvétem. De mit is mondtál… öööö… hogy kibabráltál vele? Hogyan?

– Hosszú. Megpróbált ötszáz fontot kivasalni belőlem.

Lord Tilbury egy pillanatra zavarba jött. Aztán megértette. Gyorsan vágott az esze.

– Házassági ígéret megszegése, mi? Fura, hogy ilyen visszataszító nőhöz vonzódtál, mint ez a Lavender Briggs. Ha csak a szemüvegét vesszük, az ember azt gondolná, hogy… Persze az ilyen hirtelen érzelemrohamokra nincs magyarázat, bár az ember azt gondolná, hogy a te korodban már több eszed lehetne. Nincs bolondabb, mint a vén bolond, ahogy mondani szokták. Nos, ha a nő bizonyítani tudja, hogy megszegted az ígéretedet, ha például levelek vannak a birtokában, akkor, azt hiszem, olcsón megúsztad, és ez értékes tanulság lesz számodra.

G. Ovens házilag főzött söréről még egyet el kell mondani. Ha az ember tartósítani szeretné az ital hatását, az egész emberiség iránt táplált szeretetet, akkor folyamatosan kell innia. A herceg csupán egyetlen korsóval fogyasztott belőle, ezért nem volt képes tovább táplálni önmagában az érzést, hogy Lord Tilbury hűséges barát, aki előtt nincsenek titkai. Heves ellenszenvet érzett iránta; el sem tudta képzelni, hogyan adományozhatott a kegyes uralkodó báróságot ilyen

alaknak. Akkora horkantással zúzta szét a kerthelyiség csendjét, hogy Lavender Briggs, aki előredőlve fülelt, nehogy egy szót is elszalasszon, kis híján lefordult a székről. Ha Dunstable hercege horkantott, nem fogta vissza magát, hanem beleadott apait-anyait.

– Nem arról volt szó!

– Hát akkor miről?

– Ha tudni akarod, a nő azt állította, hogy szerezni tud két embert, akik elcsórják nekem Emsworth disznaját, én beleegyeztem, ő meg ötszáz fontot követelt a munkáért, méghozzá előre fizetve, úgyhogy adtam neki egy csekket erről az összegről.

– Csak nem?

– Mi az, hogy csak nem? Kevesebbel nem érte volna be.

– Ezek szerint ő volt az, aki kibabrált veled, ha már ennél a kifejezésnél maradunk.

– Ő is ezt hitte, de tévedett. Közvetlenül azután, hogy Emsworth meg én megállapodtunk, amiről meséltem, azonnal felhívtam a bankomat, és letiltottam a csekket. Felhívtam azokat a csibészeket, és megmondtam, hogy puszta kézzel tépem ki a pejslijüket, ha csak egy pennyt is kifizetnek belőle. Szeretném látni a nő arcát, amikor visszalökik neki.

Lord Tilburynek úgy rémlett, mintha valahonnan, talán a mellette álló bokor mögül fuldoklás hangja ütné meg fülét, mintha egy szenvedő lélek hangja volna, de ügyet sem vetett rá. A maga gondolatmenetét követte.

– Tehát nem is kellett fizetned a disznóért?

– Egy vasat sem.

– Akkor adhatnád olcsóbban is.

– Szeretnéd, mi? Hát hadd mondjak valamit, Tróger – mondta a herceg, akit mélyen megsértett a vén bolondokról tett megjegyzés –, közben fölment a disznó ára. Most már háromezer.

– Micsoda?

– Annyi bizony. Háromezer font.

Váratlan csend borult az Emsworth Címer kerthelyiségére. Mintha minden egyszerre elnémult volna a döbbenettől. A madarak abbahagyták dalukat. A pillangók megdermedtek két szárnycsapás között. Az eperlekvárban dorbézoló darazsak megálltak mozdulatlanul, mint aki fényképezkedik. Az általános bénultság Lord Tilburyre is kiterjedt. Nem csekély idő telt el, mire ismét megszólalt. És amikor megszólalt, a hangja rekedt volt, mint az olyan emberé, aki nem hisz a fülének.

– Te viccelsz!

– A fészkes fenét.

– Arra számítasz, hogy háromezer fontot fizetek egy disznóért?

– Ha kell az a rusnya disznó.

– És mi van a megállapodásunkkal?

– Teszek a megállapodásunkra. Ha elfogadod a feltételeimet, a disznó a tied. Ha nem, akkor eladom Emsworthnek. Nem vitás, hogy visszaveszi, bár az ára borsos. És most magadra hagylak, hogy eldöntsd, mit akarsz, Tróger. Nekem aztán tökmindegy, hogyan döntesz — mondta a herceg.

KILENCEDIK FEJEZET

1

Az az ember, aki hatalmas iparágat hozott létre a semmiből, szükségszerűen képes kell legyen gyors döntések meghozatalára; Lord Tilburynek mindmostanáig nem is okozott ez semmi nehézséget. A Fleet Streeten közmondásos volt, milyen mesteri módon kezeli a Mammut Kiadóvállalatnál naponta felmerülő száz és száz problémát.

Most azonban, ahogy ott ült az asztalnál, és a herceg búcsúszavainak dilemmája kettős tőrként járta át szívét, azt érezte, hogy képtelen eldönteni, melyik utat válassza. Erős volt a vágy, hogy a Császárnőt saját zászlaja alá sorolja, de ugyanilyen erős volt benne a viszolygás attól, hogy jelentékeny pénzmennyiségtől megváljon. Ha az a feladat állt előtte, hogy nagy összegű csekk alá írja a nevét, mindig a rosszullét környékezte.

Mérlegelte az érveket és ellenérveket, szembeállította a prókat és kontrákat, amikor árnyék vetült előtte a földre; azt kellett észlelnie, hogy merengését megzavarta egy betolakodó.

Valami nőszemély állt az asztal mellett: egyet-kettőt pislogott, mire fölismerte benne volt titkárnőjét, Lavender Briggst. A nő sötéten méregette őt a csontkeretes szemüvegen keresztül.

Lavender Briggs sötéten tekintett, és erre megvolt minden oka. Nincs az a lány, aki örül, ha meghallja, hogy azt mondják róla: magas és nyársat nyelt, hatalmas lába van, és a haja, mint a hínár – különösen, ha a személyleírást az az információ követi, hogy az ötszáz fontot, amelyre a leíróiroda beindításához oly nagyon számított, elfújta a szél, és nem tér vissza soha többé. Ha nem lett volna üzleti ajánlat a tarsolyában, sohasem süllyedt volna odáig, hogy szóba álljon ezzel az emberrel. Sokkal szívesebben vágta volna fejbe a herceg által ott hagyott söröskorsóval. De ha valaki üzletasszony, nem válogathatja meg üzletfeleit. Úgy kell elfogadnia őket, ahogy az élet hozza.

– Jó napot, Lohd Tilbuhy – mondta hidegen. – Ha volna szíves hám szánni néhány pehcet.

A Mammut Kiadóvállalat feje bárki mással, aki bejelentés nélkül tör rá, kurtán bánt volna el, de Lord Tilbury tudta: ez az a nő, aki hajszál híján leakasztott ötszáz fontot Dunstable hercegéről, és mivel a hercegről az volt a véleménye, ami, a váratlan találkozás okozta meglepetésen túl némi akaratlan tiszteletet is érzett iránta. Túlzás lenne azt állítani, hogy megörült neki, mert zavartalanul akart tovább birkózni az elméjét próbára tevő problémával, de ha Lavender Briggs néhány percet kíván az idejéből, megkaphatja. Lord Tilbury még odáig is elment, hogy hellyel kínálta, amit a titkárnő elfogadott. Ezután pedig, ahogy jó üzletasszonyhoz illik, rögvest a tárgyra tért.

– Hallottam, amit Dunstable hehceg mondott magának – kezdte – Lohd Emswohth sehtésével kapcsolatban. A háromezeh fontos követelés felhábohító. Képtelenség. Almában se vegye fontolóha, hogy elfogadja.

Lord Tilbury azt tapasztalta, hogy egyre melegebb érzéseket táplál ez iránt a lány iránt. Még mindig az volt a véleménye, hogy a haját, a lábát és általános megjelenését jól megválogatott szavakkal írta le, de hát ugye nem lehet mindenki szépségkirálynő, és ő e női együttérzésért cserébe kész volt eltekinteni Miss Briggs fizikai fogyatékosságaitól. Végtére is a szépség csupán felszínes jelenség. Az embernek a másik nem tagjaival kapcsolatban arra kell figyelnie, hogy a szívük a helyén van-e, ahogy Lavender Briggsé kétségkívül a helyén volt. „Felháborító”… „Képtelenség”… Ő maga is pontosan ezeket a kifejezéseket használta volna.

Másfelől viszont úgy látta, hogy a lány megfeledkezik valamiről.

– De nekem kell az a disznó.

– Szeht is fog tenni há.

Lord Tilburyre rátört a megvilágosodás.

– Hát persze! Úgy érti, hogy majd maga… Öööö…

– Elhabolom magának? Pontos-san! Máh megtettem a szükséges előkészületeket, az akció akáh azonnal indulhat.

Lord Tilbury nyomban felismerte a rátermettséget, amint a szeme elé került. Látta, hogy ennek a lánynak nem kenyere a halogatás. Lelkét belső ragyogás hatotta át. Édes volt a tudat, hogy birtokába kerül a Császárnő, de majdnem ugyanolyan édes volt az a gondolat is, hogy – a saját kifejezését használva – kibabrálhat a herceggel.

– Amennyiben – folytatta Lavender Briggs –, a feltételekben megállapodunk. Ötszáz fontot kéhek.

– Úgy érti: később?

– Úgy éhtem: most. Tudom, hogy állandóan magánál hohdja a csekkfüzetét.

Lord Tilbury nyelt egyet. Aztán elmúlt a pillanatnyi hányinger. Azt semmi módon nem lehetett volna elérni, hogy élvezze egy ötszáz fontos csekk kitöltését, de vannak olyan helyzetek, amikor a férfinak össze kell szorítania a fogát, és szembe kell néznie az élet valóságával.

– Hát jó – mondta kicsit rekedten.

– Köszönöm – felelte Lavender Briggs kicsivel később, táskájába téve a papírszeletet. – Most pedig vissza kell téhnem a kastélyba. Lady Constance-nek szüksége lehet hám. Megyek, telefonálok taxiéht.

A telefon, amely által az Emsworth Címer vendégei kapcsolatot teremthettek a taxival (cégtul. Jno. Robinson) a bárban üzemelt. Lavender Briggs arrafelé tartott, és éppen belépett volna, amikor kis híján összeütközött Lord Ickenhammel, aki épp akkor jött ki onnan.

2

Lord Ickenham azért tért be az Emsworth Címer báljába, mert a hőség miatt szerette volna megújítani ismeretségét G. Ovens házilag főzött sörével, amelyről oly sok kellemes emléket őrzött. Lehetséges, sőt valószínűbb lett volna, hogy a teraszon teázik Lady Constance társaságában, de gyengéd lelkű ember volt, és valami azt súgta neki, hogy a háziasszony a

legutóbbi találkozásuk óta szívesebben eltekintene a vele való békés egymás mellett éléstől. Tudta: vannak olyan percek a nők életében, amikor tökéletes Ickenham-mentességre van szükségük.

Megörült Lavender Briggsnek. Könnyen kötött barátságokat, és a kastélyban tett látogatása alatt valami barátságféle támadt kettejük között. A titkárnő legutóbbi tevékenységét helytelenítette ugyan, de meg tudta érteni, és átérezte a hátterében meghúzódó okokat. Széles látókörű ember lévén az volt a véleménye: ha egy lánynak ötszáz fontra van szüksége ahhoz, hogy beindítsa vállalkozását, joga van feszegetni bizonyos határokat, és átmenetileg elfelejteni azt, amit édesanyja szoknyája mellett megtanult. E kegyes gondolatokat gondolva, és tudva, milyen fogadtatás várja a titkárnőt a blandingsi kastélyban, örömmel fogadta a lehetőséget, hogy óva intse Lavender Briggst a visszatéréstől.

– Nicsak, nicsak – mondta. – Már meg is jött?

– Emgen. A tizenkettő-hahmincassal éhkeztem.

– Kíváncsi vagyok, hogy viszonylik az a kettő-tizenötöshöz.

– Tessék?

– Elkalandoztam. Csak arról van szó, hogy az utóbbi időben nagyon dicsérte valaki a kettő-tizenötöst. Jól érezte magát Londonban?

– Kellemes volt, köszönöm.

– Remélem, nem tartom fel. Gondolom, a bárba indult, hogy bekapjon egy kupicával.

– Csak taxiéht akahtam telefonálni, hogy visszavigyen a kastélyba.

– Értem. De én nem tenném. Ismeri az Excelsior című költeményt?

– Gyehmekkohomban olvastam – felelte Lavender Briggs, és undorral összerázkódott. Nem tartozott Longfellow rajongói közé.

– Akkor bizonyára emlékszik, mit mondott az öregember az ifjúnak. „Maradj, maradj – azt mondta –, az orkán tombol ott fölebb, halál les a mély-mély patakban.” Ezt mondja most önnek is egy öreg – pontosabban egy élemedett, de bámulatosan jól konzervált – ember. Kerülje a taxikat. Tartsa magát távol tőlük. Hagyja őket békén. Jobb magának nélkülük.

– Nem éhtem, mihől beszél!

– Sok mindenről nem tud még, Miss Briggs – mondta Lord Ickenham komolyan –, beleértve azt is, hogy egy nagy koromfolt van az orrán.

– Ó, tényleg? — mondta Lavender Briggs, sietve kinyitotta táskáját, és zsebtükröt kapott elő, majd használatba vett egy papír zsebkendőt. – Most máh jobb?

– Gyakorlatilag tökéletes. Bárcsak ugyanezt mondhatnám az ön kastélybeli helyzetéről is.

– Nem éhtem.

– Mindjárt meg fogja érteni. Maga csávába került, Miss Briggs. Lehullt a lepel, föllebbent a fátyol. Kíméletlen napvilág vetült disznólopási terveire. Bill Bailey mindent bevallott.

– Micsoda?

– Bizony, befújta az egészet az FBI-nak. Maga ott követte el a hibát, hogy nem számolt eléggé Bill becsületességével. Ezeknek a papoknak elveik vannak. Cuthbert Bailey tiszteletes elvei közszájon forognak Kelet-Bottleton-szerte. Az ajánlat felháborította, és csak azért nem hányt fittyet a maga átkozott aranyára, mert nem ajánlott neki egy vasat sem. Egyenesen Lord Emsworth elé járult, és kipakolt. Ezért nem javaslom, hogy ilyen könnyedén telefonáljon taxiért. Jno. Robinson aránylag szerény összegért elvinné úti céljához, nem vitás, de vajon mi fogadná ott, ha megérkezik? Lord Emsworth, akiben felkorbácsolódott a szenvedély, és mindkét orrlyukából lángot lövell. Ne áltassa magát azzal, hogy a ház ura „Isten hozta a blandingsi kastélyban” szavakkal várja a küszöbön. Jelenleg inkább kardfogú tigrisre hasonlít, és lehet, hogy darabokat harapna ki a lábszárából. Ritkán láttam embert ennyire begorombulni.

Lavender Briggs álla leesett. Ujjai közül kicsúszott és ugyancsak leesett a táskája is. A földre pottyanva kiszóródott belőle egy púderkompakt, egy zsebkendő, egy fésű, egy rúzs, egy gyufásdoboz, egy szemöldökceruza, egy erszény, benne néhány font készpénzzel, egy apropénztárca pár shillinggel, egy fiola emésztést elősegítő tabletta, Albert Camus egyik könyvének papírkötésű kiadása, valamint a Tilbury-féle csekk. A feltámadt enyhe szélben az utóbbi légi útra kelt, és átlibbent az úttest fölött; nyomában fürgén ott loholt Lord Ickenham. Elcsípte, megnézte, és felvont szemöldökkel visszaadta.

– Magas a disznólopási tarifája – mondta. – Ki ez a Tilbury? Van valami köze a Tilbury Palotához?

Lavender Briggst kemény fából faragták. Hétköznapi nő az ő helyében sírva roskadt volna le, ő azonban csak fölemelte leesett állát, és rendezte arcvonásait.

– Az övé – felelte. – A titkáhnője voltam. Ő Lohd Tilbuhy.

– Ó, hát ő az? Szent ég, mit művel?

– Összetépem a csekkjét.

Lord Ickenham borzadva állította meg a mozdulatot.

– Édes gyermekem, álmában se tegyen ilyet! Arra a pénzre szüksége van a vállalkozáshoz.

– De most máh nem fogadhatom el a pénzét.

– Hogyne fogadhatná! Ragadjon rá, mint az enyv. Úgyis túl sok pénze van, és ez nagyon rosszat tesz neki. Tartsa meg az ötszáz fontot, és tekintse ezt emberbaráti gesztusnak, amelytől különb, mélyebb férfivá válik. Lehet, hogy ez lesz élete fordulópontja. Én magam is elszednék ötszáz fontot Tilburytől, ha tudnám a módját. Kötelességemnek érezném. De ha magának elvei vannak – amire persze semmi oka, hiszen nem lelkész –, tekintse kölcsönnek. Akár még kamatot is fizethet. Persze nem túl sokat. Azzal csak megrontaná. Évente egy ötöst javasolnék, kedves gesztusként egy csokor fehér viola kíséretében. De ezt ráérő idejében maga is kigondolhatja. Jelenleg számomra a probléma ebben a kérdésben mutatkozik meg: hová menjen innen? Úgy vélem, vissza kívánna térni Londonba, de nem esne jól újból felszállnia a zsúfolt vonatra.

Mondok én valamit – lelkesült fel Lord Ickenham. – Autót fogunk bérelni. Én kifizetem, és maga megadja majd, ha beindul a leíróirodája. A fehér violáról meg ne feledkezzen.

– Ó, Lohd Ickenham! – tört ki Lavender Briggs lelke mélyéből. – Hogy maga mennyihe segítőkész!

– Segítséget nyújtani mindig is a legnagyobb örömömre szolgált – felelte Lord Ickenham udvariasan, ahogy szokta.

Lord Ickenham barátságosan integetett a távolodó autó után, majd nekiindult a kastélyhoz vezető, jó három kilométeres gyalogútnak, és közben azt a szelíden melengető elégedettséget érezte, amely a jóakaratú embert fogja el, ha tudja, hogy az igaz ügy szolgálatában megtette a tőle telhetőt. Volt ugyan egy pillanat, amikor őrangyala, aki szeretett határokat szabni, hajlott arra, hogy nehezményezze legutóbbi tevékenységét, és olyanokat suttogott a fülébe, hogy nem kellett volna Lavender Briggsnek segédkezet nyújtani abban, ami az őrangyalok felfogása szerint durva dolog, és gyakorlatilag egyenértékű a rablással, de Lord Ickenhamnél készen állt erre a válasz. Lavender Briggsnek – riposztozott — szüksége van a dohányra, és ha az ember szegény sorsú lánnyal találkozik, akinek szüksége van a dohányra, elsősorban abban kell segítenie, hogy hozzájusson, nem amiatt kell aggályoskodnia, hogy milyen eszközt alkalmaz a cél eléréséhez.

Ez ráadásul – mutatott rá – különleges ügy. Miként La Briggs számára is kifejtette, elengedhetetlen volt, hogy lelki épülése érdekében Lord Tilburyt olykor pofon csapják a bankszámlája révén; ha elmulasztotta volna ezt a lehetőséget spirituális gyarapodásának előmozdítására, a hamis jóság vétkébe esik. Őrangyala, akivel lehetett beszélni, ha az ember alaposan elmagyarázta neki az érveket, bocsánatot kért, és hozzátette, hogy erre nem gondolt. Felejtse el az egészet, kérte az őrangyal.

Az este közeledtével erősen lehűlt a levegő a nyomasztó hőség után, de Lord Ickenham komótos sétatempóban gyalogolt, és időnként meg-megállt, hogy megszemlélje a környék flóráját és faunáját; épp egy rokonszenves külsejű nyuszival nézegették egymást, amikor neszét vette, hogy van, aki nálánál inkább lépést tart a modern kor nyüzsgő rohanásával. Futó lábak dobogása hangzott fel a háta mögött, és egy hang a nevét szólította. Megfordult és meglátta, hogy Dunstable herceg unokaöccse, Archie Gilpin közelít felé elég sok km/óra sebességgel.

Archie fivérét, a költőt, aki a dalnokok szerény jövedelmét hagymaleves árusításával egészítette ki a Leicester Square közelében, Lord Ickenham már régóta ismerte, de Archie-val az étkezéseken kívül alig találkozott. Ennek ellenére szívélyes mosollyal üdvözölte. A fiatalember viselkedése arra utalt, hogy ismét olyan embertársával áll szemben, akinek sürgős szüksége van a tanácsára és javaslataira, s mint mindig, most is kész volt rá, hogy örömmel álljon rendelkezésre. Jótetteit sohasem korlátozta barátainak legszűkebb körére.

– Helló – mondta. – Edzést tart a falubeli sportnapokra?

Archie lihegve lefékezett. Rendkívül csinos fiatalember volt. Pongo a Milton Street-i házasságkötő teremben jóképű fickónak nevezte, de Lord Ickenham most, hogy találkozott vele, úgy ítélte: unokaöccse ezzel a megjelöléssel alábecsülte. Archie magas volt, karcsú és elegáns: olyan, akár egy jobbfajta filmcsillag. Lord Ickenham sajnálattal észlelte, hogy az ő arcára is aggodalom nyomta rá bélyegét, és máris készen állt, hogy az életet derűsebbé tegye számára.

Archie láthatólag zavarban volt. Ujjaival beletúrt a hajába, amely hosszabb volt, mint amilyennek Lord Ickenham a hajakat szerette. Egy fodrásznál tett látogatás a véleménye szerint igencsak jót tett volna ennek a Gilpinnek. A művészek azonban, emlékeztette magát, hagyományosan idegenkednek az ollótól, és azt is el kellett ismernie, hogy a legény legalább barkót nem visel.

– Kérem – mondta Archie, miután kilihegte magát. – Szánna rám egy percet?

– Tucatszám, kedves barátom. Szolgálja ki magát.

– Nem szeretném megzavarni, ha éppen gondolkodik valamin.

– Én mindig gondolkodom valamin, de egy szempillantás alatt ki tudom kapcsolni. Mi volna a baj?

– Elég nagy zűrben vagyok, és Ricky, a bátyám egyszer azt mondta, hogy ha bármifajta zűrbe kerülnék, maga az az ember, aki kihúzhat belőle. Azt mondta, ahogy maga el tudja intézni a dolgokat, azt csak az hiszi el, aki már látta.

Lord Ickenhamnek ugyanolyan jólestek e szavak, mint bárki másnak. Az ember mindig szívesen hallja a hódolók elismerő szavait.

– Talán arra az esetre gondolt, amikor közrejátszottam a hagymalevesstandjához szükséges pénz megszerzésében. Furcsa mód azt sem tudtam, mi az a hagymalevesstand, amíg az unokaöcsém, Pongo el nem magyarázta. Az életem vidéken telt el, és mi, falusiak hamar el tudunk szakadni a fősodortól. Pongo azt mondta: ezek a standok a Piccadilly Circus és a Leicester Square környékén egész éjjel nyitva vannak, és hagymalevest szolgálnak fel a házibulik túlélői számára. Eszményi életformának hangzik. Ricky még mindig jövedelmet húz ebből az üzletágból?

– Ó, hogyne. De elmondhatnám a zűrömet?

Lord Ickenham bocsánatkérőleg csettintett.

– Hát persze. Hogyne. Bocsásson meg. Sajnos mi, vidéki öregurak hajlamosak vagyunk a fecsegésre. Ha beszélni kezdek, bátran állítson le, még akkor is, ha valami újat találnék mondani. Tehát a zűr. Remélem, nem súlyos zűr.

Archie Gilpin ismét hajába túrt. Olyan benyomást keltett, mint akinek kebelét keselyűk marcangolják, és ha hamarosan nem hagyják abba, a haját marokszám fogja kitépni.

– Őrületes zűr. Nem is tudom, mit csináljak. Volt már egyszerre két lány jegyese?

– Emlékezetem szerint nem. Sőt, ha meggondolom, nem is tudok senkiről, aki lett volna, kivéve persze Salamon királyt és némelyik mormon egyházfőt.

– Meg engem.

– Hogyan? Két lánnyal jár jegyben? Fél pillanat, ezt föl kell dolgoznom.

Kis szünet, Lord Ickenham ezalatt mintha fejszámolást végzett volna.

– Nem – mondta végül –, nem értem. Azt tudom, hogy eljegyezte kis barátnőmet, Myra Schoonmakert, de akármilyen alaposan végzem az összeadást, ez mindig egyre jön ki. Biztos, hogy nem tévesztette el valahol az adatokat?

Archie Gilpin szeme szent őrületben földről az égre, égből földre villant, holott ezt inkább bátyjától, a költőtől lehetett volna elvárni.

– Hallgasson ide – mondta. – Nem ülhetnénk le valahol? Ez el fog tartani egy ideig.

– Hát hogyne. Amott a karám kerítésén kellemes ülés eshet. És tartson annyi ideig, ameddig csak tetszik.

A kerítésen üldögélve Archie Gilpin olyan benyomást keltett, mint egy fiatal hindu fakír, aki életében először hever le a hagyományos szöges ágyra, és gondolatait nehezen tudta szavakba foglalni. Többször megköszörülte a torkát, és remegő kézzel ismét összezilálta a haját. Lord Ickenhamet arra a díszvacsora után lámpalázasan szólásra emelkedő emberre emlékeztette, aki hirtelen rájön, hogy teljesen elfelejtette a két ír atyafiról, Patről és Mike-ról szóló viccet, amellyel hallgatóságát nevetőgörcsökbe akarta kergetni.

– Nem is tudom, hol kezdjem.

– Talán az elején, nem gondolja? Gyakran ott a legjobb. Onnan haladjon tovább a közepéig, majd a maga idejében sort keríthet a végére is.

Ez a megközelítés ésszerűnek tűnt Archie Gilpin számára. Kissé le is csillapodott.

– Az öreg Tilburyvel kezdődött. Talán tudja, hogy az öreg Tilbury egyik lapjánál voltam állásban.

– Volt?

– A múlt héten kirúgott.

– Ez sajnálatos. És miért?

– Nem tetszett neki a karikatúra, amit róla rajzoltam.

– Nem kellett volna megmutatnia neki.

– Nem is mutattam éppen. Millicentnek mutattam meg. Gondoltam, jót fog nevetni rajta.

– Millicentnek?

– Tilbury titkárnője. Millicent Rigby. Akivel el voltam jegyezve.

– Akivel el volt jegyezve?

– Igen. Felbontotta az eljegyzést.

– Persze, valóban — mondta Lord Ickenham. – Már emlékszem: Pongo mesélte, hogy találkozott egy ürgével, aki ismert egy pasast, aki ismeri Miss Rigbyt, aki elmondta neki — mármint a pasasnak, nem az ürgének –, hogy felmutatta vőlegényének a piros lapot. Mit követett el, hogy kivívta Miss Rigby neheztelését? Mint mondja, megmutatta neki a karikatúrát, de mivel bántotta meg? Ha jól értelmeztem a szavait, a rajz Tilburyt ábrázolta, nem őt.

Különös morajlás jelezte, hogy Archie Gilpin tompán felhördült. Ahogy a keze újból a hajába mélyedt, Lord Ickenhamnek az jutott eszébe, hogy ha ezt még néhányszor megismétli, mehet ő is a fodrászhoz Shrewsburybe, mint Lady Constance.

– Igen, tudom. Így igaz. De már az előbb el kellett volna mondanom, hogy azt hittem, Tilbury ebédelni ment, ezért fölmentem Millicenthez, és Tilbury irodájában mutattam meg neki. Letettem az íróasztalára, összedugtuk a fejünket, és nézegettük.

– Á! — Lord Ickenham kezdte már érteni. – Tilbury viszont nem volt házon kívül? Visszajött?

– Igen.

– Meglátta a művet?

– Igen.

– Megorrolt?

– Igen.

– És törölte a nevét az alkalmazottak névjegyzékéből?

– Igen. Az volt az első dolga. Később pedig Millicent osztott ki irgalmatlanul: mért voltam olyan barom, hogy odavittem azt a rajzot a vén baldóver irodájába; csak a komplett idióták nem számítanak arra, hogy holtbiztosan be fog toppanni; elment-e a maradék kis eszem is satöbbi, satöbbi… Tudja, milyen az, ha egy lány úgy istenigazából beolvas az embernek. Egyik dolog jött a másik után, ha érti, mire gondolok; nem tartott soká, mire eljutott odáig, hogy felbontja az eljegyzést, és nem akar többé látni ebben az életben, de még a következőben sem. A gyűrűt ugyan nem adta vissza, mert nem adtam neki gyűrűt, de ettől eltekintve eléggé véglegesnek látszott a dolog.

Lord Ickenham hallgatott. Eszébe jutott az a hat alkalom, amikor sok évvel ezelőtt Jane tette vele ugyanezt, és tudta, mit érezhet Archie.

– Értem – szólalt meg végül. – Hát vérzik a szívem magáért, kedves fiatal emberi roncs, de ez összevág azzal, amit az imént megjegyeztem: a menyasszonyainak száma végösszegben nem kettő, hanem egy. Jó, hogy a végére jártunk ennek.

Újabb mély hörgés tört elő Archie Gilpin torkából. A keze fölemelkedett, de Lord Ickenham idejében elkapta.

– Ne tegye – kérte. – Hozzá se érjen. Nekem így tetszik.

– De nem tudja, mi történt épp az imént. Úgy megdöbbentem, hogy egy tollpihével is föl lehetett volna lökni. Az Emsworth Címer előtt mentem el, és találkoztam vele.

– Miss Rigbyvel?

– Igen.

– Talán csak délibáb volt.

– Nem; ott volt a maga testi valójában.

– Mi a csodát keres Market Blandingsben?

– Állítólag Lord Tilbury ideutazott valami okból…

Lord Ickenham bólintott. Tudta, milyen okból.

– …és magával hozta őt is, hogy lediktálhassa a leveleit. Millicent éppen kijött egy kicsit levegőzni, amikor arra mentem, és pont szembetalálkoztunk, a Fő utcán, a jubileumi emlékitatóvályú előtt.

– Drámai!

– Életemben nem lepődtem meg ennyire.

– El tudom képzelni. És milyen volt Miss Rigby? Hűvös, zárkózott, elutasító?

— Csöppet sem. A nyakamba borult. Megbánta, hogy szakított velem. Azt mondta, sajnálja, hogy úgy kiborult, hogy rengeteget sírt, és… és azzal, hogy úgy mondjam, annyi.

— Maga meg kétségkívül a keblére ölelte, igaz?

— Igen, eléggé, sőt jó nagyon, és aztán az egészből az sült ki, hogy megint eljegyeztük egymást.

– Azt nem említette, hogy közben Myra is a jegyese lett?

– Nem, azt tulajdonképpen nem. Valahogy az egész téma nem került szóba.

— Tökéletesen értem. A végösszeg tehát mégiscsak kettő. Teljesen igaza volt, elnézését kérem. Nahát, nahát!

— Nem értem, min vigyorog.

— A szelíd mosoly pontosabb kifejezés volna. Épp azon járt az eszem, milyen hihetetlenül egyszerűek ezek a problémák, ha az ember belegondol. Itt például teljesen nyilvánvaló, hogy mi a teendő. Azonnal meg kell mondania Myrának, hogy ne vegye meg a móringot, és ne kérjen árajánlatot a tortára, mert nem lesz rá szükség.

Archie Gilpin csak azért nem fordult le a kerítésről, mert gyorsan megmarkolta a rudat, amelyen ült. Egy pillanatig úgy látszott, megint beletép a hajába, de aztán csak tátogott, mint egy jóképű tonhal.

— Úgy érti: mondjam meg neki, hogy vége?

– Pontosan. Ezzel sok fölösleges kiadástól megkíméli.

– De hát azt nem tehetem. Ismerjem be, hogy csak azért kértem meg a kezét, mert dühös voltam Millicentre, és valahogy meg akartam mutatni neki, hogy…

– Hogy nem ő az egyetlen hagyma a pörköltben?

– Valahogy úgy. És eléggé meg is könnyebbültem, amikor visszautasított. Úgy éreztem, hajszál híján bár, de megmenekültem. Most viszont, hogy gondolkodott a dolgon, úgy döntött, hogy mégis tetszik neki az ötlet. El sem tudom képzelni, hogy csak úgy odamenjek hozzá és azt mondjam, hogy meggondoltam magam. Az ördögbe is, ez a lépés nincs benne a szabályokban!

– Azt akarja mondani, hogy ha egy Gilpin odaígéri valakinek a kezét, akkor az a kéz oda van ígérve? Elismerésre méltó álláspont, csak az a kár, hogy túl sokszor ígéri oda. Ha viszont attól tart, hogy megszakadna a leány gyönge szíve, emiatt ne feszengjen. Hitelt érdemlően kijelenthetem, hogy ha csak tőle függne, Myra akkor sem lenne a maga felesége, ha esik, ha fúj.

– Akkor meg miért mondott igent?

– Pontosan azért, amiért maga megkérte. Feszültté vált a viszony közte és jegyese között, éppúgy, ahogy maga és Miss Rigby között, és ő valami jelképes gesztust akart tenni. Úgy gondolta, ez majd móresre tanítja az illetőt.

– Tehát van neki jegyese?

– De még milyen! Maga is ismeri. A barátom, Meriwether az.

– Nagy ég! – Archie Gilpin úgy kivirult, mint a júniusi rózsa. – Hát ez csodálatos. Nagy követ vett le a szívemről.

– Részemről a szerencse.

– Most már kezdem érteni. Az ember sosem tudhatja, hányadán áll… de hallgasson csak ide, nem akarok semmit sem… hogy is mondják…

– Elhirtelenkedni?

– Igen, megfontoltan kell cselekednem. Tudja, azon az alapon, hogy eljegyeztem egy milliomos lányát, reményem van arra, hogy kivasaljak ezer fontot Alaric bácsiból.

Lord Ickenham elhúzta a száját.

– Őkegyelmességéből, a gülüszemű Dunstable hercegből? Nem könnyű. Egyenirányított zsebe van, ez egész Angliában köztudomású.

Archie bólintott. Nem kendőzte el önmaga előtt a tényt, hogy aki pénzt próbál elvenni Dunstable hercegétől, az ugyanolyan helyzetben van, mint aki egy türelmetlen természetű farkaskutyától próbálja meg elvenni a csontot.

– Tudom. De az az érzésem, hogy sikerülni fog. Amikor megmondtam neki, hogy eljegyeztem Myrát, szinte emberi volt. Úgy érzem, megérett a helyzet a megvágására, és nekem muszáj szereznem ezer fontot.

– Miért pont annyit?

– Mert ennyit kér Ricky, hogy bevegyen a hagymalevesüzletbe. Fejleszteni akar, tőkére van szüksége. Azt mondta, ha beteszek ezer fontot, kaphatok egyharmad részt a haszonból, ami óriási.

– Igen, Pongótól is ezt hallottam. Az a benyomásom támadt, hogy minden éjjel házibulivendégek sűrű, tömött hada zúdul rá Ricky bárjára, mint bivalycsorda az itatóra.

– Így igaz. A hagymaleves úgy vonzza őket, mint a mágnes. Én ugyan ki nem állhatom azt a kulimászt, de hát az ízlés magánügy. Ahogy én elképzelem, a következő volna a lejátszás – magyarázta Archie mindinkább föllelkesedve. – Egy darabig elvitorlázunk így, ahogy vagyunk: Myra jegyben jár velem, én jegyben járok Myrával, Alaric bácsi pedig a tenyeremből eszik, és felajánlja, hogy kérhetek tőle bármit, beleértve a fele királyságát is. Megkapom az ezer ficcset. Myra lekoptat engem. Én lelépek, elveszem Millicentet, Myra meg hozzámegy ehhez a Meriwetherhez, és mindenki jól jár. Van kérdés?

Lord Ickenham arcán szomorú, szánakozó pillantás jelent meg. Fájt neki, hogy a fekete fagy szerepére kényszerül a fiatalember álmainak kertjében, de nem volt más választása.

– Myra nem koptathatja le magát.

Archie összerezzent. Úgy tűnt neki, hogy ez a kedves öregúr, aki mostanáig értelmesnek mutatkozott, hirtelen

elvesztette a sütnivalóját.

– Miért nem?

– Mert abban a pillanatban, hogy megteszi, azonnal visszatoloncolnák Amerikába, a világ csúfja lenne belőle, és soha többé nem láthatná Bill Baileyt.

– Ki a csoda az a Bill Bailey?

– Ó, elfelejtettem megmondani, ugye? Ez – pontosabban Cuthbert Bailey tiszteletes – Meriwether valódi neve. Rangrejtve jött ide, mert Lady Constance mélyen gyökerező előítélettel viseltetik iránta. Bill nincstelen lelkész, és Lady Constance nem szereti a nincstelen lelkészeket. Myrát azért hozta el Londonból, és azért tartja házi őrizetben a blandingsi kastélyban, hogy erről az útról eltérítse. Ha ő bontja fel az eljegyzést, már mehet is vissza New Yorkba, mire azt mondjuk, fapapucs.

Csend lett. A fény kihunyt az alkonyi égen, és ezzel párhuzamosan Archie Gilpin arcán is. Tekintetét közepes távolságra függesztette a semmiben, és olyan keserű arcot vágott, mint akit a táj látványa egy érzékeny ponton megsebez.

– Rázós helyzet – mondta.

– Elgondolkodtató – helyeselt Lord Ickenham. – Határozottan elgondolkodtató. Időnként meg kell hánynunk-vetnünk elménkben.

TIZEDIK FEJEZET

1

Dunstable hercege nem volt türelmes ember. Ha üzleti természetű ügye volt embertársaival, megkövetelte, hogy ezek az embertársak azonnal mozduljanak rá a témára, és rendszerint gondoskodott is arról, hogy így cselekedjenek. Lord Tilbury és a Császárnő esetében azonban tudta: engedékenyebbnek kell lennie. Megértette, hogy akinek el kell döntenie, akar-e háromezer fontot fizetni egy mégoly kövér disznóért, annak egy kis időre van szüksége, hogy átgondolhassa. Lord Tilbury már három napja visszautazott Londonba, mire a herceg fölvette a telefont, és összekapcsolódván a sajtómágnással, a megszokott módon kezdte a beszélgetést: – Hő!

– Ott vagy, Tróger?

Ha a herceg nem lett volna kissé süket a fél fülére, olyan zajt hallott volna, mint amikor egy gyakorlatlan autóvezető egy régi típusú gépkocsiban sebességet vált. A Mammut Kiadóvállalat tulajdonosa a fogát csikorgatta. Olykor, ha ismerős hangot hall meg az ember, szíve felszökken, mint Wordsworth, a költő szíve, midőn szivárványt látott az égen. Lord Tilbury szíve azonban távolról sem tette ezt. A sajtócézár ellenezte, ha délelőtti munkájában megzavarja egy olyan ember, aki felrúgja a megállapodásokat, és ezer fontot rácsap a disznók árára. Ahogy beleszólt a telefonba, a hangja jeges volt.

– Te vagy az, Dunstable?

– Mi?

– Mondom: te vagy az?

– Persze hogy én. Mit gondoltál, ki vagyok?

– Mit akarsz?

– Mi?

– Mondom: Mit akarsz? Nem érek rá.

– Mi?

– Mondom: Nem érek rá!

– Én sem. Ezernyi dolgom van. Nem fecseghetek veled egész nap. A disznó!

– Mi van vele?

– Elfogadod az ajánlatomat? Ha igen, mondd meg. Tempó, Tróger, tempó!

Lord Tilbury mély lélegzetet vett. Milyen szerencse, gondolta, hogy a sors összehozta azt a találkozást Lavender Briggsszel, és most úgy leteremtheti ezt az embert, ahogy érdemli. Lavender Briggsről nem kapott ugyan hírt, de feltételezte, hogy a blandingsi kastélyban tartózkodik, és az ő érdekében tevékenykedve agyafúrt terveket kohol, s e feltevésben bízva nemleges választ adott. Ez némi időt vett igénybe, mert a „Nem” szó kimondása után még el kellett mondania a hercegnek, hogy mi a véleménye róla, egyesével felsorolva mindazokat a vonásokat, amelyekben jelleme eltért az ideálistól. Hogy joggal nevezte-e a herceget elhízott vén flehósnak, akinek többé egyetlen szavát sem hiszi el, akkor sem, ha egy halom Bibliára esküszik, az vitatható, de miután megtette, sokkal jobban érezte magát, és az eredményesen megvívott harc érzése uralkodott benne akkor is, amikor lecsapta a kagylót, és csengetett Millicent Rigbynek, hogy jöjjön be, mert diktálni akar.

Bárki bármit mondott neki, lett légyen az akár a legválogatottabb gorombaság, a herceget soha semmivel nem lehetett megsérteni. Voltaképpen a kezdeti „Nem” után már nem is figyelt oda. Tudta, hogy csak a szokásos. Amikor letette a telefont, csak az járt a fejében, hogy a Császárnőt így Lord Emsworth fogja visszavásárolni, róla pedig tudta, hogy kész lesz az együttműködésre. Épp őt kereste, amikor a háta mögött felhangzó éles sipítás tudatta vele, hogy a kis George már megint ott van mellette.

– Helló, pupák — mondta George.

– Hányszor mondtam, hogy ne hívj pupáknak?

– Bocs, haver, mindig elfelejtem. Figyelj, rém izgi ez a Myra-ügy, mi?

– He?

– Hát hogy eljegyezték egymást Archie Gilpinnel.

A Lord Tilburyvel folytatott tárgyalás hatására a herceg átmenetileg el is felejtette, hogy unokaöccse eljegyezte egy milliomos egyetlen leányát. Most, hogy erre emlékeztették, sugárzott az örömtől — már amennyire képes volt sugározni —, és azt felelte, hogy ez igencsak pozitív esemény, és nagyon örül neki.

– Myra papája holnap érkezik.

– Tényleg?

– Ha a hó- és szélviszonyok lehetővé teszik, négy óra tízkor ér a Market Blandings-i állomásra. Nagyapa elébe ment Londonba, és nagyon kicsípte magát. Úgy nézett ki, mint egy városi ficsúr.

– Nem ficsúrozhatod le a saját nagyapádat – mondta a herceg; annyira örült ügyei kedvező alakulásának, hogy elmulasztotta a szigorúbb dorgálást. Egy hirtelen eszébe ötlött gondolat hatására elhallgatott, George-nak pedig, aki épp meg akarta kérdezni, hogy akkor kinek a nagyapját ficsúrozhatja le, torkára forrt a szó. – Vajon miért öltözött ki annyira, és miért utazott Londonba ezzel a fickóval találkozni? – kérdezte a herceg. Jól tudta, mennyire gyűlöli vendéglátója a fővárost, és mennyire viszolyog attól, hogy rendes ruhát húzva magára emberi külsőt öltsön.

– Connie néni azt mondta neki, hogy muszáj, mert különben. Nagyapa ki is volt bukva miatta.

A herceg felfújta bajuszát. Szenvedélyesen szerette beleütni az orrát mások dolgaiba; most az a kérdés foglalkoztatta élénken, hogy vajon miért rendez Connie ennek a jenkinek ilyen ünnepélyes fogadtatást. Ez okvetlenül jelent valamit –

mondta magában. Arról nem lehet szó, hogy azért akarja megpuhítani a fickót, mert meg akarja vágni egy kölcsönre, hiszen neki is tetemes magánvagyona van: néhai férjétől, Joseph Keeble-től örökölte, aki jól megszedte magát Keleten; nem lehet más magyarázat, mint az, hogy Lady Constance a hétköznapi barátságnál melegebb érzéseket táplál a pasas iránt, ahogy mondani szokták. Sosem gondolt volna erre, de most eszébe jutott, hogy ha egy nő az íróasztalán tartja egy férfi fényképét, akinek ráadásul olyan a feje, mint egy vöröshagyma, az minden valószínűség szerint érzelmeket jelez, ráadásul mélyeket. Azután volt az az alkalom, amikor a Ritzben melléjük ült az ebédnél. Emlékezett rá, hogy akkor is eléggé összedugták a fejüket. Mire sikerült George-ot leráznia, és elhárítania az invitálást, hogy menjen le a tóhoz a Gyülekezet Gyermekeivel beszélgetni, már biztos volt abban, hogy rábukkant a helyes megfejtésre; neki is indult, hogy megkeresse Lord Ickenhamet, és hangot adjon a tárgyban tett felfedezésének. Nem kedvelte Lord Ickenhamet, de nem volt senki más a közelben, akit bizalmába avathatott volna.

A keresettre a függőágyban talált rá, épp az utóbbi időben fölmerült különféle problémákon törte a fejét. A herceg nem vesztegette az időt azzal, hogy mondandóját hivatalosan felvétesse a napirendre.

– Hé, Ickenham, ez a fickó, aki holnap idejön. Ez a Senkiházy, vagy mi a neve.

– Schoonmaker. Jimmy Schoonmaker.

– Maga ismeri?

– Az egyik legrégibb barátom. Örülök, hogy újra találkozom vele.

– Ezzel valaki más is így van.

– És ki lenne az?

– Hát Connie. Hadd mondok én magának valamit, Ickenham. Tegnap Connie szobájában jártam, körülnéztem, és az íróasztalon ott hevert egy sürgöny. „Azonnal indulok” – ez volt benne, meg egy csomó minden más, amire nem emlékszem. Schoonmaker volt aláírva, nyilván válasz volt egy táviratra, amiben Connie arra kérte, hogy utazzon ide. Erre maga azt kérdezi: vajon miért pedálozik annyira Connie, hogy a pasast idecsábítsa a blandingsi kastélyba?

– Valóban azt kérdezem. Jó, hogy emlékeztet.

– Megmondom én, hogy miért. A napnál világosabb. Azért, mert belehabarodott abba a fickóba. Az íróasztalán tartja a fényképét, pedig olyan a feje, mint egy vöröshagyma. Sürgős táviratokat küldözget neki, hogy azonnal utazzon ide. És ami még ennél is feltűnőbb: ráveszi Emsworthot, hogy vegyen tiszta gallért, és menjen eléje egészen Londonig. Az ördögbe is, ezt még énmiattam se tette meg! Csinálna vajon ekkora cirkuszt, ha nem volna belezavarodva a… Maga menjen innét!

Az utolsó szavakat Beachhez intézte, aki diszkrét köhintéssel a függőágyhoz érkezett.

– Mit akar?

– Őladysége utasított, hogy megtudakoljam őlordságától, volna-e szíves felkeresni őladyságét őladysége lakosztályában, kegyelmes uram – felelte Beach méltósággal. Nem olyan ember volt, akit holmi hercegek megfélemlíthetnek, akármilyen ősz a bajuszuk.

– Beszélni akar vele, mi?

– Úgy van, kegyelmes uram.

– Akkor jobb, ha megy, és megkérdezi, miről van szó, Ickenham. Ne feledje, amit mondtam – sziszegte a herceg. – Sasszemmel figyelje!

Lord Ickenham elgondolkodó arckifejezéssel sétált át a gyepen. Érdekelte ez az új fejlemény. Tudta, milyen irgalmatlan üldöztetésnek van kitéve Lord Emsworth a húga által – a sárgaréz iratkapocsról szóló történet mély nyomokat hagyott benne —, és abban bízott, hogy az ő jelenléte enyhít valamelyest e feszültségen, annak lehetőségét azonban sohasem vette fontolóra, hogy Lady Constance esetleg el is távolítható a színről. Ha Lady Constance összeházasodna James Schoonmakerrel, és elmenne vele Amerikába, ez volna a legnagyobb esemény Lord Emsworth életében azóta, hogy kisebbik fia, Frederick átköltözött a New York államban Long Island Citybe, és a Donaldson-féle Ebek Öröme Kutyakeksz Kft. beltagja lett. Nincs hathatósabb módja az emberi boldogság megteremtésének, mint az, ha egy szelíd embert megszabadítunk egy olyan húgtól, aki azt mondogatja neki: „De Clarence!”, és az életet úgy általában a Tamás bátya kunyhója filmváltozatának tekinti, amelyben ő maga játssza Simon Legree szerepét, fivére pedig Tamás bátyát alakítja.

A románchoz persze ketten kellenek, és James Schoonmaker hozzáállását még nem ismerte, de azt, ahogy régi barátja a lady táviratára reagált, Lord Ickenham határozottan ígéretesnek tartotta. Ha valaki olyan helyzetben van, mint Jimmy: a pénzvilág fejedelme, aki nyakig merül a nagy üzletekbe, szinte minden pillanatát lefoglalja a földimogyoró piac ellenőrzése, vagy mi, akkor nem hagy ott csapot-papot, és nem szeli át hanyatt-homlok az Atlanti-óceánt, hacsak a túlsó parton nem várja valami különlegesen vonzó dolog. Célirányos volna – gondolta Lord Ickenham – Jimmy megérkezésekor elébe menni a Market Blandings-i állomásra, sietve betuszkolni az Emsworth Címerbe, és csordultig teletölteni G. Ovens házi főzésű sörével. Ha meglágyítja e csodálatos nedű, több mint valószínű, hogy félreteszi minden tartózkodását, kitárulkozik, és – ahogy George Cyril Wellbeloved mondaná – kajakra megropogtatja régi cimboráját.

Lady Constance az íróasztalánál foglalt helyet, ujjaival dobolt a felületen; Lord Ickenhamnek az a benyomása támadt, mintha az idő visszafordult volna röppályáján, és ő megint a régi óvó nénijével ülne szemközt. Akkoriban az képezte az élet nagy kérdését, hogy vajon az óvó néni rákoppint-e a körmére a vonalzóval; most némi megkönnyebbüléssel észlelte, hogy vendéglátója keze ügyében csupán egy kis elefántcsont papírvágó kés hever az asztalon.

Lady Constance nem volt szívélyes. Úgy viselkedett, mint akit az Ickenhamek hidegen hagynak. Ennek ellenére mutatós asszony volt, az a fajta, aki a Schoonmaker-kebelben szikrát képes gyújtani.

– Kérem, üljön le, Lord Ickenham.

A férfi helyet foglalt, Lady Constance néhány pillanatig hallgatott. Mintha a szavakat kereste volna. Kisvártatva azonban – mivel ő nem olyan asszony volt, aki sokat tétovázik, ha mondanivalója van, még akkor sem, ha mondanivalója zavarba ejtő – rákezdte.

– Myra apja holnap érkezik, Lord Ickenham.

– Hallottam róla. Épp az előbb mondtam Dunstable-nek, mennyire örülök, hogy ennyi év után újra láthatom.

Lady Constance finom homlokráncolása jelezte, hogy nem érdeklik a lord érzelmei.

– Kíváncsi vagyok, vajon meghízott-e Jimmy. Amikor legutóbb láttam, már kezdett kissé dudorodni. Sosem számolta a kalóriákat.

Lady Constance-nek – mondta a homlokránc – Mr. Schoonmaker terjedelmét sincs kedve megvitatni.

– Azért utazik ide, mert megkértem rá. Sürgős táviratot küldtem neki.

– Miután volt az a kis beszélgetésünk?

– Igen – felelte Lady Constance összerázkódva, mert eszébe jutott az a kis beszélgetés. – Az ő kezébe akarom letenni az egész ügyet, és azt fogom tanácsolni neki, hogy Myrát haladéktalanul vigye vissza Amerikába.

– Értem. Ezt már meg is mondta?

– Nem, még nem, és rendkívül fontosnak tartom, hogy Mr. Schoonmaker ne szerezzen tudomást erről a… szerelmi kapcsolatról. Nehéz volna elmagyarázni, miért hagytam, hogy Mr. Bailey itt tartózkodjék a kastélyban.

– Roppant nehéz. Az ember szinte látja, ahogy Jimmy felvonja a szemöldökét.

– Másrészt viszont meg kell indokolnom, miért küldtem a táviratot, és azért kérettem önt ide, Lord Ickenham, hogy megkérdezzem, van-e erre valamilyen javaslata.

Hátradőlt a karosszékben, mereven tartva minden tagját.

Lord Ickenham sugárzó arccal nézett rá, és jóságos mosolya úgy hatott Lady Constance-re, mint egy ütés a rekeszizmára. Szerfölött feszült idegállapotban volt, semmit sem kívánt volna kevésbé, mint hogy az az ember mosolyogjon rá, akinek a puszta jelenléte is a legnemesebb érzéseiben sértette meg.

– Drága Lady Constance – mondta Lord Ickenham könnyedén –, a dolog egyszerű. A megoldás teljesen friss, szinte még meleg. Azt fogja mondani Jimmynek, hogy a leánya eljegyezte magát Archie Gilpinnel, és ön azt akarta, hogy Jimmy adja atyai áldását. Természetes dolog ilyet kívánni egy szerető atyától. Talán komolyan meg is bántódott volna, ha ön elmulasztja, hogy sürgönyözzön neki. Azt hiszem, ez áthidalja a nehézséget.

Lady Constance fellélegzett. A véleménye jottányit sem változott ezzel az emberrel kapcsolatban; még mindig közellenségnek tartotta, a kastélybeli jelenlétét a tiszta környezet beszennyezésének, de igazságosan elismerte azt is, hogy bármennyire sötét a jelleme, bármennyire utálatos az a sugárzó mosolya, Lord Ickenham mindenre tudja a megoldást.

2

A tizenegy-negyvenötös paddingtoni vonat (első megálló: Swindon) begördült a Market Blandings-i állomásra, és Lord Emsworth szállt ki belőle, nyomában pedig James R. Schoonmaker (Park Avenue, New York, valamint The Dunes villa, Westhampton, Long Island).

Amerikai üzletember mindenféle méretben létezik az apró és töpörödött változattól egészen a hatalmas, termetes kivitelig. Mr. Schoonmaker az utóbbi fajtához tartozott. Ötvenes éveinek vége felé járó ember volt, hatalmas fejét, jóvágású arcát körülbelül középtájon teknőchéj keretes szemüveg osztotta ketté. Ifjúkorában amerikai futballista volt, és még ma is képesnek látszott arra, hogy meghátrálásra késztesse a védőket, bár ma már nem annyira a vadbikáéra emlékeztető rohammal, mint inkább tiszteletet parancsoló tekintetével félemlítette volna meg az ellenfelet.

Amikor kiszállt a vonatból, magán viselte az olyan ember félreismerhetetlen jegyeit, aki hosszabb vasúti utazást tett Lord Emsworth társaságában, de hirtelen földerült, amikor megpillantotta a peronon álló szikár alakot. Hitetlenkedve bámult reá.

– Freddie! Nahát, megáll az eszem!

– Helló, Jimmy.

– Te itt?

– Bizony.

– Nahát, nahát! – mondta Mr. Schoonmaker.

– Nahát, nahát, nahát! – mondta Lord Ickenham.

– Nahát, nahát, nahát, nahát! – mondta Mr. Schoonmaker.

Lord Emsworth belekotyogott a baráti találkozóba, még mielőtt az a tetőfokára hágott volna. Szeretett volna egy percet sem vesztegetve hálószobája menedékébe jutni, hogy megszabadulhasson végre az öltözéktől, amely egész nap kínozta. Elsősorban a cipő okozott sok kényelmetlenséget.

– Á, jó napot, Ickenham. Itt van a kocsi?

– Odakint rángatja az istrángot.

– Akkor menjünk már, jó?

– Nos, mondhatom – szólt Lord Ickenham – nagyon is megértem, hogy szeretne sürgősen hazakerülni, és fölvenni valami kényelmesebbet…

– Főleg a cipőm…

– Igen tetszetős.

– Mintha kutyaszorítóban lennék.

– Épp ezt mondta az unokaöcsém, Pongo is az agárversenyen, és igaza lett. Bátorság, Emsworth! Gondoljon a kínai nőkre. Ők sem siránkoznak állandóan a szűk cipőjük miatt. De éppen azt akartam mondani, hogy Jimmy meg én jó tizenöt éve nem találkoztunk, jó sok elejtett szálat kell fölvennünk. Arra gondoltam, elviszem az Emsworth Címerbe, hogy bekapjunk egy pohárkával. Bírnál egy pofa sört, Jimmy?

– Aha! – mondta Mr. Schoonmaker, és megnyalta szája szélét.

– Akkor csak huppanjon be a kocsiba, Emsworth, mi majd később hazasétálunk.

Lord Emsworth autóba való behuppanása nem volt egyszerű folyamat, mert hosszú lába ilyen alkalmakkor a polip csápjaihoz hasonló, szinte folyékony halmazállapotot vett fel, de végül sikerült végrehajtania a feladatot, Lord Ickenham pedig régi barátját egy asztalhoz kalauzolta az árnyas kertben, ahol oly sok üzleti megbeszélés zajlott már Lord Tilbury, Dunstable hercege és Lavender Briggs részvételével.

– Á! – mondta Mr. Schoonmaker kicsivel később, leeresztvén az üres korsót.

– Még egyet?

– Azt hiszem, igen – mondta Mr. Schoonmaker azon a kissé megrettent, tiszteletteljes hangon, amely azokra jellemző, akik először kóstolják G. Ovens házi főzésű termékét. Hozzátette még, hogy a sörnek rúgása van. Lord Ickenham helyeselt ehhez, mondván: elég nagyot rúg. Kifejtette, hogy nézete szerint G. Ovens valamilyen erős robbanóanyagot tesz bele, Mr. Schoonmaker pedig egyetértésének adott kifejezést.

Ekkorra már jó néhány elejtett szál felvételére sor került, Lord Ickenham úgy látta, nemsokára szerét ejtheti, hogy a beszélgetést a múltból a jelen felé kormányozza. Bizonyos jelekből arra következtetett, hogy a házi főzésű termék kezdi kifejteni áldásos hatását. Még egy korsó elég lesz, hogy partnerét a bizalmas nyíltság állapotába hozza. Lord Ickenham olykor elbeszélgetett volt George Cyril Wellbeloveddal, még mielőtt Lord Emsworth lángpallossal kiűzte volna a blandingsi édenkertből, és az egyik beszélgetés alkalmával a kanász az Ovens-féle készítmény rejtelmes tulajdonságairól is szót ejtett, nem kevés keserűséggel emlékezve meg arról az esetről, amikor ennek hatása arra késztette, hogy Claude Murphy, a helybeli rendőr előtt hétpecsétes titkokat fedjen fel, pedig később sokért nem adta volna, ha e tudnivalókat megtartotta volna magának.

Megérkezett a második korsó, és Mr. Schoonmaker nagyokat kortyolt. Az utazás fárasztó volt, kiszikkadt tőle a torka. Elismeréssel nézett körül, meglegeltette szemét a sima gyepen, az árnyas lombokon és a közöttük átvillanó, ezüstös folyón.

– Szép ez a hely – mondta.

– És a jelenléted még szebbé teszi, Jimmy – felelte Lord Ickenham udvariasan. – Voltaképp mi szél hozott erre?

– Sürgős táviratot kaptam Lady Constance-től. – Mr. Schoonmakernek szöget ütött a fejébe egy gondolat. – Remélem, nem Mike került bajba.

– Tudtommal nem. És Pat sem. Ki az a Mike?

– Myra.

– Nem tudtam, hogy Mike álnéven is ismerik a rendőrségen. Biztosan már az én időm után kezdted el így hívni. Nem, Myrának semmi baja. Most jegyezte el magát.

Mr. Schoonmaker hevesen összerándult, ami sörözés közben mindig veszélyes. Amikor kiköhögte magát és megszárítkozott, megkérdezte: – Eljegyezte magát? Ugyan mi vihette rá erre?

– A szerelem, Jimmy – felelte Lord Ickenham enyhe megrovással. – Egy lánytól sem várható el, hogy ilyen romantikus környezetben ne szeressen bele valakibe. A blandingsi kastély levegőjében van valami, ami előhozza az érzelmeket az emberekből. Jöttek már ide komoly férfiak, akiknek eszük ágában sem volt házasodni, de egy hét múlva már verseket írtak, és szíveket vésztek a fák törzsébe. Talán az ózon teszi.

Mr. Schoonmaker a homlokát ráncolta. Nem volt biztos benne, hogy tetszik neki ez az egész. Leánya hebehurgyasága nem volt titok előtte.

– És ki a fickó? – kérdezte; nem pontosan arra számított, hogy ez lesz a válasz: az a fiú, aki az ezüstöt meg a cipőket szokta fényesíteni, de felkészült a legrosszabbra. – Ki az a pasas, akivel eljegyezte magát?

– Gilpin a neve, a keresztneve Archibald. Dunstable herceg unokaöccse – válaszolta Lord Ickenham, és Mr. Schoonmaker homloka mintegy varázsütésre kisimult. Jobban örült volna, ha a vejének nem Archibald a neve, de tudta, hogy ilyen ügyekben az édest együtt kell fogadni a keserűvel, és a hercegek iránt nagy tiszteletet táplált.

– Ejha, tényleg? No, ez szép.

– Gondoltam, hogy örülni fogsz.

– És mikor történt?

– Ó… mostanában.

– Fura, hogy Lady Constance a táviratában nem említette.

– Talán spórolni akart. Tudod, mennyit van képük felszámítani szavanként a táviratért, márpedig ha megspórolsz egy pennyt, megkerestél egy pennyt. Úgy hívod: Lady Constance?

– Persze. Miért ne?

– Ez olyan hivatalos. Régóta ismeritek egymást.

– Igen, jó ideje barátok vagyunk, egészen közeli barátok, ami azt illeti. Csodálatos nő. De van benne valami arisztokratikus méltóság… valami távolságtartás… nem tudom, hogy mondjam, de az embernek mindig az az érzése, hogy nála sosem lehet eljutni az alapvonalig.

– És szeretnél eljutni az alapvonalig? – kérdezte Lord Ickenham, és vizsga tekintettel nézte barátját. Mr. Schoonmaker épp ekkor ért a második korsó végére, és valami azt súgta neki, hogy erre a pillanatra várt. George Cyril Wellbeloved is a második korsó után öntötte ki szívét Claude Murphy közrendőrnek, ismertetve saját találmányú fácáncsapdájának működési elvét is.

Egy pillanatig úgy látszott, Mr. Schoonmaker megőrzi zárkózottságát, de az Ovens-féle házi készítmény felülkerekedett rajta. Arcán rózsás árnyalat terült szét. A füle különösen élénk színben tündökölt.

– Igen, szeretnék – mondta, és erősen ránézett Lord Ickenhamre, mintha azt akarná kérdezni, hogy és akkor mi van. – Miért ne?

– Édes egy komám, nem kritizállak én téged. Merő egy megértés és együttérzés vagyok. Minden normális férfi szeretne eljutni az alapvonalra Connie-val.

Mr. Schoonmaker felkapta fejét.

– Te Connie-nak hívod?

– Persze.

– Hogy jutottál el idáig?

– Ez csak úgy jött.

– Bár nekem is csak úgy jönne. – Mr. Schoonmaker a korsó fenekére nézett, látta, hogy üres, és kebléből nehéz sóhaj szakadt fel. – Úgy ám. Irigylem a kurázsidat, Freddie. Ha rá tudnám venni azt az asszonyt, hogy feleségül jöjjön hozzám, én lennék a legboldogabb ember a világon.

Kivéve – gondolta Lord Ickenham, gyengéden barátja karjára téve kezét – a bátyját, Lord Emsworthot.

– Ez a beszéd, Jimmy. Juttasd el hozzá ezt az információt. A nők szívesen hallanak ilyeneket.

– De hát mondtam már. Nincs hozzá kurázsim.

– Ostobaság. Egy hatéves gyerek is képes rá, feltéve, hogy nem néma.

Mr. Schoonmaker ismét felsóhajtott. G. Ovens házi főztje általában elevenséget, vidámságot idéz elő – olykor, mint például George Cyril Wellbeloved esetében, megalapozatlan vidámságot –, de látni való volt, hogy ezúttal nem töltötte be küldetését.

– Pont ez a baj velem. Ha megpróbálom megkérni a kezét, egyszerűen nem jönnek ki a szavak. Már egy tucatszor megtörtént. Az a hűvös arisztokrata profilja letörli őket a számról.

– Próbáld meg, hogy nem nézel rá oldalról.

– Nem tartozom az ő osztályához. Ez a baj. Túl magasra törekszem.

– Egy Schoonmaker méltó párja a legnemesbnek is.

– Ki mondta ezt?

– Én.

– Hát én nem. Tudom, mi történne. Nagyon udvarias volna, de megfagyasztana.

Lord Ickenham az előbb már elvette a kezét, de most visszatette Mr. Schoonmaker karjára.

– Hát ebben nagyot tévedsz, Jimmy. Biztos vagyok benne, hogy szeret téged. Connie-nak kevés titka van előttem.

Mr. Schoonmaker csak bámult.

– Ezt úgy értsem, hogy neked bevallotta?

– Hát persze nem ilyen nyíltan. Azt azért az ilyen régi jó barát sem várhatja el, mint amilyen én vagyok. De az, ahogy szaporábban lélegzik, ahogy felfénylik a tekintete, valahányszor szóba kerül a neved, számomra beszédesen bizonyítja, hogy s mint áll a helyzet. Azt a benyomást tette rám, mint egy elhagyott nő, ki szent és iszonyú vidéken siratja démon-kedvesét a sápadt hold alatt. Hát talán siratni épp nem siratott, de anélkül is elég jó alakítást nyújtott. A saját szememmel láttam, amikor úgy ökölbe szorította kezét, hogy a bütykök kifehéredtek, csak azért, mert a neved elhangzott egy beszélgetésben. Meggyőződésem, hogy ha megpróbálod az Ickenham-módszert, nem vallhatsz kudarcot.

– Az Ickenham-módszert?

– Én neveztem el így. Egy kis szisztéma, még legénykoromban állítottam össze. Az a lényege, hogy az ember magához szorítja a lányt, ringatja egy kicsit, miközben fölfelé fordított orcáját csókokkal hinti be, és közben olyasmiket mond, hogy „Én édes párom!”, vagy hasonlót. Összeszorított fogakkal kell mondani, mert az fokozza a meggyőző erőt.

Mr. Schoonmaker szeme még kerekebbre nyílt.

– Hogy én ezt tegyem Lady Constance-szel?

– Nem látom akadályát.

– Én látom.

– Úgymint?

– El se bírnám kezdeni.

– Hol marad a férfiúi bátorságod?

– Sehol, ha őróla van szó.

– Ugyan, ugyan. Hisz ő is csak asszony.

– Nem. Ő Lady Constance Keeble, Lord Emsworth testvérhúga, a családfáját az özönvízig vezeti vissza, és én erről képtelen vagyok elfeledkezni.

Lord Ickenham eltöprengett. Látta már, hogy akadály merült fel, de néhány percnyi fejtörés fölfedte, hogy még sincs patthelyzet.

– Jimmy, neked egy-két korsó Májuskirálynőre van szükséged.

– Tessék?

– Ez egy ital; bátortalan szerelmeseknek szoktam ajánlani, ha úgy érzik, hogy nehézségeik vannak az Ickenham-módszer kipróbálásában. A teljes neve „Holnap leszen az esztendő legbolondabb, legvidámabb napja, mert leányod, édesanyám, Május királynőjének a koszorúját kapja”; de a köznapi szóhasználatban kényelmi okokból többnyire le szokták rövidíteni. Az alapját valamilyen jóféle száraz pezsgő képezi, amelyhez brandyt, köményt és zöld chartreuse-t adunk; állíthatom, hogy varázsként működik. Csapott állú, cvikkeres kis nyúlbélákat segített hozzá, hogy ünnepelt, büszke szépségeket hajtsanak uralmuk alá, és rávegyék őket, hogy aláírásukat adják a házassági szerződésre. Szólok Beachnek, hogy holnap vacsora előtt és alatt bőven juttasson neked belőle. Aztán ki viszed Connie-t a holdfényben fürdő teraszra, és beveted az Ickenham-módszert. Nagyon meg leszek lepve, ha a Times hasábjain nem bukkanunk hamarosan érdekes bejelentésre.

– Hm. – Mr. Schoonmaker megfontolta az indítványt, de jól látszott, hogy nem nagyon lelkesedik érte. – Szorítsam

magamhoz?

– Úgy van.

– Ringassam?

– Erről van szó.

– És mondjam azt, hogy „Én édes párom!”?

– Hacsak nincs valami egyéb, általad jobban kedvelt szófordulat – mondta Lord Ickenham, akinek zsinórmértéke volt a rugalmasság. – Nem kell szolgaian ragaszkodnod a szövegkönyvhöz, ha úgy érzed, hogy kényelmetlen, viszont az akcióhoz nem szabad hozzányúlni. Abban van a lényeg.

3

Barátja érkezésének másnapján Lord Ickenham a reggeli után épp elhelyezkedett a függőágyban, amikor egy rekedtes hang a nevén szólította, és felpillantva Mr. Schoonmakert látta meg maga mellett. Felült, fürkésző pillantással megszemlélte az érkezőt, és nem tetszett neki, amit látott. James Schoonmaker sápadt volt és gondterhelt, viselkedésében semmi sem utalt arra, hogy ő lenne a legboldogabb ember a világon. Sokkal inkább a Lord Ickenham által ifjúkorában oly sikeresen szavalt Hésperus nevű szkúnerre hasonlított, a hajónak abból az időszakából, amikor leples kísértetként sodródott Norman's Woe zátonyánál. Ha kapott volna kapitányt, s annak kicsiny leányát, kit hosszú útjára magával viszen, akkor feltartóztatás nélkül, simán eljutott volna Norman's Woe zátonyáig.

De Lord Ickenham túlságosan jól nevelt volt ahhoz, hogy érzéseit szavakba öntse. Ehelyett inkább heves lelkesedést tanúsított, bár ez távol állt attól, amit érzett.

– Jimmy! Reméltem, hogy fölkeresel. Vannak jó híreid? Minden simán halad? Kezdhetek spórolni a nászajándékra?

Mr. Schoonmaker megrázta fejét, és egyidejűleg a gyötrelem kiáltását hallatta. Lord Ickenham helyesen gyanította: barátja nem volt fejrázásra alkalmas állapotban. A legfelületesebb szemlélő számára is nyilvánvaló volt, hogy a tengerentúli utazó fejedelmi méretű másnaposságtól szenved.

– Erős ez a Májuskirálynő – igazolta Lord Ickenham sejtését Mr. Schoonmaker.

– Új napra virradva olykor megbánás jár nyomában – bólintott Lord Ickenham. — Azt hiszem, főként a chartreuse az oka. Mégis: ha meghozta az eredményét…

– De nem hozta.

– Ugyan már, Jimmy. A saját szememmel láttam, hogy kivezetted Connie-t a teraszra, a hold is úgy sütött, hogy jobban se kell.

– Úgy van. És mi történt? Ami mindig is történt, és ami mindig is történni fog. Nem mertem.

Lord Ickenham felsóhajtott. Ez bizony kudarc volt, és jól tudta ugyan, hogy a csalódások erősítik a lelket, mégsem tudta rávenni magát, hogy örüljön nekik.

– Nem kérted feleségül?

– A közelébe sem jutottam.

– De hát akkor miről beszéltetek? Az időjárásról?

– Mike-ról meg a fiúról, akivel eljegyezték egymást. Megkérdeztem, miért nem írt erről a táviratban.

– Erre mit felelt?

– Azt mondta: meg akarta várni, amíg én is megnézem magamnak. Elég fura.

– Nincs ebben semmi fura. Azt mégsem mondhatta, hogy azért küldte a táviratot, mert egy percig sem bírta tovább nélküled. Ezt tiltja a szemérem.

Mr. Schoonmaker egy pillanatra földerült.

– Szerinted komolyan ez volt az oka?

– Hát persze hogy ez. Egész lénye minden porcikájával szeret téged. Megőrül érted. Úgyhogy fel a fejjel, Jimmy, és fuss neki még egyszer, ha majd jobban érzed magad. Az a tapasztalatom, hogy a Májuskirálynő utáni másnaposság hamar elmúlik, ha az ember szunyókál egy kicsit. Vedd e függőágyat.

– Neked nem kell?

– Neked nagyobb szükséged van reá.

– Hát, köszönöm – mondta Mr. Schoonmaker. A pillanatnyi derű kezdett elszivárogni belőle; mire fölkecmergett a függőágyba, már újból az a borúlátó ember lett, aki volt. Hatalmasat sóhajtott. – Tévedésben vagy, Freddie. Nincs számomra semmi remény. Észre szoktam venni, ha legyőznek.

– Ez nem a hetvenhatosok szelleme.

– Egy pillanatig sem gondolkodna el rajtam. Nem egy ligában játszunk. De mindegy – sóhajtott újra Mr. Schoonmaker –, az embernek akkor is ott van a munkája.

Lord Ickenham szeme váratlanul felcsillant. Mintha eszébe jutott volna valami.

– Min dolgozol mostanában, Jimmy? Valami nagy terved van, gondolom.

– Elég nagy. Ismerős vagy Floridában?

– Nemigen. Amerikában többnyire nyugaton és New Yorkban éltem.

– Akkor a Jupiter-szigetet biztos nem ismered.

– Hallottam róla. Milliomosok nyaralóhelye, ugye?

– Olyasmi. Klubok, golfpálya, tenisz, strand. Házakat lehet bérelni a szezonra.

– Jó drágán, nem vitás.

– Elég drágán. Amiben benne vagyok, az egy hasonló vállalkozás kicsit lejjebb a part mentén. Úgy hívják: Vénusz-sziget

Fejlesztési Vállalkozás. Egy vagyon van benne.

– Gondolom, tőkére nincs szükséged.

– Azzal semmi gond. Miért?

– Csak az jutott eszembe, Jimmy, hogy ha már a lányod feleségül megy az unokaöccséhez, egy kis részben bevehetnéd a herceget is. Fölveti a pénz, de mindig örül, ha kicsivel több van. A pénz valami vonzerőt gyakorol rá.

Mr. Schoonmakert már kerülgette az álom, de annyira még ébren volt, hogy kijelentse: örömmel megteszi ezt a herceg kedvéért. Megköszönte Lord Ickenhamnek az ötletet, mire Lord Ickenham azt felelte, hogy mindennap igyekszik valami jót cselekedni. Az édesanyja, tette hozzá, annak idején nagyon rácsodálkozott egy cserkészfiúra.

– Az embernek végül is csak ez az egy élete van, Jimmy. Ha mi kis jót tehetek, hadd teszem meg most, ahogy az a fickó mondta. Milyen a függőágy?

Mr. Schoonmaker halkan hortyogott, mire Lord Ickenham elindult, hogy beszéljen a herceggel.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

1

Dunstable hercege a teraszon ült, és nemcsak a teraszon: a világ tetején, s vállát szivárvány övezte. Egyesével sorra vette a reá szállt áldást, és arra a véleményre jutott, hogy ennyire még sosem ment jól neki. Lord Emsworthtt még nem környékezte meg ugyan a Császárnő ügyében, de tudta: ha majd megteszi, abban a kényelmes helyzetben lesz, hogy keresleti piacon üzletelhet. Ráadásul megvolt benne az a boldogító tudat is, hogy bármekkora lesz is az összeg, tiszta haszon lesz az egész, nem terheli ízléstelen ügynöki jutalék. Beleborzongott, amikor eszébe jutott, milyen kevés híja volt, hogy kifizessen ötszáz fontot Lavender Briggsnek.

És mindezeknek a tetejébe, bizonyítva, hogy ha a Gondviselés egyszer elkezdi egy derék emberre záporozni jótéteményeit, akkor a felső határ az ég, az unokaöccse, Archibald, aki eddig szomorú teherként nehezedett pénztárcájára, most eljegyezte magát egy milliomos egyetlen leányával. Hogy csinálta az a kis nyikhaj, azt fel nem foghatta, de megtörtént. Oly nagy volt a herceg elégedettsége, hogy amikor Lord Ickenham lezökkent mellé egy székre, még a bajuszába sem fújt bele. Nem kedvelte Lord Ickenhamet, az volt róla a véleménye, hogy egy hülye, akinek már rég gumiszobában volna a helye egy nem nagyon válogatós elmegyógyintézetben, de ma reggel ki volt békülve az egész világgal.

Lord Ickenham komornak látszott.

– Remélem, nem épp a keresztrejtvényfejtésben zavarom, Dunstable.

– Á, nem, dehogy — mondta a herceg barátságosan –, épp csak gondolkoztam.

– Sajnos, azt hiszem, még egy kis gondolkoznivalót hoztam magának — mondta Lord Ickenham —, és nem is valami kellemeset. Nagyon szomorú, hogy az emberek az évek során a hátrányukra változnak, nem gondolja?

– Ki változik a hátrányára? Én ugyan nem.

– Nem, maga nem. Maga tartja a saját szintjét. Szegény Schoonmakerre gondoltam.

– Mi szegény rajta?

Lord Ickenham fájdalmas arcot vágott. Egy percig hallgatott, mint aki az élet tragédiáin borong.

– Minden – felelte. – Amikor tizenöt évvel ezelőtt New Yorkban megismertem James Schoonmakert, olyan ember volt, aki előtt fényes jövő áll, és mint hallom, egy ideig rendkívül jól is ment neki. De ez ma már a múlté. Mára alámerült.

– Mi alá? – kérdezte a herceg, aki mindig lassan fogadta be az információt.

– Koldusbotra jutott. Harminc centje, ha maradt. Kérem, ne említse ezt senkinek, de az előbb pénzt kért tőlem kölcsön. Nagyon felkavart.

A herceg kihúzta magát a széken. Ez alkalommal nem mulasztotta el, hogy belefújjon a bajuszába, amely úgy röppent fel, mint egy megtévedt vízesés.

– De hát milliomos!

Lord Ickenham szomorúan mosolygott.

– Ezt szeretné elhitetni. De vannak barátaim New Yorkban, akik időnként híreket küldenek az ottani ismerőseimről, tőlük tudom ezt az egész történetet. Az utolsó dollárjánál tart, bármelyik pillanatban csődöt jelenthet. Tudja, hogy van ezekkel az amerikai pénzemberekkel. Túlnövekednek. Nagyobbat harapnak, mint amekkorát meg tudnak rágni, és aztán jön az elkerülhetetlen bukás. E percben Schoonmaker számára egy ötös is sokat jelent. Az előbb egy tízest kért kölcsön, és oda is adtam a szegény ördögnek, úgy megesett rajta a szívem. Persze maradjon ez szigorúan köztünk, nem szeretném, ha elterjedne, de arra gondoltam, hogy kötelességem figyelmeztetni.

A herceg szeme annyira kidülledt, mint egy csigáé. A bajusza szüntelen mozgásban volt. Még a kis George sem látta soha ilyen huzamosan csúcsra járatott állapotban.

– Figyelmeztetni? Ha a fickó arra számít, hogy akár csak két pennyt is ki fog vasalni belőlem, hát nagyot fog csalódni.

– Többet remél ő két pennynél. Attól tartok, megpróbálja majd belerángatni valamelyik eszelős vállalkozásába. Amennyire a szavaiból ki tudtam venni, valamiféle ingatlan vagy építkezési ügyletről van szó Floridában. Úgy emlegeti: Vénusz-sziget Fejlesztési Vállalkozás. Már a név is gyanús, igaz? Mármint ez a Vénusz-sziget. Lehet, hogy ilyen nevű hely nem is létezik! Engem csak az aggaszt, hogy esetleg sikerülhet behálóznia magát, és a végén befekteti a pénzét. Amit Schoonmaker mondani fog, az ugyanis nagyon jól hangzik. Rendkívül hihető. De álmában se jusson eszébe megtenni. Legyen résen.

– Résen leszek – mondta a herceg, és nehezen vette a levegőt.

Lord Ickenham várt még egy percet, hátha a herceg köszönetet akar mondani jótevőjének, de mivel az továbbra is csak nehezen vette a levegőt, visszament a függőágyhoz. Mr. Schoonmakert már ülő helyzetben és derűsebb hangulatban találta. Örömmel hallotta, hogy jót tett a szunyókálás.

– Elmúlt a fejfájásod?

Mr. Schoonmaker jól megfontolta a választ.

– Elmúlni nem múlt el — mondta végül. Olyan ember volt, aki igyekszik pontosan fogalmazni. – De sokat enyhült.

– Akkor arra kérlek, Jimmy, hogy keresd meg a herceget, és mondd el neki ezt a Vénusz-szigeti dolgot. Épp az előbb beszélgettem vele, és furcsamód épp azt mondta, hogy valami üzleti lehetőségre vadászik, hiányzik neki a vibrálás. Nagy szerencsejátékos a lelke mélyén.

– Szerencsejátékos? Mi az, hogy szerencsejátékos? A Vénusz-sziget Fejlesztési Vállalkozás olyan biztonságos, mint a Nemzeti Bank!

– Biztos vagyok benne – csitította Lord Ickenham. – Menj, értesd meg vele. Hengereld le az üzletemberi svádával.

– Miért? – kérdezte Mr. Schoonmaker még mindig értetlenül. – Nincs szükségem a pénzére.

– Persze hogy nincs. Nagy szívességet teszel neki azzal, hogy beengeded a vállalkozásba. De az isten szerelmére, ezt nehogy éreztesd vele. Tudod, milyen rátartiak ezek a hercegek. Utálják, ha bárkivel szemben lekötelezetté válnak. Légy inkább meggyőző.

– Jól van, jól van – morogta Mr. Schoonmaker. – Bár azért fura, hogy úgy kelljen valakit berimánkodni egy üzletbe, ahol a pénze egy év alatt a négyszeresét fogja érni.

– Később jót fogunk mulatni ezen – nyugtatgatta Lord Ickenham. – A teraszon megtalálod – tette hozzá. – Már szóltam neki, hogy esetleg megkeresed.

Betelepedett az elhagyott függőágyba, és vitába bonyolódott újfent akadékoskodó őrangyalával; kifejtette, hogy az igazságtól való enyhe eltérésben nincs semmi rossz, ha igaz ügy szolgálatában történik, és hogy a Dunstable hercegével folytatandó beszélgetés talán sértő lesz Mr. Schoonmaker számára, de a fejfájását bizonyára elfeledteti; s ekkor arra lett figyelmes, hogy Archie Gilpin áll mellette.

Archie szépséges volt, mint mindig, de aggodalmas.

– Izé – mondta –, láttam, hogy Alaric bácsival beszélgetett.

– Úgy van, elcsevegtünk.

– És milyen kedvében volt?

– Kicsit zaklatottnak láttam. Az bosszantotta fel, hogy valaki pénzt akar kivasalni belőle.

– Jaj, istenem!

– Pontosabban: arra számít, hogy valaki ilyen kísérletet fog tenni. Ez mindig megviseli e derék, idős embert. Olvasta valaha az Alphonse vallomásai című könyvet, egy francia pincér emlékiratait? Nem, alig hiszem; sok éve jelent meg, jóval azelőtt, hogy maga megszületett. Ebben írja Alphonse egy helyütt: „Abban a pillanatban, hogy valaki pénzt akar kölcsönkérni tőlem, máris meggyűlölöm. Ez az érzés a véremben van. Erősebb, mint én.” A herceg is ilyen.

Archie Gilpin a hajához nyúlt, és egy darabig a szokásos fejbőrmasszázzsal foglalta el magát. Amikor megszólalt, hangja tompa volt és színtelen.

– Szóval nem javasolja, hogy most próbáljam meg elkérni azt az ezrest?

– Nem éppen. De minek ez a sietség?

– Megmondom, minek. Ma reggel levelet kaptam Rickytől. Azt mondja, még egy hetet tud adni, hogy előteremtsem a pénzt. Ha addig nem kapja meg, kénytelen lesz keresni valaki mást, azt mondja.

– Kellemetlen, belátom. Az efféle ultimátum mindig rosszulesik. De hát egy hét alatt annyi minden történhet. Sőt akár egy nap alatt is történhet annyi minden. Azt tanácsolom, hogy…

A sors azonban nem akarta, hogy Archie megismerkedjék ezzel a feltehetőleg nagyon értékes tanáccsal, mert ebben a pillanatban megjelent Mr. Schoonmaker, és a fiatalember eloldalgott. Mátkájának édesapjától, most, hogy személyesen megismerkedett vele, mindig különös, ideges érzés vett erőt rajta, az ilyen érzést mindközönségesen sikítófrásznak szokták nevezni; jövendőbeli apósa jelenlétében sosem érezte teljesen felszabadultnak magát. Arra gondolt, hogy elsősorban a teknőckeretes szemüveg okozhatja, és a hatáshoz hangyányit hozzájárulhat a szögletes állkapocs is.

Mr. Schoonmaker úgy komorlott a függőágy fölött, mint egy viharfelhő.

– Megsütheted a hülye hercegeidet! – mondta. Lord Ickenham felvonta szemöldökét.

– Kedves, jó Jimmy! Lehet, hogy csupán képzelődöm, de a viselkedésedben volna valami félig leplezett izé, ami arra utal, hogy a herceggel való megbeszélésed nem volt kellemes. Mi történt? Fölvetetted a Vénusz-sziget Fejlesztési Vállalkozás témáját?

– Föl – felelte Mr. Schoonmaker akkora horkantással, mint egy ágyúlövés, amely megrengette a világot. – ő meg úgy reagált, mintha valami szélhámos volnék. Azt mondtad neki, hogy pénzt kértem tőled kölcsön?

Lord Ickenham szeme tágra nyílt. A vak is látta, mennyire elképedt.

– Hogy pénzt kértél tőlem kölcsön? Dehogy mondtam.

– Ő azt állítja.

– Milyen különös. És mennyit adtam volna szerinte?

– Tíz fontot.

– Micsoda nevetséges gondolat! A magadfajta ember ebéd után ennyi borravalót szokott adni a pincérnek. Vajon mi ültethette ezt a fejébe? – Lord Ickenham arca földerült. – Sejtem, mi vezethette félre, Jimmy. Emlékszem, meséltem neki a régi New York-i napokról, amikor még mind a ketten fiatalok és szegények voltunk, és néha én vágtalak meg egy kisebb összegre téged, néha te vágtál meg engem, attól függően, hogy épp melyikünknek volt egyáltalán valami az erszényében. Ezt keverhette össze. Erősen zavaros fejű ember ez a herceg. Úgy tudom, az apja is ilyen volt. Meg a nővérei, az unokatestvérei, a nénikéi. De meg kell mondjam, nagyon tetszik az ötlet, hogy valaki a te helyzetedben megvág egy tízes erejéig. Nem történik meg mindenkivel, hogy egy milliomos pumpolja meg. És végül miben maradtatok a herceggel?

– Azt mondtam neki, hogy nem normális, és otthagytam.

– Nagyon helyénvaló. És most mik a terveid?

Mr. Schoonmaker arcát enyhe pír futotta be.

– Arra gondoltam, talán megkeresem Lady Constance-t, hátha van kedve sétálni egyet a parkban, vagy valami.

– Connie-t — helyesbített Lord Ickenham. – Semmire sem mégy, ha nem Connie-ként gondolsz rá.

– Akkor sem megyek semmire, ha igen – mondta Mr. Schoonmaker rosszkedvűen.

Kellemesen langyos volt a délelőtt, és megnyugtató neszekkel volt tele; némelyiket a környékbeli rovarok szolgáltatták, másokat egy kertész, aki a távolban füvet nyírt; Mr. Schoonmaker távozása után nem sokkal Lord Ickenham lehunyta a szemét, és lélegzése lelassult, egyenletessé vált. Két szusszanásnyira volt attól, hogy elaludjék, amikor megszólalt egy

hang.

– Hő! – mondta a hang, és Lord Ickenham felült a függőágyban.

– Jó napot, Dunstable. Feldúltnak látszik.

A herceg szeme kimeredt, bajusza vadul táncolt a szélben.

– Ickenham, magának igaza volt!

– Mivel kapcsolatban?

– Azzal a jenkivel, a Senkiházyval. Tíz perc sem telt el azután, hogy figyelmeztetett, már jött is, és megpróbált rávenni, hogy fektessem a pénzem abba a Hogyishíjják-sziget nevű agyrémbe.

Lord Ickenham halkan füttyentett.

– Ne mondja!

– Pedig.

– Ilyen hamar! Az ember azt gondolná, legalább addig vár, amíg egy kicsit jobban megismerik egymást. Nagyon meggyőzőnek hangzott, igaz?

– Nagyon.

– Úgy szokta. Ezek mindig a lehengerlő üzletemberi svádával operálnak. De ugye nem dőlt be neki?

– Én?

– Persze hogy nem. Maga sokkal józanabb annál.

– Megmondtam neki a magamét, úgy éljek!

– Értem. Nem hibáztatom érte. De azért egy kicsit mégiscsak kínos.

– Kinek kínos? Nekem ugyan nem.

– Csak arra gondoltam, hogy a maga unokaöccse feleségül veszi az ő lányát…

A herceg álla leesett.

– Szent Isten! Ezt el is felejtettem.

– Én bizony a maga helyében ezt igencsak fejben tartanám, mert magára nézve is komoly következményei lesznek. Szerencse, hogy gazdag ember.

– Há?

– Nos, el kell majd tartania Archie-t meg a lányt, de nemcsak őket, hanem Schoonmakert és a nővéreit is. Úgy tudom, három nővére van.

– Dehogy tartom el őket.

– Nem hagyhatja, hogy éhezzenek!

– Miért nem?

– Arra gondol, hogy mostanában úgyis mindannyian túl sokat eszünk? Ez igaz, de az azért magának sem tenne jót, ha száraz kenyeret kunyerálnának, és mindenkinek elmondanák, hogy ki juttatta ide őket. El tudja képzelni a Tilbury-lapok pletykarovatait? Ezzel lennének tele.

A herceg belekapaszkodott a függőágyba, amitől Lord Ickenham himbálózni kezdett, és enyhe tengeribetegség fogta el. Ezt a lehetőséget nem vette számításba, márpedig nála jobban senki nem tudta, hogy azok után, ami köztük történt, a Mammut Kiadóvállalat tulajdonosa milyen fürgén ugrana a lehetőségre, hogy törlesszen valamit.

Egy gondolat ötlött eszébe.

– Miért kunyerálna Archibald száraz kenyeret?

– Maga nem tenné, ha az éhség mardosná belül?

– Jól fizetett állása van.

– Már nincs.

– Mi?

– Kitették a szűrét.

– A szűrét? Hogyhogy a szűrét?

– Másképp fogalmazva: a héten megváltak a szolgálataitól.

– Micsoda?

– Tőle magától tudom.

– Nekem erről egy szót sem szólt.

– Talán nem akart aggodalmat okozni. Igen jólelkű fiatalember.

– Semmirekellő nyikhaj!

– De szép haja van, nem ért egyet? Hát így áll a helyzet, és attól tartok, hogy ez sok pénzbe fog kerülni magának. El sem tudom képzelni, hogy úszhatná meg évi két-háromezer alatt. Sok-sok éven keresztül. Jócskán megcsappannak majd a tartalékai. Nagy kár, hogy nem lehet egyszerűen azt mondani Archie-nak: bontsa fel az eljegyzést. Ez mindent megoldana. De hát persze nem lehet.

– Mért ne lehetne? Remek ötlet. Már megyek is, megkeresem, és ha egy kicsit is tiltakozik, kirúgom a hátgerincét a kalapján keresztül.

– Ne, váljon! Még most sem érti a helyzetet annyira, amennyire szeretném, hogy értse. Elfeledkezik az ígéretszegési perről.

– Miféle ígéretszegési perről?

Lord Ickenham olyan magatartást vett fel, mint egy türelmes nevelőnő, aki egy számtani alapműveletet próbál elmagyarázni egy gyermeknek, akit csecsemőkorában önhibáján kívül a fejére ejtettek.

– Hát nem nyilvánvaló? Ha Archie felbontja az eljegyzést, Myrának első dolga lesz pert indítani ellene a házassági

ígéret megszegéséért. Ha neki magának nem jutna is eszébe, az ilyen Schoonmaker-félék majd gondoskodnak róla, hogy megtegye, és az esküdtszék úgy megítéli neki a hatalmas összegű kártérítést, hogy előtte vissza sem vonul tanácskozni. Archie-tól úgy tudom, hogy számos levelet írt a lánynak.

– Mi a fenének írt volna neki leveleket, ha egy házban laknak, az ördögbe is?

– Talán a levélke, cédula pontosabb kifejezés. Szenvedélyes hangú kis üzeneteket csúsztatott a kezébe nappal, az ajtaja alatt éjszaka. Tudja, milyenek a szerelemesek.

– Hülyén hangzik.

– De gyakorta megtörténik, úgy tudom, amíg ifjú a szív.

– Talán házasságot nem említett.

– Erre azért nem nagyon építenék. Annyit tudok, hogy egyszer megkérdezte tőlem, hány szóban kell írni azt, hogy „mézeshetek"; ez jelzi, milyen irányban jártak a gondolatai. Ha az ember mézesheteket emleget egy lánynak írt levelében, bajt hozhat saját fejére. Ha meggondolja, milyen következményekkel járt a paradicsomszószos marhasült puszta említése Pickwick úr számára…

– Ki az a Pickwick úr?

– Hagyjuk. Csak azt akarom mondani, hogy ha azokat a levélkéket felolvassák a bíróságon, maga benne lesz a pácban.

– Hogyhogy én? Ha Archie olyan hülye volt, hogy ígéretszegési perbe keveri magát, hát úgy kell a hülye fejének. Nem nekem kell kifizetni a kártérítést.

– Ha nem fizeti ki, az igencsak rosszul fest majd a pletykarovatokban. Archie a maga unokaöccse.

A herceg keserű átkot mondott minden unokaöcsre, Lord Ickenham pedig helyeselt, mondván, hogy valóban nehéz az unokaöcsökkel, bár – tette hozzá – az ő unokaöccse, Pongo azt tartja: a világ minden baját a nagybácsik okozzák.

– Egy reménysugarat azért még látok.

– Mi az? – kérdezte a herceg, mert ő azt az egyet sem látta. Kidülledő szeme kissé felcsillant. Azt mondta magának: lehet, hogy ez az Ickenham hülye, de úgy látszik, vannak világos pillanatai.

– Lehet, hogy a lány kivásárolható. A malmunkra hajtja a vizet, hogy nem szerelmes Archie-ba.

– Ki lenne szerelmes egy ilyen nyikhajba?

– A kis Myra története szomorú história. Ismeri Meriwethert?

– Akinek az az arca van?

– Nagyon pontos személyleírás. Van neki arany szíve is, de az nem látszik.

– Mi van vele?

– Myra őhozzá akar feleségül menni.

– Meriwetherhez?

– Igen.

– Akkor miért jegyezte el magát Archibalddal?

– De kedves Dunstable! Ha egy lány apja a csőd szélén áll, akkor neki kell gondoskodnia saját magáról. Myra nincs abban a helyzetben, hogy a szíve uralkodjék az esze fölött. Ha lehetősége nyílik rá, hogy házasság útján olyan emberrel kerüljön rokonságba, mint maga, akkor nem várható el tőle, hogy elszalassza a lehetőséget.

– Az igaz.

– Jobban szeretné, ha nem kellene érdekházasságot kötnie, de arra nem lát reményt, hogy azzal az emberrel legyen boldog, akit szeret. Egy akadálya van annak, hogy hozzámehessen Meriwetherhez: a pénz.

– A fickónak nincs pénze? Maga azt mondta, hogy Brazíliából jött. Brazíliában sok pénzt keresnek az emberek.

– Ő nem. Pusztító kór támadta meg a paradiót, és ő minden pénzét elveszítette.

– A marhája.

– Becsülöm az együttérzését. Bizony, a pénzhiány a baj. Myra Schoonmaker pedig azért kapna kapva minden ésszerű ajánlaton, mert Meriwethernek most lehetősége nyílt, hogy betársuljon egy igen jövedelmező hagymalevesstandba.

A herceg úgy összerándult, mint akit bögöly csípett meg. Az utolsó szó lénye legmélyéig felkavarta.

– Az unokaöcsémnek, Alaricnak hagymalevesstandja van.

– Csak nem?

– De. Verseket ír és hagymalevest árul. A klubomban mindig kínban vagyok. Odajönnek hozzám, és megkérdezik: „Mostanában mivel foglalkozik az unokaöccse?" Arra számítanak, hogy azt felelem, diplomáciai szolgálatban van, vagy valami hasonlót, nekem meg azt kell válaszolnom, hogy hagymalevest árul. Azt se tudom, hova nézzek olyankor.

– Meg tudom érteni, mit érez. A szóban forgó ennivaló, azt hiszem, szerfölött tápláló, de amennyire értesülve vagyok, még soha sehol sem állítottak szobrot olyan embernek, aki hagymalevessel kereskedett. Ezzel szemben rengeteg pénz van benne; annak az illetőnek, akiről beszéltem, olyan jól megy, hogy terjeszkedni akar. Azt az ajánlatot tette Meriwethernek, hogy ezer fontért egyharmad részt kaphat a haszonból. Ha tehát maga odaadná ezt a lánynak…

– Ezer fontot?

– Meriwether ennyit mondott.

– Az rengeteg pénz.

– Ezért van a fickónak szüksége rá.

A herceg eltöprengett. Lassú volt az észjárása, ezért csak fokozatosan fogta fel a dolgokat. Lassan azért kezdte belátni, hová akar kilyukadni ez az Ickenham.

– Arra gondol, hogy ha adnék a lánynak ezer fontot, az továbbadná a szörnypofának, aztán leszállna Archie-ról, és hozzámenne a szörnypofához?

– Pontosan. Sikerült dióhéjba foglalnia.

Egy hirtelen felötlő gondolat gyógyírként hatott a hercegre. Ha egy ezresért kivásárolja ezt az átkozott leányzót, és Emsworthtől bezsebel háromezret azért a rusnya disznóért, akkor még mindig elég jó eredménnyel kerül ki a játszmából. Ha tudta volna, hogyan kell hálás pillantást vetni, ilyet vetett volna Lord Ickenhamre, mert látta már, hogy ez a megoldás.

– Megyek, és megírom azt a csekket – mondta.

2

A herceg távozása után a függőágyban szendergő Lord Ickenhamnek úgy tűnt, hogy egy angyal szólongatja a nevét; egy pillanatra megfordult a fejében annak eshetősége, hogy tüzes szekéren elragadták az égbe, anélkül, hogy észrevette volna. Aztán a józan ész is megszólalt, és azt mondta, hogy az angyalok precíz népek; nem valószínű, hogy ilyen rövid ismeretség után bármelyikük is egyszerűen csak Fred bácsinak szólítaná. Felült, ki dörgöl te szeméből az álom ködét, és Myra Schoonmakert látta a függőágy mellett állani. Most is ugyanolyan szép volt, mint mindig, de Lord Ickenham úgy ítélte, hogy nem vidéki délelőtthöz van öltözve.

– Helló, kicsi Myra – mondta. – De kicsípted magad!

– Londonba megyek. Azért jöttem, hogy megkérdezzem, ne hozzak-e neked valami kis ajándékot.

– Semmi sem jut eszembe, legföljebb egy kis pipadohány. Miért mégy Londonba?

– Papától kaptam egy jókora csekket; azt akarja, hogy vásároljak be magamnak.

– Kedves gondolat. Mégsem látszol nagyon feldobottnak.

– Nem sok okom van a feldobottságra mostanában. Minden olyan zavaros.

– Majd kitisztul.

– Ezt csak te mondod.

– Szerintem nagyon is biztatóak a kilátások.

– Hát én nem tudom, honnan veszed ezt az optimizmust, de adhatnál belőle Billnek is. Szüksége van támaszra.

– Maga alatt van?

– Mélyen. Ideges. Tudod, milyen érzés, amikor az ember azt várja, hogy valami mindjárt felrobban.

– Szorong?

– Ez a helyes kifejezés. Nem érti, hogy Lady Constance miért nem szól egy szót sem.

– Arra számított, hogy elbeszélget majd vele?

– Miért, te nem arra számítanál? Megmondta Lord Emsworthnek, hogy valójában kicsoda, Lord Emsworth pedig nyilván elmondta Lady Constance-nek.

– Nem okvetlenül. Lehet, hogy elfelejtette.

– Képes ilyesmit elfelejteni?

– Nincs határa annak, hogy Emsworth mit képes elfelejteni, különösen, ha a disznó miatt máson jár az esze.

– Mi baj van a disznóval? Amikor legutóbb láttam, nagyon jól nézett ki.

– Az a baj a disznóval, hogy a herceg elvette Emsworthtől.

– Hogyhogy?

– Hosszú. Majd máskor elmesélem. Melyik vonattal mégy?

– A tíz-harmincötössel. Mondtam Billnek, hogy osonjon le ő is az állomásra, és utazzon velem. Arra gondoltam, hogy Londonban összeházasodhatnánk.

– Nagyon leleményes. És nem akart?

– Nem. Fenntartásai vannak. Azt mondta, hogy ez aljasság volna Archie iránt.

Lord Ickenham sóhajtott.

– Azok a fenntartások, azok az elvek! Állandóan felütik a fejüket, igaz? Le kéne csöndesíteni őket. Archie-nak az a leghőbb vágya, hogy egy Millicent Rigby nevű lányt vegyen el. Eljegyezték egymást.

– De Archie engem jegyzett el.

– Mind a kettőtöket. Rendkívül kínos helyzetben van szegény fiú.

– Akkor miért nem bontja fel az eljegyzést?

– Mert szeretne kivasalni a hercegből ezer fontot; ennyire van szüksége, hogy betársuljon egy hagymalevesdébe; és attól félt, hogy ha ejtené egy milliomos leányát, az esélyei megcsappannának. Az maradt az egyetlen lehetősége, hogy veszteg marad, és reménykedik. Te pedig azért nem bonthatod fel az eljegyzést, mert akkor Jimmy visszavinne Amerikába. Ma reggelig rendkívül kényes volt a helyzet.

– És ma reggel mi történt?

– A herceg valami okból arra a különös gondolatra jutott, hogy édesapád a csőd szélén áll, és azzal a perspektívával találta szemben magát, hogy nemcsak téged és Archie-t, hanem az egész Schoonmaker családot neki kell majd eltartania. Ettől pedig annyira viszolyog, hogy épp e percekben egy ezer fontról szóló csekket állít ki a te nevedre. Ezzel akar kivásárolni.

– Kivásárolni?

– Hogy ne pereld be Archie-t a házassági ígéret megszegése miatt. Ha találkozol a herceggel, fogadd el a csekket teljes kártérítésként, írd át Archie nevére, és utald át a bankjába. Ha a vonat nem késik, épp elég időd lesz. Ezt okvetlenül még ma intézd el. A hercegnek megvan az a csúnya szokása, hogy letiltatja a csekkjeit. Aztán, ha mindent elmagyarázol neki, talán Bill is felszáll veled a tíz-harmincötösre, és holnap benézhettek az anyakönyvvezetőhöz, de ügyeljetek rá, hogy ezúttal ugyanabba az irodába menjetek. Minden szépen el fog rendeződni.

Csend lett. Myra mély lélegzetet vett.

– Fred bácsi, ez a te műved?

Lord Ickenham meglepődött.

– Az én művem?

– Te mondtad azt a hercegnek, hogy papa tönkrement?

Lord Ickenham elgondolkodott.

– Most, hogy mondod – tűnődött –, lehetséges éppen, hogy néhány óvatlanul elejtett szavamból ezt a következtetést vonta le. Igen, most, hogy visszagondolok, úgy rémlik, mondhattam valami hasonlót. Úgy éreztem, hogy kedvesség és fénysugárzás céljából ez ajánlatos. Arra gondoltam, hogy ez boldoggá tehetne mindenkit, kivéve talán a herceget.

– Ó, Fred bácsi!

– Jól van, kislányom.

– Mindjárt megcsókollak.

– Úgy látom, ennek semmi akadálya. Mondd csak – folytatta Lord Ickenham, miután túlestek rajta –, gondolod, hogy most már le tudod küzdeni Bill fenntartásait?

– Leküzdöm őket.

– Akkor talán jobb is, ha elutazik a blandingsi kastélyból. Mindig azt tartottam, hogy az ember sehol se maradjon tovább, mint ameddig szívesen látják. Akkor csak annyi a teendő, hogy írjon egy udvarias levelet Lady Constancenek, amelyben megköszöni a vendégszeretetét, elé tárja a tényeket, és kifejezi abbeli reményét, hogy sorai jó egészségben találják, mihez hasonló jókat kíván az egész családnak. A levelet adja át Beachnek, ő majd eljuttatja Lady Constance-hez. Mi ez a könnyed kacaj?

– Inkább csak vihogtam. Az jutott eszembe, hogy szeretném látni az arcát, amikor elolvassa.

– Morbid, de érthető kíváncsiság. Attól tartok, nem fog repesni az örömtől. Mindig bekövetkezik ez a baj, ha az ember elkezd kedvességet és fényt sugározni maga körül. Kiderül, hogy nincs belőle elég, valaki mindig kimarad a szórásból. Roppant nehéz teljes körű ellátást nyújtani.

3

Ha azt gondolta, hogy a herceg, Mr. Schoonmaker, Archie Gilpin és Myra audienciája után végre része lesz a nyugalmas magányban, amelyre a reggeli szalonnás tojás megemésztéséhez szüksége volt, Lord Ickenham tévedett.

Ezúttal nem angyali hang rezzentette föl szendergéséből, hanem egy különös bégetés, mintha egy élemedett birka a közelben emberi szóra fakadt volna. Ismerősei közül csak egyvalaki bégetett éppen így, nem is lepődött meg, amikor ülő helyzetbe lendülve azt állapította meg, hogy Lord Emsworth vonta magára a figyelmét. A kilencedik gróf ernyedten kókadozott a függőágy mellett, mintha egy barátságtalan kéz eltávolította volna gerincoszlopát.

Lord Ickenham mostanra már megbékélt azzal, hogy olyan sors jutott neki, mint egy francia uralkodónak, akinek egész udvartartása jelen volt, mikor kikelt az ágyból; nem is bosszankodott, hanem behízelgő mosollyal köszöntötte Lord Emsworthot, és megjegyezte, hogy szép az idő.

– Süt a nap – mutatta.

Lord Emsworth megnézte a napot, és helybenhagyólag bólintott.

– Azért jöttem, hogy adjak magának valamit.

– Remek felfogás. Nem ma van ugyan a születésnapom, de ajándékok elfogadására mindig nyitott vagyok. Miféle valamiről volna szó?

– Sajnos elfelejtettem.

– Kár.

– Azt hiszem, később eszembe jut.

– Számolni fogom a perceket.

– És mondani is akartam valamit.

– De elfelejtette?

– Nem, arra emlékszem. A Császárnőről van szó. Átgondoltam a dolgot, Ickenham, és úgy döntöttem, hogy megveszem a Császárnőt Dunstable-től. Beismerem, hogy egy darabig tétováztam, mert hallatlan árat szabott. Háromezer fontot kér.

Nem volt könnyű Lord Ickenhamet kizökkenteni nyugalmából, de e szavak hallatán nem tudott nem hüledezni.

– Háromezer fontot! Egy disznóért!

– A Császárnőért – helyesbített Lord Emsworth tiszteletteljes hangon.

– Hasba kell rúgni!

– Nem, nekem szükségem van a Császárnőre, kerül, amibe kerül. Elveszett vagyok nélküle. Most is hozzá megyek.

– És ki pátyolgatja most, hogy Wellbeloved elment?

– Ó, visszavettem Wellbelovedot – mondta Lord Emsworth kissé szégyenkezve, mint aki beismeri gyarlóságát. – Nem volt más választásom. A Császárnő állandó gondoskodást igényel, és egyetlen sertésgondozó sem értette meg őt annyira, mint Wellbeloved. De jól megmondtam neki a magamét. És tudja, mit mondott? Olyat mondott, hogy mélyen megdöbbentem.

Lord Ickenham bólintott.

– Ezek a pallérozatlan lelkek nem szokták megválogatni a szavaikat. Hajlamosak olykor shakespeare-i kifejezésekre ragadtatni magukat. Minek nevezte magát?

– Nem nevezett engem semminek.

– Akkor mitől döbbent meg?

– Attól, amit mondott. Azt mondta: az a Briggs nevű nőszemély Dunstable megbízásából vesztegette meg őt, hogy lopja el a Császárnőt. Soha életemben nem döbbentem meg ennyire. Gondolja, hogy kérdőre kellene vonnom?

– Abban a reményben, hogy emiatt talán enged az árból? – Lord Ickenham megcsóválta a fejét. – Kétlem, hogy sokra menne ezzel. Azt tenné, amit mindenkinek tanácsolok: ragaszkodna a sziklaszilárd tagadáshoz. Maga csak Wellbeloved szavát hozhatná fel ellene, és az nem volna eléggé meggyőző. Kedvelem George Cyril Wellbelovedot, mindig örömmel cserélek eszmét vele, de a szavában akkor sem hinnék, ha tálcán tenné elém salátával körítve. Lehet, hogy ez alkalommal felhagyott egy élet megrögzött szokásával, és kivételesen igazat mondott, és akkor mi van? Maga is tudja, én is tudom, hogy Dunstable semmitől sem riad vissza, hajlandó volna tíz mérföldet gyalogolni a hóban, hogy egy árvától elszedje az utolsó két pennyjét, de bizonyíték nélkül tehetetlenek vagyunk. Ha esetleg írásbeli utasításokat adott volna, vagy papírra vetette volna ármányos terveit, akkor talán…

– Ó! — mondta Lord Emsworth.

– Ó? – kérdezte Lord Ickenham.

– Eszembe jutott, mit akartam odaadni magának — mondta Lord Emsworth, és a zsebébe nyúlt. – Ezt a levelet. Az én postám közé keveredett. No, akkor megyek is, meglátogatom a Császárnőt. Nem akar velem tartani?

– Tartani? Ó, értem már, mire gondol. Köszönöm, azt hiszem, inkább nem. Talán majd később.

Lord Ickenham szórakozottan válaszolgatott. Kibontotta ugyanis a levelet, és az aláírásra vetett egyetlen pillantás elárulta, hogy a küldemény fölöttébb érdekes lehet.

A levél Lavender Briggstől érkezett.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

1

Lady Constance lakosztályának ajtaja felpattant, és kirobbant mögüle valami nagy, szemüveges dolog, de akkora lendülettel, hogy az épp arra járó Beach csak egy ügyes és fürge sasszéval tudta elkerülni a pusztító erejű összeütközést.

– Hoppá! – mondta Mr. Schoonmaker, mert ő volt az a nagy szemüveges. – Bocsánatot kérek.

– Én kérek bocsánatot, uram — így Beach.

– Nem, nem, én kérek bocsánatot – mondta Mr. Schoonmaker.

– Igenis, uram – mondta Beach.

A komornyik meglepetéssel tekintett az amerikaira, aki kis híján a táncpartnerévé vált, bár holdvilágképén ez az érzés nem jelent meg: céhének szabályzata nem engedi meg, hogy tagjai meglepetést tanúsítsanak. A nap korai szakaszában bizonyos együttérző aggodalommal nézte Mr. Schoonmakert, mert sápadtnak és megviseltnek látta, mint akit fejfájás kínoz, most azonban varázslatos változás jeleit látta rajta, mintha csodás gyógyuláson ment volna keresztül. Orcája ragyogott, a szeme, amely korábban a felbomlás utolsó fázisában lévő osztrigára hasonlított, most szikrázva ragyogott. Beach „stenker”-nek nevezte volna a pénzember lelkiállapotát, ha történetesen ismeri ezt a szót. Egyszer hallotta Lord Ickenham szájából a „felkurblizni” kifejezést; gondolatban így jellemezte most Mr. Schoonmakert. – Kétségkívül fel van kurblizva – így szólt Beach ítélete.

– Ó, Beach – mondta Mr. Schoonmaker.

– Uram? – felelte Beach.

– Szép napunk van.

– Határtalanul kedvező, uram.

– Lord Ickenhamet keresem. Látta valahol?

– Alig néhány perccel ezelőtt észleltem, hogy őlordsága belépett Lord Emsworth néhai titkárnőjének irodájába.

– Néhai?

– Nem elhunyt, uram. Miss Briggs elbocsátást szenvedett.

– Aha, értem. Kihajították, mi? Hol van az az iroda?

– Egy emelettel följebb, a folyosó legvégén. Kalauzoljam el, uram?

– Nem, ne fáradjon. Odatalálok. Ó, Beach.

– Uram?

– Tessék – mondta Mr. Schoonmaker, egy papírdarabot nyomott a komornyik markába, majd elszökdécselt a folyosón, akár – gondolta Beach – egy szokatlanul játékos kedvű bárányka a tavaszi mezőn.

Beach megnézte a papírt, és mivel egyedül lévén, nem kellett attól tartania, hogy valaki jelentést tesz a céhnek, felhördült a megdöbbenéstől. Egy tízfontos bankjegyet tartott a kezében; az utóbbi fél órában ez volt a harmadik adomány, amelyben részesült. Először az a bájos ifjú hölgy, Miss Schoonmaker adott át neki egy levelet, hogy továbbítsa Lady Constance-nek, és egy ötöst mellékelt hozzá, nem sokkal ezután Mr. Meriwether nyomott pénzt a markába – ez a gesztus úgy hatott, mintha búcsúzás lenne, pedig Beach nem értesült arról, hogy az úr távozni szándékozik. Ez az egész rendkívül titokzatosnak tűnt Beach számára, bár távolról sem visszatetszőnek.

Mr. Schoonmaker ezenközben, csak helyenként érintve a földet, elérkezett Lavender Briggs dolgozószobájához. Lord Ickenhamet az íróasztal mellett ülve találta, és azonnal szóáradatban tört ki.

– Á, Freddie. A komornyik mondta, hogy itt vagy.

– És igaza lett. Itt is vagyok, pontosan úgy, ahogy jósolta. Ülj le.

– Nem tudok leülni. Túl izgatott vagyok. Ugye nem baj, ha így fel-alá járkálok? Beszélnem kell veled, Freddie. Azt akartam, hogy te légy az első, aki megtudja a hírt. Emlékszel arra, amikor azt mondtam: ha rá tudnám venni Lady Constance-t, hogy feleségül jöjjön hozzám, én lennék a legboldogabb ember a világon?

– Emlékszem. Ezek a te szavaid.

– No, hát én vagyok.

Lord Ickenham arcán olyasfajta elképedés jelent meg, mint amilyen legutóbb Beach arcán tükröződött. Ez a fejlemény teljesen készületlenül érte. Kifinomult érzékenységű ítélőbíró volt; arra számított, hogy végtelen türelemre és lélekerősítő beszélgetések hosszú sorozatára lesz szükség, mire ez az ember annyira összeszedi magát, hogy eléri a fordulópontot, és elsöprő hatású udvarlóvá válik – márpedig a jelek szerint máris azzá vált. Barátja a korábbi beszélgetések során eléggé kilátástalannak mutatkozott, mint lánykérő-alapanyag; Lord Ickenham már-már fel is adta a happy endbe vetett bizodalmát. Ha a kérőnek minden alkalommal inába száll a bátorsága, valahányszor oldalról látja imádata tárgyát, akkor bizony bármiféle konstruktív célt elérni fölöttébb nehéz. Most viszont egyértelműen kiviláglott, hogy történnie kellett valaminek, amitől James Schoonmaker félénk nyusziból átváltozott szívtipróvá, akivel maga Don Juan is büszkén szorított volna kezet. Azonnal az jutott eszébe, hogy erre a rejtélyre csak egyetlen magyarázat kínálkozik.

– Jimmy, te rájártál a Májuskirálynőre.

– Dehogy!

– Biztos?

– Persze hogy biztos!

– Hát ezt örömmel hallom, mert ilyen kora délelőtt még nem ajánlanám. És mégis azt mondod, hogy házassági ajánlatot tettél, méghozzá, örömmel hallom, teljes sikerrel. Hogyan sikerült leküzdened tartózkodásodat?

– Nem kellett leküzdenem. Amikor megláttam, hogy ott ül könnyek között, minden tartózkodásom oda lett. Erősnek, védelmezőnek éreztem magam. Odasiettem hozzá.

– És magadhoz szorítottad?

– Dehogyis.

– Ringattad?

– Szó sincs róla. Fölé hajoltam, és gyengéden kezembe fogtam a kezét. „Connie” – mondtam…

– Connie?

– Persze.

– Végre-valahára! Tudtam, hogy előbb-utóbb el fogsz jutni ide. És aztán?

– Ő azt mondta: „Ó, James!”

– Hát a dialógus eddig nem valami fényes, de talán később feljavul. Mit mondtál ezután?

– Azt mondtam: „Drága Connie, mi a baj?”

– Érthető, hogy kíváncsi voltál. És mi volt a baj?

Mr. Schoonmaker, aki mostanáig az állatkerti tigrisek által népszerűsített technikával járt fel-alá, most hirtelen megtorpant, és a lelkesültség úgy eltűnt az arcáról, mintha átváltottak volna egy kapcsolót. Úgy nézett ki, mint egy olyan ember, akinek hirtelen valami kellemetlenség jutott eszébe, és valóban olyan ember is volt.

– Ki ez a Meriwether? – szögezte Lord Ickenhamnek a kérdést.

– Meriwether? – tűnődött Lord Ickenham, mint aki érzi, hogy hamarosan be fog ugrani ez a név. – Connie nem mondta el?

– Csak annyit mondott, hogy te hoztad ide.

Lord Ickenham meg tudta érteni a szűkszavúságot. Jól emlékezett, hogy a lady a legutóbbi, e témában tartott megbeszélésükön úgy döntött, hogy hallgatni arany. Ha a tényeket jövendőbelije elé tárta volna, nehezen tudta volna megindokolni, miért hagyta, hogy Bill továbbra is a kastély vendégszeretetét élvezze.

– Úgy van, én hoztam ide. Atyai barátja vagyok. A neve valójában Bailey, de többnyire inkognitóban utazik. Lelkész. A lelkek tisztogatásával, fényesítésével foglalkozik Kelet-Bottletonban, London egyik kerületében, ahol köztiszteletnek örvend. Mondok valamit Bill Baileyről, Jimmy. Az a benyomásom, hogy erősen vonzódik a lányodhoz. Persze nem könnyű bizonyosságot szerezni, hiszen álarc mögé rejtezik, de egyáltalán nem lepődnék meg, ha kiderülne, hogy szerelmes belé. Felfigyeltem egy-két apró jelre. Szegény fiú, komolyan sokkolhatta a hír, hogy Myra Archie Gilpinhez megy feleségül.

Mr. Schoonmaker horkantott. Barátjának ez a szokása, hogy úgy viselkedik, mint az elpukkasztott papírzacskó, új jelenség volt Lord Ickenham számára. Lehet, hogy akkor szokott rá, amikor már meggazdagodott, gondolta. Nyilván létezik egy íratlan törvény, amely előírja a milliomosoknak, hogy ezt tegyék.

– Nem megy – mondta Mr. Schoonmaker.

– Hova nem megy?

– Feleségül Archie Gilpinhez. Ma reggel megszökött Meriwetherrel.

– Megdöbbentesz. Biztos vagy benne? Hol hallottad ezt?

– Levelet írt Connie-nak.

– Nahát, ez csodálatos hír! – ragyogott fel Lord Ickenham. – Nem is csodálom, hogy lábujjhegyen körültáncolod a házat. Nagyszerű fiatalember! Három évig bokszolt Oxford csapatában, és hiteles forrásból tudom, hogy az ellenfelei helyét sóval hintették be. Szívből gratulálok, Jimmy!

Mr. Schoonmaker láthatólag nem tudott osztozni ebben a túláradó lelkesedésben.

– Szerintem ez katasztrófa. Connie szerint is – ezért zokogott annyira. És azt állítja, hogy te vagy a felelős mindenért.

– Ki, én? – kérdezte Lord Ickenham, nem tudván, hogy e szavak szerzői joga George Cyril Wellbelovedot illeti. – Mi közöm nekem ehhez?

– Te hoztad ide.

– Csak azért, mert kissé sápadtnak láttam, szüksége volt az egészséges vidéki levegőre. Őszintén mondom, Jimmy – mondta Lord Ickenham komolyan —, nem is értem, mi a bajod. Ha nem hoztam volna ide, akkor nem szöktette volna meg Myrát, Connie nem úszott volna könnyekben, neked nem lett volna oda minden tartózkodásod, a kezét nem fogtad volna gyengéden a kezedbe, és nem mondtad volna azt, hogy „Drága Connie”. Ha ezek a külső körülmények nem álltak volna elő, még mindig Lady Constance-nek szólítanád, és valahányszor meglátod a profilját, úgy összerándulnál, mint a besózott csiga. Térden állva kéne hálálkodnod, amíg az ízületeid el nem gémberednek. Mi a kifogásod Bill Bailey ellen?

– Connie azt mondja, hogy egy vasa sincs.

– Neked viszont annyi van, hogy jut mindenkinek. Nem hallottál még a javak megosztásáról?

– Nem örülök, hogy Myra egy lelkészhez megy feleségül.

– Pedig pont ilyen férjért kellett volna imádkoznod. A pénzembernek az a legfontosabb, hogy papi személy legyen a családban. Mi lesz, ha legközelebb beidéznek a szenátusi vizsgálóbizottság elé? Azt mondhatod majd: „Uraim, feddhetetlenségem bizonyítékául megemlíthetem, hogy leányom férje lelkész. Papok nem házasodnak gyanús családokba”, mire rém hülyén fognak nézni, és sietve elnézést kérnek tőled. És van még valami.

– He? – mondta Mr. Schoonmaker elgondolkodva.

– Mondom: van még valami, amit nem árt, ha észben tartasz. Gondoltál már arra, mi lett volna, ha Myra Dunstable herceg unokaöccséhez meg feleségül? Soha többé nem vakarhattad volna le magadról Dunstable-t. Minden évben elvárta volna a karácsonyi ajándékot. Együtt vacsorázhattál, ebédelhettél volna vele, állandóan a társaságodban lett volna. New Yorkba utazott volna, hogy hosszan vendégeskedjék nálad. Unokáidnak, ha születnek, meg kellett volna szokniuk, hogy „Alaric bácsi”-nak szólítsák. Szerintem rendkívüli szerencséd van, Jimmy. Képzeld csak el az életedet úgy, hogy Dunstable a

sziámi ikertestvéred.

Lehet, hogy Mr. Schoonmaker sok mindent mondott volna erre válaszul, mert Lord Ickenham érvelése, bármilyen ravasz volt is, mégsem győzte meg arról, hogy ez a világ minden létező világok legjobbika, csakhogy ebben a pillanatban egy sztentori „Hő!” kurjantás reszkettette meg a levegőt: Dunstable hercege csatlakozott hozzájuk.

– Á, hát maga is itt van? – mondta a herceg az ajtóban megtorpanva, és csúnya pillantással mérte végig Mr. Schoonmakert.

Mr. Schoonmaker kamatostul viszonozta a csúnya pillantást, és azt felelte, hogy ő is ott van.

– Azt reméltem, hogy egyedül találom, Ickenham.

– Jimmy éppen menni készült, ugye, Jimmy? Zsúfolt napod van ma, igaz? Tengernyi az elintéznivalód. Nos tehát – mondta Lord Ickenham, miután az ajtó becsukódott —, miben segíthetek, Dunstable?

A herceg hüvelykujjával az ajtó felé bökött.

– Megpróbálta megvágni magát?

– Ó, korántsem. Csak beszélgettünk.

– Ó?

A herceg körbehordozta pillantását a szobában, tekintetében undor és viszolygás volt. Kellemetlen emlékeket ébresztett benne a helyiség. Perzselő pillantása sorra végigjárta az asztalt, az írógépet, a diktafont, a székeket. Nem tudott nem emlékezni: ez volt az a környezet, ahol az a szemüveges nő kis híján elszedett tőle ötszáz fontot.

– Mit keres itt? — kérdezte, mintha felháborítaná, hogy Lord Ickenhamet ilyen helyen találja.

– Miss Briggs irodájában? Ma reggel levelet kaptam tőle; arra kért benne, hogy nézzek be ide, és intézzek el neki egy-két dolgot. Talán emlékszik, Miss Briggs meglehetős sietséggel távozott.

– Mért magának írt levelet?

– Azt hiszem, úgy érezte, hogy én vagyok az egyetlen barátja a blandingsi kastélyban.

– Maga a barátja?

– Meglehetősen összemelegedtünk.

– Akkor azt ajánlom, válogassa meg jobban a barátait, én azt ajánlom. Összemelegedtek, nagyon jó!

– Maga nem kedveli az isteni Briggst?

– Megveszekedett némber!

– Ó, ugyan – mondta Lord Ickenham türelmesen –, mindenkinek megvannak a maga hibái. Olykor még engem is ér bírálat. De épp azon volt, hogy elárulja, miért keres.

A herceg, aki összevont szemöldökkel nézte az írógépet, mintha arra számítana, hogy az valami rosszban sántikál, erre összeszedte magát, Különös, gurgulázó hang jelezte, hogy kuncog.

– Aha, tényleg. Csak azt akartam mondani, hogy minden rendben.

– Nagyszerű. Mi minden?

– Hát a kis pipi.

– Milyen pipiről volna szó?

– Az a Senkiházy lány. Elfogadta a csekket.

– El-e?

– Teljes végkielégítésként.

– Ez ám a jó hír!

– Nem lesz ígéretszegési per. El is utazott Londonba.

– Igen, találkoztam vele, mielőtt elindult. Tehát kivásárolta?

– Ki én. „Ide nézzen” – mondtam, és meglobogtattam előtte a csekket. Nem is habozott. Elkapta, mint fóka a halat. Tudtam, hogy így lesz. Ezek a pénznek nem bírnak ellenállni. Már meg is mondtam Archibaldnak, hogy… milyen kifejezést is használt, amikor azt mondta, hogy kirúgták az állásából?

– Kitették a szűrét?

– Ez az. Megmondtam neki, hogy a lány kitette a szűrét.

– Nagyon elkeseredett?

– Nem úgy nézett ki.

– Könnyen jött, könnyen ment; talán így gondolkodik.

– Nem csodálnám. Ő is fölment Londonba.

– Ugyanazzal a vonattal, amelyikkel Miss Schoonmaker?

– Nem, ő azzal a kis kocsijával ment. Azt mondta, egy barátjával akar ebédelni. Valami Rigby nevűvel.

– Ó, igen, nekem is emlegette ezt a Rigby nevű barátját. Azt hiszem, igen jóban vannak egymással.

– Hülye egy alak lehet, ha ilyen nyikhajokkal barátkozik, mint Archibald.

– Ó, ahány ember, annyiféle ízlés. Gondolom, maga is hamarosan útnak indul.

– Én? Mért?

– Hát, elég kényelmetlen volna magának itt – most, hogy Emsworth is tudja, maga bérelte fel Miss Briggst, hogy lopja el a disznót. Ügyetlen helyzeteket szül az ilyesmi. Feszengést. Kínos csöndeket.

A herceg csak tátogott. Súlyos volt a megrázkódtatás. Ha egy meteor vágódott volna be a nyitott ablakon át, és eléggé elálló füle mögött fejbe sújtja ót, jobban megdöbbent volna, de nem sokkal. Amikor ismét képes volt megszólalni, ami nem azonnal következett be, ezt mondta: – Mi… mi a fenéről beszél?

– Hát nem igaz?

– Persze hogy nem.

Lord Ickenham feddőleg csettintett.

– Kedves Dunstable, mindig lelkes támogatója voltam a sziklaszilárd tagadásnak, de attól tartok, ezúttal céltalan. George Cyril Wellbeloved elmondta az egészet Emsworthnek.

A herceg még mindig messze volt attól, hogy visszanyerje csúcsformáját, de annyira már összeszedte magát, hogy azt mondja: – Bah! És ki hiszi el neki?

– Miss Briggs is alátámasztja a vallomását.

– És ki hiszi el neki?

– Azt mondanám, hogy mindenki. Emsworth mindenképpen, miután meghallgatta ezt a felvételt.

– Mi?

– Mondtam magának, hogy ma reggel levelet kaptam az isteni Briggstől. Ebben megkért, hogy kapcsoljam be a diktafonját… ez itt a diktafon… mert, mint írja, a vén csirkefogó… úgy vélem, ez magát jelenti… hallani fog valamit, amin elgondolkodhat. Most tehát bekapcsolom – mondta Lord Ickenham. Megnyomta a gombot, és a szobát betöltötte egy emberi hang.

– Én, Alaric, Dunstable hercege ünnepélyesen megígérem önnek, Lavender Briggs…

A herceg gyorsan leült. Az álla leesett; egy pillanat alatt olyan lett, mint Lord Emsworth: mintha kicsontozták volna.

– …hogy ha ellopja Lord Emsworth disznaját, Blandings Császárnőjét, és eljuttatja wiltshire-i otthonomba, akkor ötszáz fontot fizetek önnek.

– Ez — mondta Lord Ickenham – a maga és La Briggs közötti értekezlet hangfelvétele. A hölgy volt annyira elővigyázatos, hogy mindvégig működtette ezt a készüléket. Szóbeli megállapodás esetén így biztonságosabb. Nem tudom, maga hogy látja a helyzetet, de nekem az a benyomásom, hogy maga és Emsworth két cowboyra hasonlít, akik a kocsmában egyszerre rántanak fegyvert egymásra. Magánál ott van a kis George filmje, Emsworthnél meg ez a pántlika vagy szalag, vagy minek hívják. Én egyszerű, sima árucserét javasolnék. Vagy magának jobban megfelelne, ha behívnám Emsworttht, és lejátszanám neki ezt a felvételt? Én nem ajánlom. Az a benyomásom, hogy ennek rendkívül kellemetlen következményei lennének magára nézve.

A herceg dermedten, elképedve ült. Ennek a fickónak igaza van. Ha a dolognak híre megy, a nevét úgy meghurcolják, hogy szitokszóvá válik; ha ezután meghívja magát valahová, a háziak sietve elpakolják majd értéktárgyaikat egy jó erős ládába, és ráülnek a tetejére; ráadásul Emsworth kártérítési pert akaszthat a nyakába bűnszövetkezetben elkövetett összeesküvés és jelentős értékű károkozás miatt. Alig néhány pillanatnyi tétovázás után zsebébe nyúlt, és előhúzta a filmtekercset, amelytől sohasem vált meg, amióta csak a kis George átadta neki.

– Itt van, fogja, a nyavalya törje ki!

– Ó, köszönöm. Most már mindenki elégedett. Emsworth megkapta a disznót, Myra megkapta Billt, Archie megkapta Millicent Rigbyt.

A herceg összerezzent.

– Milyen Rigbyt?

– Persze, persze. Említenem kellett volna, igaz? Azért utazott Londonba, hogy feleségül vegyen egy nagyon kedves lányt, név szerint Millicent Rigbyt; legalábbis azt állítja róla, hogy nagyon kedves, és hát ő bizonyára tudja. Igaz is, erről jut eszembe. Van valami, amit tisztázni szeretnék, mielőtt távozik. Voltaképpen miért ellenezte annyira, hogy Archie elvegye Myra Schoonmakert? Az első perctől fogva ezen töröm a fejem. Nagyon bájos leány, de nemcsak bájos: ráadásul Amerika egyik leggazdagabb emberének az örököse. Talán nem kedveli az örökösnőket?

A herceg bajusza görcsös rángatózásba kezdett. Általában nem volt gyors felfogású, de kezdte sejteni, hogy valami disznóság van itt. Ha nem ez az Ickenham vezette félre szándékosan, akkor nagyon nagyot tévedett.

– Maga azt mondta, hogy Schoonmaker tönkrement!

– Ugyan már!

– Azt mondta, egy tízest kért kölcsön magától.

– Nem, nem: én kértem kölcsön egy tízest tőle. Miért kérne kölcsön egy olyan ember, mint James Schoonmaker? Bradstreet is azt mondja róla, hogy milliomos.

– Ki az a Bradstreet?

– A milliomosok első számú szakértője. A gothai almanach amerikai megfelelője. Bradstreet nagyon nyíltan fogalmaz James Schoonmakerről. Ha jól emlékszem, a „piszkosul gazdag” kifejezést használja.

A herceg továbbra is a probléma megoldására erőltette agyát. Egyre inkább meggyőződésévé vált, hogy rászedték.

– Akkor a lánya miért fogadta el a csekket?

– Nos, azt talán sohasem fogjuk megtudni. Talán női szeszélyből, nem gondolja?

– Majd adok én neki női szeszélyt!

– Mondok még egy lehetséges magyarázatot; most jutott eszembe. Myra tudta, hogy Archie házasodni készül, és pénzre van szüksége. Jószívű leány lévén elfogadta a csekket, és átíratta Archie nevére. Tehát maga kvázi nászajándékot adott a fiataloknak. Hova megy?

A herceg az ajtóhoz tántorgott. Kezét a kilincsre téve megállt, és gyilkos tekintettel nézett vissza Lord Ickenhamre.

– Megmondom, hova megyek. Megyek telefonálni, letiltom azt a csekket.

Lord Ickenham a fejét csóválta.

– Én nem tenném a maga helyében. Ne feledje, a szalag még nálam van. Épp most akartam odaadni, de ha maga csekkletiltással foglalkozik, akkor bárhogy fáj, meg kell másítanom a szándékomat.

Csönd lett, már amennyire csönd lehet egy olyan szobában, ahol a herceg a bajuszát fújkálja.

– Majd holnap este megkapja, ha a csekk megjárta a maga útját. Nem arról van szó, hogy nem bízom magában,

Dunstable; egyszerűen csak nem bízom magában.

A herceg hörögve vette a levegőt. Nem sok olyan ember volt, akit szeretett, de hiába kutatott elméjében olyasvalaki után, akit kevésbé szeretett volna, mint ezt itt.

– Ickenham – mondta –, maga egy alávaló gazember!

– Ugyan, maga csak udvarolni akar. Lefogadom, hogy minden fiúnak ugyanezt mondja — legyintett Lord Ickenham, és elindult, hogy Lord Emsworth tudomására hozza: elveszítette ugyan Lavender Briggst, és el fogja veszíteni a húgát, valamint Dunstable hercegét, nyer viszont egy disznót, amely háromszor nyert ezüstérmet a Shropshire-i Mezőgazdasági Kiállításon a hízók versenyében.

Jóvágású arcán megnyerő mosoly játszott, jelezve, hogy itt megy a jókedvű jótevő.

Tartalom

ELSŐ FEJEZET
MÁSODIK FEJEZET
HARMADIK FEJEZET
NEGYEDIK FEJEZET
ÖTÖDIK FEJEZET
HATODIK FEJEZET
HETEDIK FEJEZET
NYOLCADIK FEJEZET
KILENCEDIK FEJEZET
TIZEDIK FEJEZET
TIZENEGYEDIK FEJEZET
TIZENKETTEDIK FEJEZET

Fülszöveg

P. G. WODEHOUSE - A JÓKEDVŰ JÓTEVŐ

A blandingsi kastély mohlepte falai közt zajlik az élet. A nyájas és módfelett szórakozott Lord Emsworth azonban ügyet sem vet vendégeire: őt csak a Császárnő érdekli – vagyis a többszörös díjnyertes koca, a lord büszkesége, akire azonban más is szemet vetett… Miközben ifjú szerelmesek civódnak, párok át- és visszarendeződnek, a Császárnő ellen többen szőnek rút ármányt, méghozzá nem kisebb személyiségnek, mint Lord Tilburynek, a sajtócézárnak a megbízásából… Szerencsére ott van a vendégsereg között a minden csínyre és minden csíny elsimítására egyaránt kész örökifjú Lord Ickenham – Wodehouse halhatatlan Psmith-jének szellemi örököse a „jókedvű jótevő”…

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó: Osztovits Levente igazgató
A tördelés a Kopf Bt. munkája
Nyomta a Kaposvári Nyomda Kft. – 180086
Felelős vezető: Mike Ferenc
Készült Kaposvárott, 1998-ban
Szerkesztette: Borbás Mária
Felelős szerkesztő: Gy. Horváth László
A sorozatot Borbás Mária szerkeszti
Műszaki szerkesztő: Kállay Judit
Műszaki vezető: Névery Tibor
Készült 11,5 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 076298 6
Ez a könyv a Fűzfői Papír Rt. 80 grammos Fűzfőpress papírjára készült.